

2000/2001

နိမင်းသေ

ဇွန်ဆယ်လွယ်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရွှေစိဆယ်အလွမ်း
အမျိုး

အခြားဝတ္ထုတိုများ

နိမင်းဆွေ

PK33
0100
0110
0111
0112
0113

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၉၃/၂၀၀၀(၄)
 မျက်နှာပုံနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၄၇၇/၂၀၀၀(၇)
 ပထမအကြိမ် ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်
 အုပ်စု ၂၀၀၀
 တန်ဖိုး ၄၅၀ ကျပ်
 မျက်နှာပုံပန်းချီ မောင်မောင်သိုက်
 အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ တင်မောင်မျင့်၊ မောင်မောင်သိုက်၊
 မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် နီပိုဦး၊ သန်းမြင့်အောင်၊ မမွေး
 ထုတ်ဝေသူ ဦးကျော်ဇင်(၀၄၂၂၉)
 ခိုင်ရည်မွန်ပုံနှိပ်တိုက်-၈၁၊
 မိုလ်ချပ်လမ်းနှင့်လမ်း(၅၀)ထောင့်
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဒေါ်ရွှေအိမ်(၀၁၂၉၉)
 တိုင်းလင်းစာပေတိုက်
 ၈/၆၅၊ အုပ်စု(၃) အောင်သိဒ္ဓိလမ်း
 စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်မြို့နယ်
 ရန်ကုန်။

ပြန်ချိရေး

ဝါဒိုးဘောင်စာပေ
 အမှတ် ၅၂၉၊ ကုန်သည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ၂၄၇၉၅

စာရေးသူ၏အမှာ

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုများကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်လည်
 ရေးသားရာ၌ အမှားအယွင်းများကို စိုင်းဝန်းပြုပြင်ပေး
 ခဲ့ကြသော UFL မှ Daw Celine နှင့် သာသနာတော်
 ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာနမှ ဦးညွန့်သောင်းတို့အား
 လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးပိတ် အပြီးသတ်စစ်ဆေး ပေးခဲ့
 သော ဆရာကြီး (ဦး)တက်တိုးအားလည်းကောင်း အထူး
 ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

နိမင်းဆွေ

မာ ထိ ကာ

*****

(၁)	အနီနဲ့အပြာ	၃
(၂)	အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ယောက်ျားဆိုတာ	၂၃
(၃)	စိတ်၏အစာ	၃၉
(၄)	သန့်စင်၍မရနိုင်သောအရာ	၆၅
(၅)	ဪ... မဖြစ်လောက်ပါဘူး	၇၇
(၆)	တမာပွင့်ကလေး	၈၇
(၇)	တောင်ဆီမှာ မိုးတွေညှို့ပါလို့	၁၁၁
(၈)	အမေတူသားနှင့်နေရာမှားအချစ်ဦး	၁၃၁
(၉)	နွေနှစ်ဆယ်အလွမ်း	
(၁၀)	လှိုင်းမလေးမာယာရှင်	

CONTENTS

*****

(1)	Red and blue	233
(2)	No man remembers me	247
(3)	Mind shouldnot be fed	257
(4)	A pair of squint eyes	273
(5)	A pernicious negligence	279
(6)	A fragrant Tamar flower	285
(7)	Dark cloud over the south	301
(8)	My mother and my only friend	317
(9)	20 years in the blues	335
(10)	A wave of a woman	355

စာရေးသူအကြောင်း

နီမင်းဆွေကို မုံရွာမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး တက္ကသိုလ်
ဝင်တန်းကို မုံရွာမြို့မှပင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ မန္တလေး
ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ်မှ ရူပဗေဒအဓိက ဘာသာရပ်ဖြင့်
ဘွဲ့ရရှိပြီး ၁၉၈၄ ခုနှစ်မှစ၍ စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့
သည်။

သူ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သော 'တောင်ဆီ
မှာ . . .' နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အား လက်ခံကြသူများရှိ
သလို ယခုအချိန်အထိ ထိုဝတ္ထုကြောင့်သူ့အား အမျက်သို
နေကြသူများလည်း ရှိပါသည်။

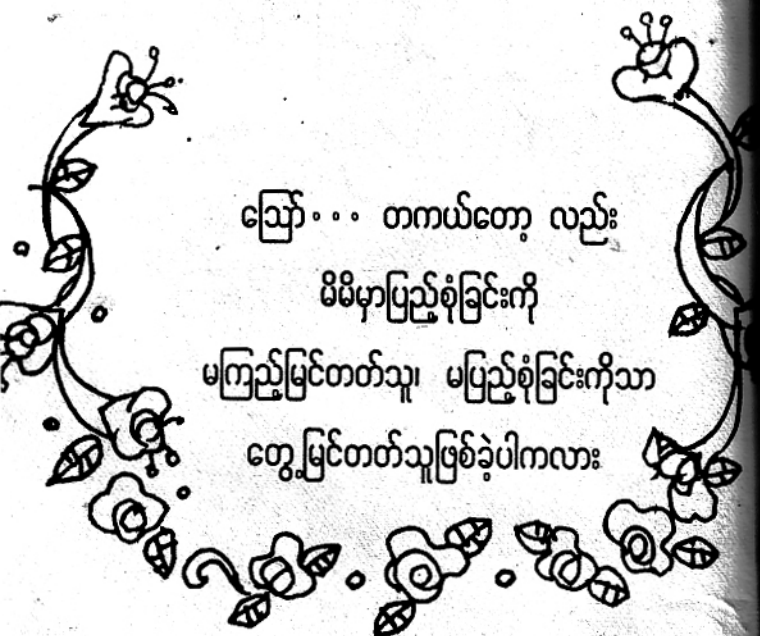
သူရေးသားခဲ့သော လုံးချင်းဝတ္ထုများမှာ-

- တောင်ဆီမှာ မိုးတွေသည်းပါလို့ (၁၉၈၈)
- ချစ်သွေးဝေဝေ (၁၉၈၉)
- တွယ်ရာမဲ့ဗေဒါ (၁၉၈၉)
- မြစ်မ်းမှာ မှိုင်းရီလို့မှုန် (၁၉၉၀)
- ကောင်းကင်လောက်ဝေး (၁၉၉၂)

တို့ဖြစ်ကြပြီး ယခုအခါ သူ၏ ပထမဆုံး လုံးချင်းဖြစ်သော
'တောင်ဆီ မှာ . . .' ကို 'An earlier rain and a
stormy wind' အမည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ပြန်လည်
ရေးသားပြီး ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိရ
ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ

ဪ... တကယ်တော့ လည်း
မိမိမှာပြည့်စုံခြင်းကို
မကြည့်မြင်တတ်သူ၊ မပြည့်စုံခြင်းကိုသာ
တွေ့မြင်တတ်သူဖြစ်ခဲ့ပါကလား

အနီနှင့်အပြာ

ဆိုင်ထဲတွင် ဘောလ်ပင်နှစ်ချောင်းရှိသည်။ တစ်ချောင်းကအနီ၊
တစ်ချောင်းက အပြာရောင်။

ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ဘောလ်ပင်အနီလေးက အပြာထက်
ပို၍ လှနေသည်။ ဆို့ဖြစ်၍လည်း အနီရောင် ဘောလ်ပင်လေးကို
မြတ်နိုးစွာဖြင့် ဝယ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘောလ်ပင်အနီလေးကို
ကြည့်ပြီး-

“အနီလေးက လှမလိုလိုနဲ့ မလှပါလား၊ အပြာရောင် ဘောလ်ပင်
လေးကို ဝယ်ခဲ့မိ ရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ငါတော့မှားပြီ”... ဟု နောင်တရ
မိသည်။

ထိုကဲ့သို့သော လူမျိုး ဤလောကတွင် တော်တော်များများ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ မိမိလည်း ထိုလူစားမျိုးထဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ရလေပြီ။

အားကစားထဲတွင် လက်ဝှေ့သည် အမောဆုံး အားကစားဖြစ်မည်ထင်သည်။ ဒုတိယအမောဆုံး အားကစား ကတော့ ရေကူးတို့၊ ဘတ်စ်ကက်ဘောတို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မာရသွန်ပြေးပွဲတွင် ဝင်ပြေး၍ မောရသည်က ထိုအားကစား များနှင့် မောရပုံချင်း မတူပါ။ အမော စာရှည်သည်။

အပျော်ပြေးခြင်းဆိုလျှင်ဖြင့် အမောခံနိုင်ရန် မလိုပါ။ ဆုမချိတ်လည်း အကြောင်းလား။ မောသည့် နေရာတွင် ထွက်လိုက်ရုံပဲပေါ့။

ယခုတော့ မိမိက ဤသို့မဟုတ်။

ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲ၍ သေခါမှ သေစေရော့ ပထမရအောင် ပြေးမည်ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဝင်ပြေးခဲ့ခြင်း။

တစ်ခါတုန်းကနိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး မန်းတက္ကသိုလ်သို့ အလည်ရောက်လာသည်။ တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်နှင့် ဒဿနိက

ဌာနမှ စာအုပ်အချို့ ဖတ်လို၍ဖြစ်သည်။ စာအုပ်ကုရှာပေးရန်အတွက်၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား သုံးလေးဦးကို ဆရာများက တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ဤတွင် စာရေးဆရာကြီးသည် စာအုပ်ကုရှာပေးသူ၊ စတုတ္ထနှစ် ဒဿနိကမှ ပက်ထရစ်ရှာနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားခဲ့သည်။ စာရေးဆရာကြီးသည် ပက်ထရစ်ရှာ၏ စီးကရက်မှ အခိုးအငွေများကိုလည်း ချွတ်သွားခဲ့ရဟန် ရှိ၏။

မန်းတက္ကသိုလ်မှ အပြန်တွင် စကားတစ်ခွန်း ဆိုသွားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်ဗျာ၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ စီးကရက်သောက်ရင် ဩဇာလို့လှမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ အခုတော့ ကျွန်တော့် အထင်မှားတယ်ဆိုတာ သိရပါပြီ။”

၅ပေ ၆လက်မဆိုသည့်အရပ်မှာ မြန်မာအမျိုးသမီး တစ်ယောက် အတွက် ဖွံ့ထွားလွန်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ အရပ်အမောင်း ကောင်းရုံ တင်ပဲလား။ မဟုတ်သေးပါ။ ပြည့်ဖြိုးသည်။ တစ်တစ်ရစ်ရစ်ရှိသည်။ ခါးကျဉ်သည့်အပြင်၊ အသားဆိုင်များက ရုန်းထွက်နေကြဟန်ရှိနေတော့၊ သည်ကောက်ကြောင်းများက ဖိုသတ္တဝါများ၏နှလုံးသွေးကို ဆူဝေစေ

သို့သော်

ဒါအပြင် အသားအရေက ဖြူဝင်းသည်။ မျက်လုံးများက ညိုရည် လဲနေကြသည်။ နီထွေးပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏ ထောင့်စွန်း များက အောက်သို့ မသိမသာ ကွေးဆင်းနေသည်။

ထိုအလှသည် မချိုမြပါ။ သို့သော် အကြည့်ခံသည်။ ပြောရ လျှင်တော့ မိုနာလီဇာ အပြုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် “မာသည့်အလှ”။

သည်လို မာသော အလှပိုင်ရှင်မျိုးသည် ရန်မမူတတ်သည့် သိုးကဲ့သို့သော၊ သတ္တဝါလေးများအပေါ် သွေးအေးအေး နှင့် ရက်စက် တတ်သည်ကို မိမိ အစက မသိခဲ့လေခြင်း။

မီးရောင်ဖျော့ဖျော့ ကျနေလို့ပေပဲလား၊ ကျုံးထဲက သွယ်ယူ ထားသည့် ရေခဲပေပဲလား၊ ရေကူးကန်အတွင်းရှိ ရေများက ပယင်း ရောင်ဘက်သို့ နွယ်နေကြသည်။ ထိုကြည်လဲနေသော ရေထဲ၌ လှပစွာ ကူးခတ်လှုပ်ရှားနေသော သဏ္ဌာန်က ရှုမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။ နို့နှစ်ပမာ ဖွေးနုနေသော အသားဆိုင်များနှင့် အပြာရင့်ရောင် ရေကူးဝတ်စုံ။

သာမန် ယောက်ျားတစ်ဦးဆိုလျှင်ဖြင့် ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်နှာ

သို့မဟုတ် နွေးဖိုစွာဖြင့် ကြည့်ငေးနေမိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မိမိမှာမူ ထိုအလှကို မခံစားနိုင်။

ရေကူးနေသော ပက်ထရစ်ရှာကို ကြည့်၍ မိမိရင်တွေ ပူလောင် နေသည်။ မိမိနှလုံးသားကလည်း တိတ်တခိုး ကျိတ်၍ ငိုနေလေသည်။ အတွေးတို့သည် ရင်မောစွာဖြင့် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ပြေးနေ ခြင်းသည်။

မန်းတက္ကသိုလ်တွင် မသိသူမရှိသည့် ပြင်ဦးလွင်သူ ပက်ထ ရစ်ရှာ။ မန်းတက္ကသိုလ်တွင် စီးကရက်သောက်သည့် တစ်ဦးတည်းသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ပက်ထရစ်ရှာ။

မျက်နှာကျပုံကလည်း ဂရိကျောက်ဆစ်ရုပ်များသဖွယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ထူးခြားနေသည့်အထဲ စီးကရက်က သောက်လိုက်သေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ပက်ထရစ်ရှာကို ကြည့်ပြီး ကျောင်း သားများ အူယားကြသည် ဆိုတော့ အဆိုးမဆိုသာဘူးပေါ့။

ထို့ကြောင့် ပက်ထရစ်ရှာနောက်သို့ လိုက်ကြသည့် လူအုပ်ကဖြင့် ဘာရသွန်ပြေးပွဲတစ်ခုကို တာလွတ်ပေးလိုက် သလိုပါပဲ။

ကိုက်၅၀၀လောက် ဝင်ပြေးပြီး ပြိုင်ပွဲမှ ထွက်သွားကြသူများပါ ဘည့်၍ ရေတွက်ကြေးဆိုလျှင် “ပက်ထရစ်ရှာ မာရသွန်ပြေးပွဲ”တွင်

ဝင်၍ ဆင်နွဲကြသူဦးရေ ရာနှင့်ချီ၍ပင် ရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

မိမိလည်း ထိုပြေးပွဲတွင် ဝင်ပြေးခဲ့သည်။ ပြေးသည်မှ သုံးနှစ်နီးပါး ပြေးခဲ့ရသည်။ ဒုတိယနှစ်မှသည် စတုတ္ထနှစ်ကုန်ခါနီးအထိ ပြေးခဲ့ရခြင်း။

မောရသည်မှာလည်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့ပါ။

သို့သော် မောရကျိုး၊ ပြေးရကျိုး နပ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမဆုကို မိမိဆွတ်ခူးနိုင်၍ပင်။

ပက်ထရစ်ရှာကို လက်ထပ်နိုင်၍ မိမိ သိပ်ကံကောင်းသည်ဟု လူတကာက မှတ်ချက်ပြုကြသည်။

သို့သော် ကံကောင်းသည်ဟု မထင်နိုင်တော့သူက မိမိပင်။

ပက်ထရစ်ရှာသည် လွန်စွာရန်လိုက်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရသည်။ သဝန်ကြောင်သည့်စိတ်က ဘီလူးအစွယ်ထွက်သကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်လာသည်။

အဆိုးဆုံးကတော့ ခင်မြိုင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွင်ပါပဲ။

ခင်မြိုင်မှာ မိမိထက် သုံးနှစ်ခန့် ငယ်သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့က မိမိ၏ အိမ်နီးချင်း။ မိမိအပေါ် အစ်ကိုသဖွယ် ချစ်ခင်သူကလေး။ သည့်ထက် နည်းနည်းတော့ ပိုချင်လည်း ပိုပါလိမ့်မည်။ ခမျာမှာ ၁၀

အောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်နိုင်ရှာ။ အထက်တန်းစာရေးသည့် အလုပ်က တစ်ဘက်၊ စာပေးစာယူက တစ်ဘက်နှင့် ဘဝကို နှိပ်ကန်ရသည်။

မန္တလေးရှိ ဌာနတစ်ခု၌ အရေးပါသော အလုပ်တစ်နေရာကို ခံရရှိခဲ့သည်မှာ မကြာသေး။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို မိမိဌာနသို့ ခင်မြိုင် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်။

ခင်မြိုင်သည် ပက်ထရစ်ရှာကို ကြောက်ရွာသော်လည်း အလုပ်ခွင်တွင် လူရှင်းလျှင် မိမိအခန်းထဲသို့ လှစ် ခနဲ လှစ် ခနဲ ဝင်လာပြီး ခွဲခွဲပျစ်ပျစ် စကားဆိုတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ခင်မြိုင်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာကို နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်မိသည်။

ခင်မြိုင်က ပကတိ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ မျက်နှာချိုသည်။ ပိန်ပါးသွယ်လှသည်။ ဖိနပ်ပါးပါးလေးများစီး၍ သနပ်ခါးရေကျလေးများ လိမ်းကျံတတ်သည်။

ပက်ထရစ်ရှာကတော့ သံမီးကျည်တစ်ပွင့်ပါပဲ။ ပက်ထရစ်ရှာ၏ အလှကို နောက်တစ်ခါ ထပ်မပြောလိုတော့ပါ။ အမြဲ ခွာမြင့်ဖိနပ် စီးသည်။ ပန်းနုရောင် မိတ်ကပ်များကို မျက်နှာပေါ်တွင် အမြဲလိုလို

တွေ့ရသည်။ နှုတ်ခမ်းလွှာ နှစ်လွှာကလည်း အမြဲ ရဲရဲတောက်နိုင်နေတတ်သည်။

မတူတာတော့ မတူပါဘူး။ တကယ့် အပြာနဲ့ အနီလိုပါပဲ။

ယခင်ကတော့ ခင်မြိုင်၏ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်အလှကို မိမိသတိမပြုမိခဲ့။ ပက်ထရစ်ရှာ၏ နောက်သို့ သဲသဲမဲမဲ လိုက်နေသည့် နှစ်များက ကျောင်းပိတ်၍ စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်သည့်အခါတိုင်း 'ခင်မြိုင်နှင့် တရင်းတနီးထိတွေ့ ဆက်ဆံခွင့် ရခဲ့သည်။ သို့သော် ခင်မြိုင်အလှက မိမိကိုမဖမ်းစားနိုင်ခဲ့။ ခင်မြိုင်နှင့် စကားပြောနေ ရင်းက ပက်ထရစ်ရှာကို သတိရနေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပက်ထရစ်ရှာကို မိမိ ရအောင် လိုက်ခဲ့သည်။ ပက်ထရစ်ရှာကို ရပြီးသည့်နောက်မှသာ ခင်မြိုင်အလှက ပေါ်လွင်၍ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်လို ခင်မြိုင်အလှကို သတိမမိသည့် အချိန်တွင်မှ ခင်မြိုင်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရသည့် အဖြစ်ကို ကြုံရသည်။

ခင်မြိုင်ကို ပက်ထရစ်ရှာ မသင်္ကာနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပြောရပါက သူတို့နှစ်ဦး စတွေ့သည့်အချိန် ကတည်းကပါပဲ။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပက်ထရစ်ရှာသည် ခင်မြိုင်ကို အေးစက်ကျောသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။

အော့စ်ဝစ်အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ဒေါက်တာဂျိုးဇက်မင်ကလေးသည် အရှင်လတ်လတ် ဆေးသုတေသန ပြုရန် အတွက် သူ၏ အကျဉ်းသားများကို စုံစမ်းသည့်အနေဖြင့် ကြည့်သည့်မျက်လုံးများပင် ပက်ထရစ်ရှာ၏ မျက်လုံးများလောက် အေးမြစူးရှမည် မထင်ပါ။

ပက်ထရစ်ရှာ၏ မျက်လုံးများကို ကြောက်လွန်း၍ အိပ်မက်ထဲတောင် မက်ဖူးသည်ဟု ခင်မြိုင်ဆိုဖူးသည်။

ယခုတော့ ကြောက်လှပါသည်ဆိုသော ခင်မြိုင်နှင့်ပက်ထရစ်ရှာတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီ။

ယနေ့ မိမိ တစ်နေရာတွင် အစည်းအဝေးတက်နေခိုက် ခင်မြိုင်ကို အအေးဆိုင်သို့ ခေါ်ယူပြီး ပက်ထရစ်ရှာ တွေ့ခဲ့သည်။ အအေးဆိုင်ထဲ၌ အေးစက်သောစကားများကို ပက်ထရစ်ရှာဆိုခဲ့သည်။

'ညီမရယ်၊ မောင်ကတော့ ညီမအကြောင်းချည်းပဲ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တဖွဖွပြောနေတော့တာပဲ။ ငါ့ညီမလဲ မမှားသင့် မမှားတန်တာကို မမှားရအောင် နောက်ပြီး မမတို့သားအမိကိုလဲ သနားညှာတာတဲ့အနေနဲ့ အချိန်ရှိတုန်း နောက်ဆုတ် ပေးပါကွယ်'

ဟုဆိုကာ အောက်လှန်ထိုးခဲ့သည်။

ခင်မြိုင် စစ်ကိုင်းသို့တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးခဲ့လေပြီ။

အောင်မြင်မှု အပြုံးယဲ့ယဲ့ကို ပက်ထရစ်ရှာ မျက်နှာပေါ်တွင်
တွေ့သလိုလိုရှိသော်လည်း၊ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ပက်ထရစ်ရှာက
တစ်လုံးတစ်ပါးမျှမဖွင့်ဟ။ လုံးဝဘာမျှမဖြစ်သကဲ့သို့နေသည်။

မိမိစာလည်းတစ်စုံတစ်ရာထူးခြားဟန်မပြခဲ့ပါ။ ရင်တွင်းမှသောက
နှင့်ဒေါသကို ကျိတ်၍မျှီသိပ်ထားသည်။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုသည်မှာလည်း စစ်အေး
တိုက်ပွဲကလေး တစ်ခုပါပဲလို့ တချို့က ဆိုကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘာမျှမဖြစ်ဟန် အယုံသွင်း၍ တိုက်ကွက်တစ်ခုကို လျှို့ဝှက်စွာ
ရှာကြရမည်။

ဤအတွေးကြောင့် မိမိ ဆတ် ခနဲ တွန့်သွားရသည်။ ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုလည်း စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။ မည်သူမျှမရှိ။

ရေကန်ထဲတွင် ပက်ထရစ်ရှာ။

ရေကန်ပေါ်တွင် မိမိ။

သည်နှစ်ဦးမှလွဲ၍ မည်သူမျှမရှိ။ သည်ရေကူးကန်က ညနေ
၆-နာရီဆိုပိတ်သည်။ မိမိသာ ခင်မင်ရာ ခင်မင်ကြောင်း ခွင့်တောင်းပြီး
ရေကူးကန်ကို ဖွင့်ခိုင်းကာ ပက်ထရစ်ရှာကို ရေကူးစေခဲ့သည်။
နောက်ပြီး အရိုးခိုက်အောင် အေးလှသော မန္တလေးဆောင်း၏ ည ၇-

နာရီ အချိန် တွင် ရေကူးလိုသူဆို၍ မန္တလေးတွင် ပက်ထရစ်ရှာမှလွဲ၍
မည်သူရှိနိုင်ပါဦးမည်လဲ။

ရေကန်တွင် အလျားလိုက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူးနေသော
ပက်ထရစ်ရှာကိုကြည့်၍ ရင်တွင်း၌ ပြင်းပြသော ဆန္ဒတစ်ခုပေါ်ပေါက်
လာသည်။

ယခုနေ ပက်ထရစ်ရှာ ကြွက်တက်ပြီး ရေနစ်သေသွားလျှင်
မည်မျှ ကောင်းချိန်မည်နည်း။

ရေမျက်နှာပြင်အောက်သို့ တစ်စတစ်စ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်
သွားသည့် မြင်ကွင်းကို နှစ်ထောင်းအားရစွာဖြင့် အရသာခံ၍ ကြည့်
လိုက်ဦးမည်။

သေလောက်ပြီဟု စိတ်ချရမှ အူယားဖားယားဖြင့် ရေကူးကန်
ခြံဝင်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်မည်။ အကြော်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေကြ
သော လူရွယ်များနှင့်ရေကူးကန်မှ တာဝန်ရှိသူများကို တုန်ယင်ချောက်
ချားစွာဖြင့် အော်ခေါ်လိုက်မည်။

မိမိ တက္ကသိုလ်မှာနေစဉ်က လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသည့်
ဘောလုံးသမားတစ်ဦး၊ အခြားအားကစားများတွင်လည်း အထိုက်
အလျောက် ထူးချွန်သည်။

သို့သော် ထူးဆန်းသည်က မိမိလုံးဝရေမကူးတတ်ခြင်းပင်။
ဒါကိုလည်း မိမိအသိုက်အဝန်း၊ မိမိဝန်းကျင်က ကောင်းစွာ သိထား
ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပက်ထရစ်ရှာရေနှစ်သေရသော ကိစ္စတွင် မိမိအား
ယုံမှားသံသယ ရှိကြမည်မဟုတ်။ ‘သူ ဘယ်ဆင်းပြီး ဆယ်ရဲပါ့မလဲ။
သူမှ ရေမကူးတတ်ပဲ’ ဟု ရိုးရိုးလေးမှတ်ချက်ပြုကြပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ထိုညက ပက်ထရစ်ရှာကြွက်လည်းမတက်ပါ။ ရေလည်း
မနှစ်ပါ။

မိမိနှလုံးသား ခင်မြိုင်အတွက် မျက်ရည်ပင်လျှာတွင် နှစ်ခဲ့
ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုညက မူးအောင်သောက်၍ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ပက်ထရစ်ရှာသေပြီ။

သေပုံသေနည်းကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါပဲ။ ရေကူး
ကန်ကပြန်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် မိမိနှင့်အတူ နေ့လယ်
စာစားသည်။ ထမင်းစားပြီး ပက်ထရစ်ရှာက ‘မာလ်ဘိုရို’ တစ်လိပ်

သို့သည်။

သည်ဆေးလိပ်က နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကြိုက်သူများ
နေဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရန် မဖြစ်သည့် လုပ်ငန်းများ
လုပ်ကိုင်သည့်အခါ သောက်သည့်စီးကရက်။

ပြင်းသည်။

ဆေးလိပ်ကြိုက်သူများ နှစ်ခြိုက်စွာ ရှိုက်ဖွာလေ့ရှိသော်လည်း၊
မိမိလို ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ဤဆေးလိပ်
အနံ့ကို အခံရခက်ခက်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့်၊ မိမိအတွက်တော့ ဤသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်
တော့ပါ။ ဤဒုက္ခကို ပက်ထရစ်ရှာနှင့် စ၍ ညားသည့်နေ့မှစပြီး ခံစားခဲ့
ရသည်။ နှစ်ယောက်အိပ်ရာ ဝင်၍ တီးတိုးစကားများဆိုကြသည့် အချိန်
အစ၍ စီးကရက်နံ့ကို ယဉ်ပါးအောင် မိမိကြိုးစားခဲ့ရသည်။

မာလ်ဘိုရို ရှိုက်ဖွာပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့်အချိန်တွင်
နှုတ်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပက်ထရစ်ရှာ လဲကျသွားသည်။ မိမိ
ညှိုးထားသည်အချိန်တွင်လည်းပက်ထရစ်ရှာစကားတစ်ခွန်းမျှ မဆိုနိုင်။
ဘက်လက်မောင်းရင်း မှသည် ရင်ညွန့်ဆီသို့ ထိုး၍ အောင့်သွားသည့်
သဏ္ဌန်မျိုး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် လုပ်ပြသည်။ နောက်တော့ မျက်ဖြူ

လန်သွားရာမှ သတိပြန်လည်မလာတော့။ ငါးမိနစ်အတွင်းမှာပင် ပက်ထရစ်ရှာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲတမျှ အေးစက် သွားခြင်းပါပဲ။

ပက်ထရစ်ရှာသေသေချင်း ပြင်ဦးလွင်မှ သူ့မိဘများထံသို့ မိမိ အေးဆွေးတည်ငြိမ်စွာ ဖုန်းဆက်နိုင်သေးသည်။

သို့သော် မူလတန်းကျောင်းမှ အပြေးပြန်လာပြီး မိခင်ကိုဖက်၍ အော်ငိုလိုက်သည့် သား၏ ငိုသံက မိမိ၏ နားရင်းပေါ်သို့ ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်တစ်ချက် ကျရောက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဪ... ပက်ထရစ်ရှာ။

သားအပေါ်၊ လင်အပေါ် ရူးမတတ်ချစ်ခဲ့ရှာသည့် ပက်ထရစ်ရှာ။

‘... မလွယ်ပါဘူးမောင်ရယ်... မောင့်လိုရုပ်ရည်နဲ့ မောင့်လို ရာထူးမျိုးကိုရထားသူ တစ်ယောက်ကို ပက်ထရစ်ရှာ စိတ်မချနိုင်ဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာကလဲ စိတ်ကစားတတ်တာမျိုးဆိုတော့ မောင့်ကို လွှတ်သာထားရင်၊ ပက်ထရစ်ရှာတို့ သားအမိက မျက်နှာငယ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ’

ဟု ဆိုခဲ့သည့် ပက်ထရစ်ရှာ။

ပြီးတော့... ခင်မြိုင်။

သေချာစဉ်းစားကြည့်ပြန်တော့ ပက်ထရစ်ရှာကို အဆိုးမဆိုပါ။ ကာယကံမြောက်သည်အထိ မဖြစ်ခဲ့ကြသေးသော်လည်း မိမိအနေဖြင့် ပက်ထရစ်ရှာအား ခင်မြိုင်အမှတ်နှင့် ပိုက်တွေးခဲ့ဖူးသည်။ ပက်ထရစ်ရှာကို ပေးခဲ့သော မိမိအနမ်းများသာ ခင်မြိုင်အတွက် အနမ်းမဟုတ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်သတိရလာသည်။

ခင်မြိုင်ရင်တွင်း မည်သို့ရှိမည်ကို အတိအကျမဆိုနိုင်သော်လည်း၊ နှစ်ဦးမှာ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် အမှောင်လမ်းကို စွတ်၍ သွားကလွမ်းနေမိခဲ့သည်ကတော့ သေချာသည်။

တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်တွင်ခင်မြိုင်သည်ပင်ပက်ထရစ်ရှာအား တုံ့တံ့၍ ကျေးဇူးတင်နေပေလိမ့်မည်။ ‘ပက်ထရစ်ရှာကြောင့်သာ သဒ္ဓါ ဇနီးပြီး တဏှာကျွန်ဘဝရောက်မည့်ဘေးမှ ခင်မြိုင်သီသီကလေး ထင်းဝေးခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ရေကူးနေသည့် ပက်ထရစ်ရှာကိုကြည့်ပြီး ပက်ထရစ်ရှာသေလျှင် အခွဲတိုက်ပြီး ခင်မြိုင်ကို ယူပြလိုက်မည်ဟု တွေးမိခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထိုအတွေးများ မည်သည့် စကြာ ဝဋ္ဌာဆီသို့ ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားကြသည်ကို မသိနိုင်တော့။

မည်သူ့ကိုမျှ သတိမရနိုင်။

ပက်ထရစ်ရှာ ပြန်ရှင်စေချင်သည့် ဆန္ဒတစ်ခုသာရှိသည်။
ယခုတလော အနောက်တိုင်းတွင် ခေတ်စားနေသည့် စကား

တစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။

‘လူတွေက သူ့ကိုချစ်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... သူက
လင်အပေါ်လဲ ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမ၊ သားသမီး တွေအပေါ်လဲ ချစ်တတ်တဲ့
မိန်းမ၊ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကိုလဲ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တယ်လေ’
...တဲ့။

မှန်သည်။

ဇနီးသည်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သားကို ခင်တွယ်၊ လင်ကို
ချစ်ခင်ပြီး အိမ်ထောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်သည်ဆိုရုံဖြင့် အားလုံး ပြည့်စုံပြီဟု
ဆိုနိုင်သည်ပါပဲ။

ဇနီးသည်အနေဖြင့်...။

ဆရာဝန်ဖြစ်မှရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင်ငံရေးနှင့် ဒဿနိကတွေ
ဆွေးနွေးနိုင်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်သွယ်လျမှရယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ အနောက်တိုင်းဆန်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာဆန်မှ
ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အနီရောင်ဖြစ်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အပြာရောင်
ဖြစ်မှရယ် မဟုတ်ပါဘူး။

အရေးကြီးသည်ကတော့ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် အချက်
...ချက်ပါပဲ။

ပက်ထရစ်ရှာတွင် သည်သုံးချက်စလုံးနှင့် ပြည့်စုံသည်။

မိမိသာအတွေးတွေ ချော်ခဲ့သည်။

ဪ... တကယ်တော့လည်း မိမိမှာ ပြည့်စုံခြင်းကို မကြည့်
...တတ်သူ၊ မပြည့်စုံခြင်းကိုသာ တွေ့မြင် တတ်သူ ဖြစ်ခဲ့ပါကလား။

ပြင်ဦးလွင်မှ တစ်နာရီခွဲအတွင်း ရောက်ရှိလာကြသော ပက်ထ
...ရှာ၏ မိဘများကို ခွင့်တောင်းပြီး၊ မန္တလေးရမ်ပုလင်းကို ဖွင့်၍
...သောက်မိသည်။

မူးလည်းမူးလှပြီ၊ ရူးလည်းရူးခဲ့ပြီ။ အသိတို့လည်း ဝေသီမှုန်ဝါး
...ပြီ။

ပန်းတွေနှင့်ဝေနေသော ပက်ထရစ်ရှာ၏ အလောင်းက မိမိအား
...စ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်ရန် စေခိုင်းနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

တစ်စုံတစ်ရာကိုအသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက်ချင်စိတ်ပေါက်
...သည်။ ရင်တွင်းမှ ထိုးထွက်လာသည့် ဆန္ဒကိုမိမိ မတားဆီးနိုင်တော့။

‘လင်ကို ချစ်တတ်တဲ့ မိန်းမရေ’

လို့ အော်လိုက်ရင်ကောင်းမလား။

‘အိမ်ထောင်ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တဲ့ ဇနီးမယားရေ’
လို့ အော်လိုက်ရရင်ကောင်းမလား။

‘အထိတ်တလန့်ရှိလိုက်တာမောင်ရယ်’
တုန်ယင်သောအသံနှင့်အတူ စီးကရက်အနံ့များက နှာခေါင်းဝ
ဆီသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။

အိပ်မှုနံ့စုံများနှင့် ရုတ်တရက်မို့ မိမိ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို မသိ
ရသေး။

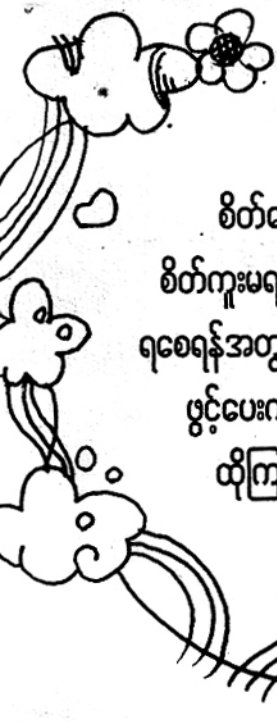
နောက်တော့တဖြည်းဖြည်း နှင့် အဖြစ်မှန်ကို ရိပ်စားမိလာသည်။
ဪ... တော်ပါသေးရဲ့။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မေလ။

အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်
ယောက်ျားဆိုတာ

စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်ရန် တစ်ခါမှ
စိတ်ကူးမရခဲ့ဖူးသော စိတ်သက်သောင့် သက်သာ
ရစေရန်အတွက် ထွက်ပေါက်မှန်သမျှကို မဆင်မခြင်
ဖွင့်ပေးကျင့်ရှိခဲ့သောသူသည် ကြမ္မာတရား၏
ထိုကြာပွတ်ဖြင့်ပြင်းထန်စွာရိုက်နှက်ခြင်း
ခံလိုက်ရသောအခါ

အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ယောက်ျားဆိုတာ

ဇနီးသည်နှင့် ရင်သွေးကို ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ရောင်းစား
သွားသောလူတစ်ယောက် အကြောင်းရေးထား သည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို
သူမတ်ဖူးခဲ့သည့်အချိန်မှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစလောက်က
ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကြာတော့လည်းကြာပြီ။

ယခုဆိုလျှင် နှစ် ဆယ်လောက်တော့ရှိလောက်ပြီ။ ဇာတ်လမ်း
အသေးစိတ်ကိုမူ သူ လုံးဝမမှတ်မိတော့။ ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။
သို့သော် ထိုဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာ တ ချို့ကိုတော့ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲ
သတိရနေဆဲပင်။

ထိုသူသည် နောက်ပိုင်း၌ တစ်စ၊ တစ်စနှင့် ကြီးပွားလာပြီး မြို့တစ်မြို့၏ မြို့တော်ဝန်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မကြာခင် မှာပင် ဒုက္ခမျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီး သူ သေဆုံးချိန်တွင် သူ သေဆုံးနေသည်ကို ဆီလိုက်သူမရှိ၊ အလောင်းကို မြှုပ်နှံပေးမည့်သူလည်း မရှိသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ဘဝကို ဇာတ်သိမ်းသွားရရှာသည်။

ဖတ်တုန်းကတော့... သာမန်ကာလျှံကာမို့ ဝတ္ထုက သိပ်စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်ဟု မထင်ခဲ့။

သို့ပေမယ့် ထိုဝတ္ထုကြာလေကြာလေ သူ့အတွေးစဉ်များကို လွှမ်းမိုးလာလေဖြစ်ကြောင်း နောင်မှ သိရသည်။

ခင်မွန်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျတော့ သူ ကျောင်းမပြီးသေးပါ။ တတိယနှစ်တက်နေဆဲဖြစ်သည်။ ပြန်ပြော ရလျှင်တော့ မိဘနှစ်ပါး မပြည့်စုံမကုံလုံသည့် အကြောင်းက စရမည်ထင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဒုတိယနှစ် အောင်ပြီးသောအခါ သူ၏ ကျောင်းဆက်တက်ရန် အရေးမှာ အခက်အခဲ ဖြစ်လာသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဦးလေးဖြစ်သူက နှစ်နှစ်တော့ သူ တာဝန် သူလိုက်မည်ဟု ဆိုပြီး သူ့အား ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်

ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းရှိ ဦးလေး၏အိမ်တွင်နေ၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် သူ ကျောင်းဆက်တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကြောင်း မသိသော ဦးလေး ကတော့ တူတော်မောင် လိမ္မာကြောင်း၊ စာတော်ကြောင်း လမ်းထဲတွင် ခြောက်မဆုံး၊ ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး။

ဦးလေးအကြားသန်ရာမှအစ လမ်းထဲရှိဆယ်တန်းကျောင်းသူ လေးယောက်ခန့်ကို ညဘက်တွင် သူ စာသင်ပေးရသော အခြေအနေသို့ ချိတ်ရောက်လာသည်။

သည်မှာတင် 'ခင်မွန်သူ'နှင့် သူ ဆုံဆည်းခဲ့ရခြင်းပါပဲ။

တိုတိုပြောရလျှင် သုံးလအတွင်းမှာမှ ခင်မွန်သူနှင့် သူ လက်ထပ်ဖြစ်လေသည်။

ခင်မွန်သူနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ဦးလေးအိမ်မှ ယောက္ခမ အိမ်ပေါ်သို့ သူ တက်ခဲ့ရသည်။ တတိယနှစ် မဖြေလိုက်ရဘဲနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲရှိ ရုံးတစ်ရုံးထဲတွင် ရရာ အလုပ် တစ်ခုကို သူ ဝင်လုပ်လိုက် ရသည်။

သည်တွင် သူ့ဘဝက ရုတ်တရက် ပိတ်လျှောင့်မွန်းကျပ်သွားရ ခြင်းပါပဲ။

အိမ်ထောင်ရေးသည်... လွတ်လပ်မှုကို ထိပါးစေခဲ့လေပြီ။

“စီးပွားရေးကျပ်တည်းမှုသည် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ဝင်ရောက်လာသောအခါ အိမ်ထောင်ရေးသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အိမ်ပြင်သို့ ခုန်ထွက်သွားတော့၏”ဟူသော အဆိုသည် သူ့အတွက် မှန်လာခဲ့ပေပြီ။

မရခိုင်က ချစ်လှချည်ရဲ့ဟု အထင်ရှိခဲ့သော မယား ခင်မွန်သူကို သူ ငြူစူတတ်လာသည်။ သူနှင့် စရိုက်ချင်း မတူဟု စိတ်ထဲက မကြာမကြာ ထင်မိတတ်လာသည်။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့ပါလျက်နှင့် ခင်မွန်သူ၏ အကျင့်စရိုက်တွေသည်မျှ အောက်တန်းကျရကောင်းလားဟု ဇနီးသည်အား အဖြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး သူ အံ့သြတတ်လာသည်။

သို့သော် သဘောကောင်းသော ယောက္ခမကြောင့် သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ သုံးနှစ်အထိ သက်တမ်းရှည်ကြာ လာခဲ့သည်။ သားတစ်ယောက်ထွန်းကားလာပြီး ခင်မွန်သူမှာ နောက်ထပ် ကိုယ်ဝန်နှင့် ဖြစ်လာသည်။

အမြဲဂျီကျပြီး အငိုသန်သော သားအပေါ် အချစ်မမြင်နိုင် လာချိန်တွင် အိမ်ထောင်ခွဲနေချင်သည်ဟု နားပူလာသော ဇနီးသည် ကြောင့် သူ့ဘဝမှာ ထွက်ပေါက်ရှာမရနိုင်လောက်အောင် ပိတ်လှောင် ခွန်းကျပ်သွားသည်။ သည်အချိန်မှာပင် သူ့ကျောက်ဆည်သို့ ရာထူးတိုး

ခြင်း၌ ပြောင်းရွှေ့ခွင့်ရသွားခြင်းပါပဲ။

မပေါ့မပါး ကိုယ်ဝန် ငါးလနှင့်မို့ ခင်မွန်သူမှာ သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်းလိုက်မနေနိုင်။ ရန်ကုန်မြေမှ သူ အခွာတွင် မျက်ရည်လေး ငင်းစမ်းနှင့် သူ့အား နှုတ်ဆက်ရှာသော ခင်မွန်သူခမျာမှာတော့ ခြေနှင်းသည်ဖြစ်သူ၏ ရင်ထဲမှစိတ်သည် ခိုင်ငယ်တစ်ကောင်သဖွယ် ပေါ့ပါးစပြုနေပြီဆိုသည်ကို မသိရှာခဲ့ချေ။

ကျောက်ဆည်သို့ရောက်သောအခါ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းအရောင်း ခြံ ဘစ်ဆိုင်တွင် ဆိုင်တာဝန်ခံအဖြစ် သူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။ ရန်ကုန်မှာနေစဉ်က တစ်ပြားကို နှစ်ပြားခွာခဲ့ရသော သူ့ဘဝသည် ကျောက်ဆည် ရောက်တော့ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ရောင်းပန်းဝယ်ပန်းတွေ လှလာသည်။ အသွေးအရောင်တွေ ကောက်ပြောင်လာသည်။

ကျောက်ဆည်ရောက်ပြီး ငါးလခန့်အကြာတွင် သူ၏ ဆိုင်ထွက် ပစ္စည်းများကို ဒိုင်ခံ၍ ကောက်ယူနေသော မဖုန်းတင့်နှင့် သူ အိမ်ထောင်ကျသည်။ ရန်ကုန်တွင်ရှိနေသည့် ရက်သားမျှသာ နှီးသေးသော သမီး၏ မျက်နှာအား တွေ့မြင်လိုစိတ်များကိုတော့ သူ သွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် ချိုးနှိမ်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

မဖုန်းတင့်နှင့် လက်ဆက်ပြီးသုံးနှစ်အကြာတွင် သူ့စီးပွားရေး သည် တစ်ရှိန်ထိုး ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ဒီရေအလားဟုပင် တင်စား ပြောဆို နိုင်လောက်သည်။

သို့သော်ကြမ္မာတရားက နှောင့်နှေးမှုကင်းစွာ အချိန်မနှောင်းမီ မှာပင် သူ့အားပြစ်ဒဏ်ခတ်နိုင်ခဲ့သည်။

မဖုန်းတင့်သည် သားဦး မဖွားနိုင်သော ဝေဒနာဖြင့် ရုတ် တရက် ကွယ်လွန်သွားသည်။ မိခင်ရော ကလေးပါ အသက် ဆုံးရှုံးသွားသည်။ သူ၏ နိုင်ငံပိုင်ဆိုင်မှုလည်း ချိပ်ပိတ်ခံရသည်။ နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်း အလွဲသုံးစားမှုဖြင့် သူ တရားစွဲဆိုခံနေရချိန်တွင် ခင်မွန်သူ နောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားသော သတင်းနှင့်အခြား သတင်းဆက်များ ရသည်။ ခင်မွန်သူ၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်က ခင်မွန်သူထက် အသက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးကြောင်း။ ခင်မွန်သူတို့ သားအမိတစ်တွေ ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို မကြည့်ရက်၍ ကယ်တင်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ စီးပွားရေး အောင်မြင် နေသော ကျောက်ပန်းတောင်းမှ ကုန်သည် တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း။ အသား ခပ်ညိုညို၊ ခပ်ဝဝဖြစ်ကြောင်း။

ခြောက်လအကြာအမှုရင်ဆိုင်ရပြီးနောက်သူ၏ ရှိသမျှ စည်းစိမ် အားလုံးနီးပါး ကုန်သွားသည်။ အလုပ်ပြုတ်သွား သော်လည်း

သော်လည်းကောင်းသဖြင့် ကံကောင်းဟု ဆိုရမည်။ သို့သော် ကျန်သည့် ညှဉ်းစိမ်အားလုံးကို ရောင်း၍ လျော်လိုက်ရသည်။

စိတ်လေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်ရန် တစ်ခါမှ စိတ်ကူးမရခဲ့ဖူးသော ဦးဘသက်သောင့်သက်သာ ရစေရန်အတွက် ထွက်ပေါက်မှန်သမျှကို ဆင်မခြင် ဖွင့်ပေးကျင့်ရှိခဲ့သော သူသည် ကြမ္မာတရား၏ ထိုကြာပွတ် ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ခြင်းခံလိုက်ရသောအခါ ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ ဘဲ လမ်းဘေးသို့ တစ်ခါတည်း တန်းရောက်သွားသည်။

“ရေခဲစိမ်ဘီယာတွေရမယ်၊ ဆန်းကစ်စ်တွေရမယ်”

ဘူတာမှအတက်တွင် သောက်သုံးခဲ့သော အဖြူသုံးပက်ကြောင့် သူ၏ စိတ်များလန်းဆန်းပေါ့ပါးနေသည်။ အာလည်း တော်တော်သွက် နေသည်။ မန္တလေး-ရန်ကုန် ညအမြန်ရထားပေါ်တွင် ခရီးသည် အားလုံး၏ မျက်နှာများမှာလည်း ရွှင်လန်းနေကြသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

သို့သော် အထက်တန်းတွဲတစ်တွဲ၏ အလယ်လောက် အရောက် တွင် တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် သွက်လက်လျက်ရှိသော သူ၏ ပါးစပ်မှာ အာစေးထည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားရသည်။ သည်လို အဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံတွေ့ပါရစေနှင့်ဟု သူ မကြာမကြာ ဆုတောင်းခဲ့

သော်လည်း ယခု သူ့ ဆုတောင်းက ပြည့်မလာတော့ပါ။

သူ၏ ရှေ့ဘက်နား ပြ တင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသူ ကတော့ သူနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦးပါပဲ။

အို. . . ခင်မွန်သူ။

အနည်းငယ် ဝလာသည်နှင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ အဖိုးတန် လက်ဝတ် လက်စားတွေ ရောက်လာတာက လွဲလို့ ဘာဆို ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး ပါလား။

ခင်မွန်သူကတော့ သူ့ကို မြင်သေးရှာဟန်မတူ။ သူမ နံဘေးမှ အသားညိုညို၊ ခပ်ဝဝအသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်လူကြီးတစ်ဦးကို ပြုံးကာ၊ ရယ်ကာဖြင့် စကားတွေ ပြောကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ အရောင်နွမ်းနေပြီဖြစ်သော အနားပတ် များစုတ်နေသည့် ဦးထုပ်ကို နဖူးအုပ်သည်အထိ ရှေ့သို့ သူ ဆွဲချလိုက် မိသည်။

ထို့နောက် အခုနေ နောက်ပြန်လှည့်သွားရလျှင် ကောင်းလေ မလားဟု ဝေခွဲမရနိုင်ခင်မှာပင်. . .

“ဦးဦး. . . ဆန်းကစ်နှစ်ဘူး ပေး”

ထို အသားညိုညို လူကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှ လူရွယ် ငယ်ဦး၏ ဖြူသွယ်သောလက်တစ်ဘက်က သူ့ဆီကို ဆန့်တန်းလာသည်။

သည်အချိန်ရောက်တော့မှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နောက်ကြောင်း ငြိန်လှည့်လို့ရတော့မလဲလေ။

သူ၏ ခြေများသည် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်သဖွယ် ရှေ့သို့လှမ်းသွား ကြပြီး ညာဘက်လက်သည်လည်း ဝဲဘက်လက်နှင့်ဆွဲထားသောပလတ် တစ်ပုံးထဲသို့ အလိုအလျောက်ရောက်သွားသည်။ ရေခဲတုံးများနှင့် ဆွေ့ထိလိုက်သဖြင့် သူ၏ လက်ချောင်းများ ထုံကျဉ်သွားလိမ့်မည်ဟု မသင်မှတ်စေလိုပါ။ ရေခဲနှင့် မထိတွေ့မီကပင် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောများ ရေခဲတမျှ အေးစက်တောင့်တင်းနေခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။

အသက်(၁၈)နှစ် အရွယ် ထိုသူငယ်က သူ၏ လက်ထဲမှဆန်းကစ် နှစ်ဘူးကို လှမ်းယူလိုက်ချိန်တွင် ထို ခပ်ဝဝလူကြီးကို ပြောနေသော ခင်မွန်သူ၏ စကားသံများတိ ခနဲ ပြတ်တောက်သွားကြောင်း နား အာရုံက သိလိုက်သည်။

“ရော. . . ညီမလေး တစ်ဘူးယူ”

ခင်မွန်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေပြီး ရထား ပြ တင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးနေသော အသက်(၁၆)နှစ် အရွယ်

မိန်းမပျိုလေးအား ထိုလူရွယ်က ဆန်းကစ်စ်တစ်ဘူး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သည်ဘက်သို့ လှည့်လာသော ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ လိုက်ရသောအခါ သူ၏ နှလုံးသွေးကြောများအားလုံး ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်သွားကြလေပြီလားဟုတောင် ထင်လိုက်ရတော့သည်။

ဘုရား... ဘုရား...။ သမီးမျက်နှာလေးကလည်း ငါငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပါပဲလား။

သမီး၏ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော လူရွယ်အပေါ်သို့ သူ၏ အကြည့်များ ပြန်လည် ကျရောက်သွားသည်။ သား မျက်နှာကလည်း ခင်မွန်သူနှင့် တထေရာတည်းဖြစ်နေကြောင်း ထပ်မံ၍ သတိပြုလိုက်မိသည်။

အဲသလိုမျိုးတူတာ ကောင်းတယ်ဟု လူတွေ ပြောလေ့ရှိကြသည်ကို အမှတ်ရပြီး ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွား သော်လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလို သိမ်ငယ်စိတ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြန်လည်လွှမ်းခြုံသွားပြန်သည်။

သားနှင့်သမီး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ သစ်လွင် အဖိုးထိုက်တန်သည့် တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အဝတ်အစားများကို သူ၏ ကိုယ်ပေါ်က အရောင်လွင့်နေပြီဖြစ်သော အင်္ကျီနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင်

အဖိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သောဝေဒနာမျိုးစုံကို ရောမွှေခံစားနေရသည်။

ထို့ကြောင့် သား လှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံခွန်ဆယ်ကို လှမ်းယူနေသော သူ၏ လက်သည်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ခါနေသည်။

သူ၏ ပါးစပ်မှ အရက်နံ့ကို ရလောက်နေပြီဖြစ်သော ခင်မွန်သူနံ့ဘေးမှ လူကြီးသည် ဒီလူ ဒီလောက်ထိ အရက်သောက်ထားတာတောင် ချေချိန်မကိုက်သေးဘူးထင်တယ်ဟု တုန်ခါနေသော သူ၏ လက်ကို ကြည့်၍ မှတ်ချက် ချကောင်းချနေမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုအထင်မှန်ကြောင်း ခင်မွန်သူ ကောင်းကောင်း သိမှာပါ။

ပိုက်ဆံကိုယူ၍ လက်ယာဘက်သို့အလှည့်တွင် စိုစွတ်ပြီး ဘိတ်လန့်သည့်အသွင်ဆောင်နေသော ခင်မွန်သူ၏ မျက်လုံးအစုံနှင့် တဒဂ် သူ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသေးသည်။

စကားလုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပြောနေသကဲ့သို့ ရှိသော ခင်မွန်သူ၏ ထိုဆွေးမြေ့သော အကြည့်များကို သူ့ကြာရှည်စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

ထိုနေရာမှ သူ လှည့်အထွက်တွင် ရထားသည် မြစ်ငယ် တံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာစပြုသည်။ တဂျိုးဂျိုး၊ တဂျိုင်းဂျိုင်း မြည်လျက် ရှိသော ရထားသံ တံတားများအကြားမှပင် အနားရှိ ရေဒီယိုတစ်လုံးမှ

ထွက်ပေါ်လာသော ဘာသာရေးဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေသူ တစ်ဦး၏ အသံကို သူ၏ နားမှ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေး၏။

“ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့၏ အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်တတ်သော ယောက်ျား၏အပါးတွင် မင်္ဂလာအပေါင်းတို့သည် အစဉ်ခဉာဏ်လျက် ရှိနေကုန်၏။”

တာရိုးကျိုးကျသည့်အလား စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်များ ကြောင့် သူ၏ အမြင်တွေ မှန်ဝါးလာသည်။ ထို့ကြောင့် လှုပ်ခါလျက် ရှိသော ရထားတွဲအတွင်းမှ လူများကို ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့ပါ။

သူ၏ မျက်လုံးထဲမှာတော့ ခါးတွေ ညွတ်ကိုင်နေပြီ ဖြစ်သော အဘိုးအိုတစ်ယောက် တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းကို အားပြု၍ သူ့ထံသို့ လျှောက်လှမ်းနေသည့်ပုံကိုသာ မြင်နေရသည်။

ထိုအဘိုးအိုကား... ကာစတာဘရစ်ဂျ် မြို့တော်ဝန်ဟောင်း ပေတည်း။

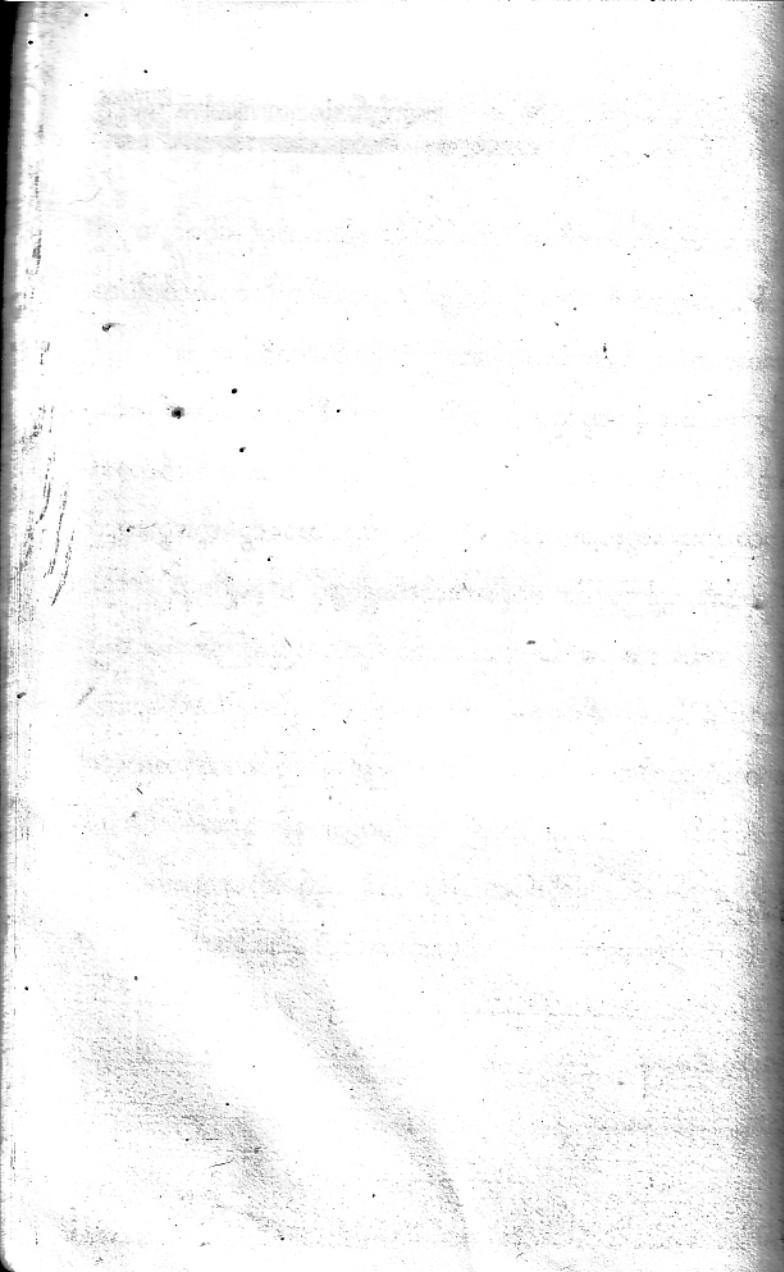
အမှန်ကတော့ သူ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစတုန်းက ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ကာစတာဘရစ်ဂျ်မြို့တော်ဝန် ဝတ္ထုကို ပြန်လည်သတိရသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုမြို့တော်ဝန်၏ နောက်ဆုံးခရီးကို မှန်းဆတွေးတောကြည့်ရာမှ ဤနှယ် မြင်ယောင်လာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

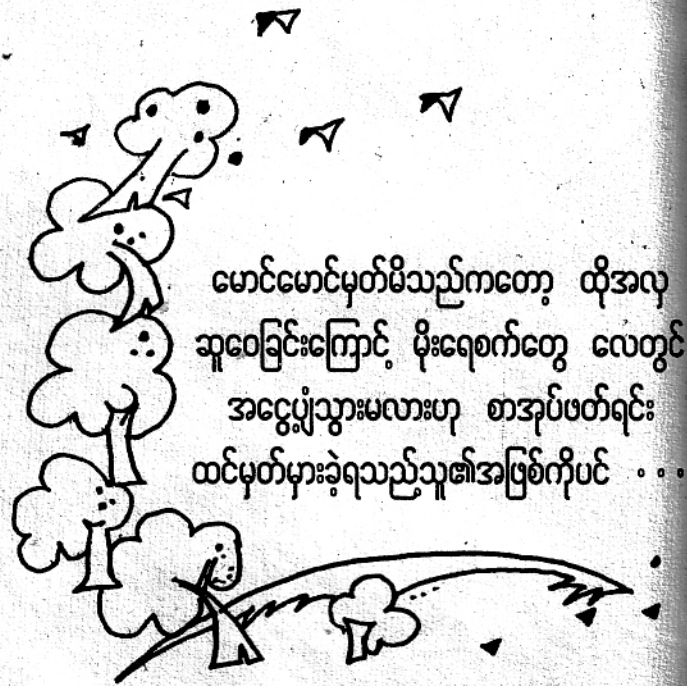
ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဇနီးသည်နှင့် ရင်သွေးတို့ကို ဆင်းစားခဲ့ဖူးသော ထိုအဘိုးအိုသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဇာတ်သိမ်းမလှသော လူ တစ်ယောက်၏ သေခြင်းမျိုးနှင့် သေခဲ့ရသည်။

ကယ်သူမဲ့၊ ကူသူမဲ့ ဘဝဖြင့် လူသူမနီးသည့် တဲပုတ်တစ်ခုအတွင်း၌ သေငယ်ဇောဖြင့် မျောနေစဉ်အတွင်း ဘဝတစ်သက်တာ၏ နောက်ဆုံးအတွေးများအဖြစ် ထို အဘိုးအို ဘာတွေတွေးသွားမည်ဆိုသည်ကို သူကြာကြာ မစဉ်းစားလိုက်ရဘဲနှင့် သိခဲ့ရပြီ။

အတောင်နှစ်ဆယ်ဝတ်ယောက်ျားဆိုတာ မည်မျှကြမ်းတမ်းသည့် သောကဝံကို ရင်ဆိုင်နေရသည်ဖြစ်စေ ဇနီးနှင့်သားသမီးများကို နောက်ဆုံးထွက်သက်ထိ စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှု ကြင်နာသင့်သည်သာ ဖြစ်ကြောင်း သူ ဆင်ခြင်မိသည့် အချိန်တွင်၊ နှစ် နှစ်ဆယ်ဆိုသော အချိန်သည် ရထားကြီးဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် တံတားအောက်မှ ၁၅ ဝတီ မြစ်ရေများလိုပင် စီးဆင်းကုန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဟေသီမဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ

မောင်မောင်မှတ်မိသည်ကတော့ ထိုအလှ
ဆူဝေခြင်းကြောင့် မိုးရေစက်တွေ လေတွင်
အငွေ့ပျံ့သွားမလားဟု စာအုပ်ဖတ်ရင်း
ထင်မှတ်မှားခဲ့ရသည်သူ၏အဖြစ်ကိုပင် . . .

ဝိတ်၏အစ

“မင်း ဒီကားယူသွား၊ ပြီးတော့ ဆင်လိဗီယာကို သွားခေါ်” ဟု
ထိုကို အမိန့်ပေးတုန်းက ဘာရယ်ကြောင့်မသိ၊ မောင်မောင် လည်
ချောင်း ထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

“ဆင်လိဗီယာရဲ့ အခန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲ ကိုကို” ဟု
မောင်မောင်ပြန်မေးတော့

“မင်းတော်တော် အ တဲ့အကောင်ပဲ၊ ဆင်လိဗီယာကို ဟိုတယ်
တစ်ခုလုံး အကုန်သိတယ်၊ ရီဆက်ပ်ရှင်ကိုသာ မေးလိုက် သူ့ကိုခေါ်ပေး
လိမ့်မယ်” ဟု မောင်မောင်ကို ကိုကို ငေါက်လေ၏။

ကိုကိုပြောသလို ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဟိုတယ် ဧည့်ကြို
ဌာနတွင် ဆင်လံဗီယာ နာမည်ကို မောင်မောင် ပြောပြတော့၊ ‘ဪ
... ဆင်လံဗီယာလား သိတယ် သိတယ်၊ ဝမ်းသာတီးမှာ ခဏထိုင်ဦး
နော်၊ ခေါ်ပေးမယ်’ ဟု မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က သူ့အား ဖော်ရွေ
သွက်လက်စွာ ပြောသည်ကို မောင်မောင် တွေ့ရသည်။

သို့သော် ထိုစကားဆုံးပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အနီး
အနားတွင်ရှိနေသော လူအားလုံး၏ မျက်လုံးများက မောင်မောင် ကိုယ်
ပေါ်သို့ ရွေ့လျားကျရောက်လာကြသည်။ ထိုမျက်လုံးများ၏ စူးရဲသော
အကြည့်များကြောင့် မောင်မောင် ခန္ဓာကိုယ်မှာတဖြည်းဖြည်း သေးငယ်
သွားသယောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဧည့်ကြိုဌာနရှေ့၌ ထိုင်ခုံလေးလုံးစလုံး အားနေသောကြောင့်
ခုံတစ်လုံးတွင် မောင်မောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လူတွေကလည်း ‘ဆင်လံဗီယာကို လာခေါ်တဲ့လူတဲ့ဟေ့၊ ဒီမှာ
ထိုင်နေတယ် လာကြည့်ကြရအောင်’ဟု မပြောရုံတမယ် မျက်နှာပေး
များဖြင့် မောင်မောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတော့ မောင်မောင် မနေတတ်
တော့ပါ။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါလာသည့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ထုတ်လိုက်မိသည်။

စာအုပ်ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ဆင်လံဗီယာဆိုသည်မှာ
မည်သို့သော မိန်းကလေးဖြစ်မည်ကို မောင်မောင် ရော်ရမ်းမှန်းဆ
နေမိသည်။ ထိုသို့ တွေးနေစဉ် သူနဲ့ဘေးသို့ လူတစ်ယောက်လာရပ်
သည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဆင်လံဗီယာကို လာခေါ်တာ မောင်လေးလားဟင်”

စကားသံဆုံးပြီး သုံးလေးစက္ကန့်ကြာမှာ အသံရှင်အမျိုးသမီးကို
မောင်မောင် မော့ကြည့်ရင်း-

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

“ဆင်လံဗီယာ အဝတ်လဲနေတယ် ပြီးကာနီးပါပြီ ခဏလောက်
ထိုင်စောင့်ပါ ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပြောပြီး သူပြန်သွားသည်။ မောင်မောင်လည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ
ကျန်နေခဲ့၏။

‘ဆင်လံဗီယာကလဲကြာလိုက်တာ’

ရှင်ဘုရင်တစ်ခါထွက် ပဲကြီးတစ်လှေချက်တဲ့။

ဆင်လံဗီယာဟာ ရှင်ဘုရင်တစ်ပါး မဟုတ်တာတော့ သေချာ
သည်။

သို့သော် ဘာလား၊ ညာလား ဆိုသည်ကို မောင်မောင်မသိ။ ကိုကိုကတော့ ကောင်းကောင်းသိပါလိမ့်မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်လံဗီယာတစ်ခါထွက်လျှင် ပဲကြီးတစ်လှေချက် မကြာတောင်မှ နာရီပိုင်းလောက်ထိ ကြာနိုင်ကြောင်းကိုတော့ မောင်မောင်သိခဲ့ရပြီ။

ကျုံးရေပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်လေပြည်ကဟိုတယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဆော့မြူးလျက်ရှိ၏။ ညနေခင်းလည်းညနေခင်း၊ လေနေအေးကလည်း သုတ်ဖြူးနေသပို့ နေပြီကြိုငြာနရှေ့တွင် အေးမြ၍နေသည်။ သို့သော် မောင်မောင် နဖူးမှာတော့ ချွေးတွေ စို့စပြုပြီ။

“ဟိုမှာ ဆင်လံဗီယာ လာပါပြီ”

နေပြီကြိုငြာနမှ စာရေးမလေး၏ စကားသံ ဆုံးဆုံးခြင်း မောင်မောင် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ခုနက သူ့အားလာတွေ့သော အမျိုးသမီး၏ နံဘေးတွင် ဖွဲ့ထွားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မောင်မောင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ပြီး မောင်မောင် မှင်တက်မိနေမိ၏။ ဩော်တစ်ခါမြင်ပြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်လှည့် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်လောက်အောင်လှသည့် ပူလောင်သော အလှမျိုးပါလား။

ဩော် ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုမိတ်ဆွေ ဆင်လံဗီယာကို မြင်တော့ မောင်မောင်ဖတ်ခဲ့တဲ့ မြို့စားကတော်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲက အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို သွားပြီးသတိရလိုက်ပါတိတော့။

ဒီဝတ္ထုထဲက အမျိုးသမီးဟာညို့မျက်လုံးတွေကလည်း အကြီးကြီး နောက်ပြီး နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ နှုတ်ခမ်း၊ ကိုယ်လုံး အို အားလုံးအကြီးကြီးတွေချည်းပဲတဲ့ကိုကို။ အဲဒီလို အကြီးကြီးတွေအားလုံး ပေါင်းစပ်ပြီးမှ လှချင်တိုင်းလှနေသူဟာ ကမ္ဘာကျော် အဲဒီဝတ္ထုထဲက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ ထင်နေခဲ့မိတာ။ အခုတော့ ကိုကိုရဲ့ဆင်လံဗီယာက အဲဒီဝတ္ထုထဲက ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးနဲ့ အစစ အရာရာတထေရာတည်း ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

“ဆောရီး နော်... ကျွန်မ နည်းနည်းကြာသွား”

ဆိုသော စကားသံချိုချိုကို မောင်မောင်ကြားလိုက်ရသည်။ ယုံလွင့်သွားသော အတွေးများကို အမြန်ပြန်လည် စုစည်းပြီး၊ ‘ရပါတယ်’ ဟုကယောင်ချောက်ချားနှင့် မောင်မောင် ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။ ဆင်လံဗီယာ နှင့်အတူ ပစ္စည်း များများစားစား ပါမလာပါ။ ခဏသာကြာမည့် ခရီးမို့ခရီးဆောင်အိတ် သုံးလေးလုံးကိုသာ ယူလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကိုကိုကားဆရာကလည်း အလွန်အလိုက်သိသည်။ (ထိုနေ့က

အိမ်က ကားကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်က ယာဉ်ခောင်း ကိုလည်းကောင်း၊
ကိုကို မသုံးပါ။ ယခုကားနှင့် ကားဆရာကိုလည်း မောင်မောင်တစ်ခါမှ
မတွေ့ဖူးပါ။) မောင်မောင်နှင့်ဆင်လိယာတို့ကို မြင်သည်နှင့် ကားရပ်
ထားသည့်နေရာမှကားကိုဆင်ဝင်အောက် ရောက်အောင်နောက်ဆုတ်
ပေးလေသည်။ မောင်မောင်က ဟိုင်းလပ်စ်ကား၏ ရှေ့တံခါးကို
ဖွင့်ပေးတော့ ဆင်လိယာက မောင်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်အပြုံးဖြင့်
ကြည့်ကာ ကားဆရာဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဆင်လိယာ
အား နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်အသွားတွင် ဟိုင်းလပ်စ်ကား၏ နောက်ခန်း
ပေါ်သို့ မောင်မောင် တက်၍ ထိုင်လိုက်၏။

သည်တုန်းက ကိုကိုဇနီးဖြစ်သူ မမသင်း အိမ်တွင်မရှိပါ။ သူမ၏
မိဘများရှိရာ မြစ်ကြီးနားသို့ ခေတ္တရောက်နေ ခိုက်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့ကားရောက်တော့ အသင့်စောင့်နေသော ကိုကိုက
နောက်ခန်းရှိ မောင်မောင်ဆီသို့ သူ၏ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့်ဗီဒီယို
ကင်မရာများ ထည့်ထားသော သေတ္တာများကို လှမ်းပေးသည်။
ထို့နောက် ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်လိယာ၏ နံဘေးတွင်ဝင်၍
ထိုင်လေသည်။

ကားလေးကတော့ မြို့ပြင်ထွက်ခဲ့ပြီ။ တောင်ပေါ်မြို့လေး တစ်မြို့

ဆီသို့ တရိပ်ရိပ်နှင့် အသွားနှင့်နေသည်။ မောင်မောင်အတွေးများက
ဘားတွင်း သို့ အရှိန်နှင့်တိုးဝင်လျက်ရှိသော လေနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်ချင်
တိုင်း ပျံ့လွင့်လျက် ရှိနေတော့၏။

တဲကလေးမှာ ရှေ့တံခါးပိတ်ထားပြီး လူသံသူသံပင် မကြားရချေ။
ထို့ကြောင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်ရန် အိမ်ဘေးမှ ကွေ့လိုက်
ဧည့်မှာပဲ ပါကင့်ကို သူမတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ပါကင်သည် စမ်းချောင်းကလေးအတွင်း၌ အားပါးတရ ရေကို
ဘစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး လောင်း၍ ချိုးလျက်ရှိလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို
မြင်လိုက် ရ၍ သူမမှာ ရှေ့မတိုးသာတော့ပဲ နောက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့
ရသည်။

ပန်းရနံ့တို့သည် သင်းပျံ့လျက်ရှိ၏။ စိမ်းလန်းနုပျိုသော သစ်ရွက်
လေးများသည်လည်း လေယူရာတိမ်းပြီး ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိနေသည်။

အင်္ဂလန်၏ ဆောင်းရာသီမှာ ချမ်းမြေ့ ဖွယ်ကောင်းလှသည်။
အထူးသဖြင့် ဤ‘ရက်ဘီ’အိမ်ကြီးတည်ရှိသော ဥယျာဉ်ခြံကြီးမှာ
ကျယ်ပြန့်သလောက် ရှုမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သို့တိုင်သူမ၏ အတွေးအာရုံများက သာယာလှသည့် သည်

ပတ်ဝန်းကျင် အပေါ်မှာ သက်ရောက်မနေနိုင်။

ပါကင်၏ ဖြူဖွေးသော ကျောပြင်၊ မွေးညင်းတွေ ဗလပွပေါက် နေသည့် ခြေသလုံးနှင့် တုတ်ခိုင်ဖြောင့်စင်းသော ပေါင်တံရှည်ကြီး များက မစိတ်ခေါ်ပါပဲလျက် သူမ၏ အမြင်အာရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်နေ ကြသည်။ ဩော်... တကယ် ယောက်ျားပီသတဲ့ ပါကင်ပေပဲ။

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ စစ်မြေပြင်တွင် ဒဏ်ရာရပြီး ကိုယ်အောက် ပိုင်းသေသွားခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် နှစ်နှစ်ပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ သည် လောကဝဋ်ဆင်းရဲ နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း သည်နေ့မှ အပျိုစင် လေးလို့ သူမ၏ရင်မှာ ဘာကြောင့်များ နွေးဖိုနေရတာလဲ။ ရင်ထဲမှာ လည်း စိတ်ကူးယဉ်နေချင်သလိုလို၊ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေချင် သလိုလို ခံစားနေရသည်။

ပါကင်လို ဥယျာဉ်ခြံစောင့် တစ်ယောက်အကြောင်းကို ယခင်က သူမ အရေးတယူ စဉ်းစားတွေးတော မနေခဲ့မိဘူးပါ။ ယခုမှသူ အကြောင်းက အတွေးနယ်တစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူမလို မြို့စားကတော်နှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ပါကင်၏အဆင့် အတန်းမှာ များစွာ နိမ့်ကျလွန်းသည်။ နောက်ပြီး ပါကင်က ရုပ်လည်း ဆိုးသည်။ သို့သော် ရုပ်အဆိုးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ဓုတ်ဆိတ်မွေးတွေ၊ ပါးသိုင်းမွေးတွေ ရိတ်သင်လိုက်လျှင် ကြည့်ပျော် ခဲ့ပျော် ရွက်ကြမ်းရေကျို အဆင့်လောက်တော့ ဖြစ်လာမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပါကင်ရဲ့ ခြေတန်လက်တန်တွေက တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းသည်။

ထူးခြားချက်ကတော့ ထိုနေ့မှစ၍ ပါကင်၏ တဲကလေးဆီသို့ ညနေတိုင်း သူမ လာလည်မိခြင်းပါပဲ။ ခင်ပွန်းသည် ကလည်း အနားက ဘဖဝါးမှ မခွာ ပြုစုနေသော သူမအား သနားလှပြီ။ သူမမှာ နှစ်နှစ် အတွင်း တော်တော်ပိန်သွား သည်။ ဒါကြောင့် သည် 'ရက်ဘီ' အိမ်ကြီးမှာ အခြားသော အိမ်ဖော်များနှင့် သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်ထဲ အပျင်းပြေ လမ်းဆင်းလျှောက်ရန် ခင်ပွန်းသည်က သူမကိုမကြာခဏ ဘိုက်တွန်း နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သည်နေ့ညနေမှာတော့ ရက်ဘီ အိမ်ကြီးမှ စောစော ထွက်လာ ခဲ့သည်။

တဲကလေးရှေ့အရောက်ဝယ် ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးကို တူတစ် ချောင်းနှင့် တဒေါက်ဒေါက် ရိုက်ပြီး ကြက်ဆင်ဥတင်း လုပ်နေသော ပါကင်ကို သူမ တွေ့လိုက်ရ၏။ ပါကင်က ဘောင်းဘီရှည်နှင့်ဖြစ်ပြီး မြေကြီးပေါ်တွင် ဒူး တစ်ဖက် ထောက်ထားသည်။ အင်္ကျီကတော့ ဝတ် မထားပေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း လက်မောင်းနှင့်ရင်ဘတ်ကြက်သား အဖု

အထစ်တို့ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

ထိုစဉ် သူမ၏ စိတ်အစဉ်၌ အစာတစ်ခုကို စားသုံးလိုသော ဆန္ဒတစ်ခုဖြစ်ထွန်းလာသည်။ ထိုဆန္ဒကြောင့်ပင် ပါကင်ရှေ့ရှိ ထင်းရှု သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

သူမကသာ ပါကင်ကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိ သော်လည်း ပါကင်မှာတော့ မနေတတ်တော့ပါ။ အလုပ်လုပ်ရင်း တစ်မျက်နှာလုံး ထူးအမ်းနေသည်။

သခင်မ မြန်မြန်ပြန်သွားပါစေဟု ဆုတောင်းနေရသော်လည်း သည်ဆုတောင်းပြည့်လာမည် မဟုတ်သည်ကို သူသာအသိ။ အရေးထဲ မှာမှ အကျိုးဝတ်မထားမိ၍ ပိုပြီးအနေရ အထိုင်ရခက်ရသည်။ မနေ တတ်မထိုင်တတ်နှင့် ဦးခေါင်းကို အသာမော့၍ ခိုးအကြည့်ဝယ် ခူးပေါ် လက်ထောက်၍ သူ့အား မမှိတ်မသုန် ကြည့်လျက်ရှိသော သခင်မကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပူရှိန်းမြဲသွားတော့၏။

လေတွင် ဖရိုဖရဲ လွင့်မျောနေသော ဆံနွယ်လေးများကိုလည်း အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

နောက်ပြီးတော့ အဖြူရောင်ခပ်ပွပွ ဂါဝန်နှင့် ဝတ်စုံ။ သည်ဝတ်စုံ အောက်မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကဲ့သို့သော ရူပါရုံရှိနေမှာပါ။

ပူနွေးသောသွေးတို့သည် ပါကင်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများ တွင်းသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိကြ၏။ ပါကင် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းမှ ထိန်းနိုင်ပါတော့မလား။ အခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တကယ့်ကို ထူးအမ်းအမ်းကြီးဖြစ်နေလေပြီ။

ဘယ်လိုကဘယ်လို သူမရှေ့သွားရပ်လိုက်မိမှန်း ကိုယ်ဟာကိုယ် သိ

“ကြက်ဆင်ကလေးတွေကို ချစ်နေပြီလား”

ကဲ ကြည့်။

မဆီမဆိုင် သူမကို ဘာတွေမေးလို့ မေးလိုက်မိမှန်းလည်း မသိ တော့ပါ။ ကြက်ဆင်ပေါက်လေးတွေ သူမအနားမှာ အစာလာတောင်း ကြေတာလည်း မှန်ပါသည်။ စောစောက သည်ကြက်ဆင်ပေါက် ကလေးတွေကို သူမ အစာကြွေးနေခဲ့ ခြင်းမှာလည်း မှန်ပါသည်။ သို့သော် သည်ထက်ပိုပြီး ဆီလျော်ပြေပြစ်စေမယ့် စကားတစ်ခွန်း လောက်ကိုမှ သူ မရှာနိုင် တော့ဘူးတဲ့လား။

သူမက ဘာမှ ပြန်မဖြေသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြ၍ တော်ပါ သေးသည်။

နောက်တော့ သူမက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောတော့မည့်ဟန်ဖြင့်

မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သည်မှာတင် သူမမိုက် ခနဲ ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ ခေါင်းကို သူမလက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယိမ်းယိုင် သွားသည်။ နောက်တော့ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး ပါကင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ လဲပြိုသွားတော့၏။

ပါကင်လည်း ရုတ်တရက်မို့ တာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည်ကို မသိ သို့သော် ပါကင်၏ ရင်ထဲတွင် စိတ်ဆင်ရိုင်းကလည်း မုန်ယို၍ ကြမ်းသွား ပြီ ထင်သည်။

နောက်တော့- အို... မလုပ်နဲ့။

စိတ်ကူးနှင့် ပြန်ဖတ်ကြည့်နေမိသော မြို့စားကတော်စာအုပ်ကို စိတ်ကူးထဲမှာပင် မောင်မောင် အပြေးအလွှား ပြန်၍ ပိတ်လိုက်ရ လေသည်။

တောင်ပေါ်ကြားစခန်းလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

မောင်မောင်တို့ကားလည်း ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ဝင်ရပ် လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ သွက်လက်ရွှင်မြူစွာ ဆင်းသွားကြသော ကိုကိုနှင့် ဆင်လိဗီယာတို့ နှစ်ဦးကို နောက်ဘက်မှ မောင်မောင် ဝေးမောကြည့်

နေသည်။

ကိုကို သည်လောက်အရပ်ရှည်တာတောင် ဆင်လိဗီယာ၏ အောက် ကိုကိုနားရွက်ကို ကျော်သေးသည်။ တော်တော်ဖွံ့ထွားသည့် အမျိုးသမီးပေပဲ။ သည်လို ချောမောလှပ အမျိုးအဆက်ကျသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးအနေဖြင့် တည်တည်တံ့တံ့ ဂုဏ်သရေရှိ ခင်ပွန်းသည် ဆင်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့သင့်သည်။

သို့သော် ဆင်လိဗီယာတွင် ဂုဏ်ကျက်သရေရှိ ခင်ပွန်းသည် မြေးသားဟန်မတူ။ ရှိလျှင်တော့ ကိုကိုသည်အထိ စိတ်ရဲနိုင်မည်မဟုတ်။

လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီသာသာခန့်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ အဖြစ်အပျက် များကို မောင်မောင် ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။

ရာနှင့်ချီ၍ရှိသော အိပ်ခန်းများတွင်လည်း တည်းခိုနေကြသည့် အောက်မြားလှစွာသော ဧည့်သည်များထဲမှ ဆင်လိဗီယာ၏ နာမည်နှင့် အနီးနံပါတ်ကို ဧည့်ကြိုငှာနမူ အမျိုးသမီးကလေး အလွတ်ရနေပုံ။ ဆင်လိဗီယာဟူသော နာမည်ကို ကြားလိုက်ရရှိနှင့် အနီးအနားရှိ အများ၏ ဦးခေါင်းများ သူတက်သို့ လှည့်လာကြပုံ။ ထို့နောက် သူ့ကို အတွေ့ တရေတစောင်း ကြည့်ပြီး အကဲခတ်ကြပုံ။

ဒါတွေဟာ ဘာတွေလဲ။

ဆင်လိဗိယာဟာ သာမန်ချောမောလှပရုံနှင့်တော့အခြေအနေ
တွေ သည်မျှ ထူးခြားမနေတန်ရာ။

ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် နေ့လယ်စာ မစားမီ ကိုကိုနှင့် ဆင်လိဗိယာ
ဘိယာအောက် နေကြသေးသည်။ ဘိယာနှင့် မြည်းသည့် အမြည်းများ
ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

စပျစ်သီးခြောက်၊ ဇူသီး၊ သီဟိုဠ်စေ့လှော်၊ နောက် ငွေရောင်
စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသော ပြင်သစ် ပြည်ထွက် ဒိန်ခဲတုံးကလေးများ၊
ဒါတွေအားလုံး ဆင်လိဗိယာ၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ဘိယာနှင့် မြည်းဖို့ဆိုပြီး ကြက်ခြောက်ကြော်နှင့်
အာလူးကြော် မှာလိုက်သည့် ကိုကိုတစ်ယောက် အောက်သွားရသည်
ပေါ့။

စပျစ်သီးခြောက်ကလေးများကို ဆင်လိဗိယာ မြို့နေပုံက
ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းလှသည်။ ကျက်သရေရှိတယ်လို့ပဲ တင်စားလိုက်ရ
လေမလား။ အရှေ့တိုင်းမှာတော့ ပါးစပ်ထဲမှာ အစာပလုတ်ပလောင်းနှင့်
စကားပြောတတ်ကြတာမျိုးလည်းရှိသည်။ အစာစားလျှင် သွားပေါ်
တတ်ကြတာမျိုးလည်းရှိသည်။ ဆင်လိဗိယာသည် အရှေ့တိုင်းမှာ

ဒူးဖွားခုံပုံရသော်လည်း ထိုလူစားများထဲတွင် ပါဝင်ဟန်မတူပါ။

တောင်ပေါ်မြို့လေးကိုရောက်တော့ မောင်မောင်တို့ကား
လေးက မြို့ထဲမှာ မရပ်သေးပါ။ မြို့စွန်က ရေတံခွန် ရောက်သည်အထိ
ဆက်သွားသည်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး မောင်မောင် စိတ်အဆင်းရဲဆုံး
တော့ ကိုကိုနဲ့ ဆင်လိဗိယာတို့ ရေတံခွန်အောက်မှာ ရေချိုးနေကြ
တာကို မောင်မောင် ဗီဒီယိုရိုက်ပေးရခြင်းပါပဲ။

ကားဆရာကတော့ မျက်နှာပူဟန်တူသည်။ ကုန်းပေါ်တွင်
ပေါ်ထားသောကားကို စိတ်မချသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ရှောင်ထွက်
သွားသည်။

မောင်မောင်မှာသာ စိတ်ဆင်းရဲစွာနှင့် ကျောက်တုံးတွေကြားမှာ
အပေါ်တက်လိုက် အောက်ဆင်းလိုက်နှင့် ဗီဒီယိုရိုက်နေရသည်။
ရေထဲသို့ ကိုကို မဆင်းခင် မောင်မောင်ကို ကိုကို တိုးတိုးလေးမှာသွား
သေးသည်။

“ငါ့ကို ဆိပ်မရိုက်နဲ့ကွ၊ ဆင်လိဗိယာကိုသာ ကလိပ်အပ် များများ
ဆွဲပေး” တဲ့။

ကဲ အဲဒါသာကြည့်တော့။

အဝါနုရောင် ရေကူးဝတ်စုံကြောင့် အသားအရေကပို၍ထင်ပေါ်သွားခြင်းပဲလား။ ပင်ကို ကိုက တော်တော် ဖြူလို့ပဲလား။ ဆင်လံ ဗီယာ၏ ဖြူဖန်ဝင်းမွတ်သောအသားမှာ ဗီဒီယို မျက်ကြည့်မှန်ထဲမှာတောင် ဖွေးဖွေးဆွတ်၍နေသည်။ မောင်မောင်ကတော့ ကိုကိုဆူကမ္ဘာဆူရော သူတို့နှစ်ဦးအနားမကပ်ပါ။ အဝေးမှပင် ဆွဲ၍ရိုက်သည်။ ဆင်လံဗီယာကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း မျက်နှာပူစရာ မဟုတ်လား။

ထိုကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာသည် ခြုံစားကတော်၏ အလှူထိုခြယ်မှုန်းရာတွင် သူမတူအောင် ကလောင်စွမ်းထက်ခဲ့သည်။

စာအုပ်ဖတ် ရင်းနှင့် ပိတ်ကားပြင်တစ်ခုမှ အရုပ်များကို ကြည့်နေရသကဲ့သို့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်မှတ်လာရသည်။

ယခုလည်း ကြည့်ပါဦး။

မိုးတွေတော်တော် သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသည်။ သို့သော် လေကတော့ သိပ်မတိုက်။ ညအချိန်ဖြစ်၍ လျှပ်စီးတွေလက်မှသာ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှ သစ်ပင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ (သို့သော် လျှပ်စီးကလည်း ခဏခဏ လက်ပါသည်။) မိုးစက်တွေအထိဝယ်

သစ်ရွက်တွေ လှုပ်ယမ်းသွားကြသည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးများအောက်မှာတော့ မိန်းမပျိုတစ်ဦး။

သစ်ရွက် သစ်ခက်တွေအကြားမှ ကျဆင်းလာသော မိုးစက်များကို လက်မြှောက်ကြိုရင်း အဝတ်အစား တစ်စုံတစ်ရာ မပါဘဲ မိုးရေဆွဲနေသည်။ သူမစိတ်တွေကလည်း လေတွင် လွင့်ပျံနေသော မိုးမှုန်သေးများလို ပေါ့ပါး၍ နေသည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖွေးနုနေသော ကျောက်သားတစ်မျိုးကို ဝန်းပုထုထားသကဲ့သို့ရှိ၏။

ထိုနေ့ညက ပါကင်၏ တဲသို့အသွားမှာ သူမ မိုးရေချိုးတာလား။ ပါကင်၏တဲမှ အပြန်တွင်မိုးရေ ချိုးတာလား မောင်မောင်ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပါ။

မောင်မောင် မှတ်မိသည်ကတော့ ထိုအလှူဆူဝေခြင်းကြောင့် မိုးရေစက်တွေ လေတွင်အငွေ့ပျံသွားလေမလားဟု စာအုပ်ဖတ်ရင်း ထင်မှတ်မှားခဲ့ရသည့် သူ၏အဖြစ်ကိုပင်။

ထိုအချိန် 'ရက်ဘီ'အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်မှာတော့-

မှန်ပြ တင်းများကို ဖောက်ဝင်လာသော လျှပ်စီးရောင်ကြောင့် ခပ်ပွန်းသည် အိပ်ရာ မှ လန့်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်မက်နေသလားမသိ။

နဖူးနှင့် ရင်ဘတ်တွင် ချွေးတွေသီးနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုက စေ့ဆော် လိုက်၍ပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူမ၏အခန်းသို့ သွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ လက်နှစ်ဘက်ထောက်၍ အောက်သို့ဆင်းရသည်။ လှုပ်ရှားမှု မပြုနိုင်တော့သော ကိုယ်ခန္ဓာ အောက်ပိုင်းကို ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ တရွတ်တိုက်၍ ဆွဲသည်။ အနားမှာရှိသော ခုတင်တိုင် တံခါး ရွက် စသည်တို့ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အားပြုဆွဲပြီး ကိုယ်ကို ရွေ့လျား အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားရသည်။ သည်လိုနှင့် ဇနီးသည်၏ အိပ်ခန်းဝသို့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ပွင့်လျက် ရှိသော တံခါးမှ အိပ်ခန်းအတွင်း လှမ်းမျှော် အကြည့်မှာတော့ မျှော်လင့် ထားသည့်အတိုင်း ဇနီးသည်၏ ခုတင်ပေါ်မှာ လူသူမဲ့၍ နေပါ ပေါ့လား။

ဇနီးသည်၏ အခန်းသို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း လာခဲ့ရ၍လား၊ ရင်ဝယ် အပူတစ်ခု သန္ဓေတည်၍သွား၍လား၊ မြို့စားကြီး မှာ တော်တော် မောနေသည်။ မြို့စားကြီးဆိုသော်လည်း အသက်ကတော့ ငယ်ပါ သေးသည်။ လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင် လောက်သာ ရှိလိမ့်ဦးမည်။

အနားရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုဆီသို့ သူ တွားသွားပြန်သည်။

ပြတင်းပေါက်အဝသို့ ဦးခေါင်းရောက်ရန် တော်တော်ကြိုးစားရ၏။ နှိပ်ပြတင်းပေါက်မှ ပါကင်၏ ခြံစောင့်တဲရှိရာသို့ သူ လှမ်းမျှော် ကြည့်မိသည်။

သို့သော် ဘာဆို ဘာကိုမှ မတွေ့ရပါ။

အပြင်မှာ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသည်။

တောင်ပေါ်မြို့ကလေး၏ ရေကန်ကြီးတစ်ကန်နံဘေးက နှစ်ထပ် ဘိုက်အိမ်ကြီးပေါ်မှာ-

သူနှင့်ကားဆရာက အောက်ထပ်မှာ အိပ်ပြီး၊ ကိုကိုနှင့်ဆင်လ် ဒီယာတို့ နှစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်မှာ တည်းခို ကြတာတွေ-
နောက်ပြီးတော့-

အို ရှည်နေလိမ့်မည်၊ ဒါတွေ မပြောလိုတော့ပါ။

အပြန်ခရီးမှာတော့ ခရီးသည်တစ်ဦး လျော့နည်းသွား၍ သူနှင့် ကိုကို ရှေ့ခန်းမှာ အတူထိုင်ရသည်။

မောင်မောင်က ဆိတ်ငြိမ်နေသလောက် ကိုကိုနှင့်ကားဆရာ ကတော့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လောက်အောင် ပြောနေကြသည်။ အဖ် အဖောက်ကလည်း ညီပါတ်။ မောင်မောင် အလစ်မှာ သူတို့နှစ်

တိုင်ပင်ထားကြသည့်အတိုင်းပါပဲ။ မောင်မောင်ကတော့ ကားသံနှင့်မို့ ဟိုတစ်ဘက်မှ ကားဆရာပြောသည့် စကားများကို မကြားရပါ။ အလယ်တိုင်နေသည့်ကိုကို အသံကိုသာ ကြားရသည်။

“ဒီကပြီးရင် သူ လားရှိုး ဆက်သွား ဦးမယ်ပြောတယ်၊ လားရှိုးက ပြီးရင်လည်း ငပလီကိုဆက်သွား ဦးမယ်တဲ့”

“သူနောက်ထပ် ဘယ်သူနဲ့အတူတူ ရေချိုးချိုး ဒါ ကျွန်တော့် အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကက ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ ရေချိုးချင်တယ်၊ အခု ချိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်လဲ နောက် ကျွန်တော် ရေချိုးချင်တဲ့ လူနဲ့အတူ ရေချိုးခွင့်ရှိ သလို သူလည်း သူချိုးချင်တဲ့လူနဲ့ အတူချိုးမှာ ပေါ့”

“ဟာ တိတ်ခွေကတော့ သူ့ကို ပေးလိုက်ရတာပေါ့။ သူက သူ ဘယ်လောက်လှသလဲဆိုတာ သိရအောင် သူ့ကိုသူ ပြန်ကြည့်ချင် တယ်လေ။ သူလဲ အသက်ငယ်သေးတာပဲဗျာ၊ မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုခုတော့ ထားချင်မှာပေါ့”

ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာခဲ့သော်လည်း ကိုကိုက ကောင်းပြောကောင်းသူ မဟုတ်ပါ။ ဆက်ဆံရေးလည်း သိပ်မပြေပြစ် ပေါ့။ ဓာတ်ပုံအယူအဆ၊ ဗီဒီယိုအဖြစ်အတောက်၊ အသံသွင်းတာတွေ ဘင်း၍သာ ကြီးပွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စကားပြောထောင့်သည်။

အကြောင်းသိသူတွေမို့သာ ကိုကိုကို ခွင့်လွှတ်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကိုကိုဆိုလိုချင်သည့် အကြောင်းအရာတစ်ခုဆိုသို့ ညီတို့ကို ထိုစကားများက အရောက်ပို့မပေးနိုင် ကြပါ။

“ဒီမှာ မောင်မောင်၊ ထားထားလို နွမ်းပါးသူကို မင်းလက်ထပ်ရင် မင်းဘဝ ကသိမယ်၊ သက်ရည်အေးလို ငါသဘောတူတဲ့ တစ်ဦးတည်း သော သူဌေးသမီးကိုယူရင် မင်းဘဝချမ်းသာမယ်၊ ငါတို့လည်း ငွေရှိမယ်၊ တို့မှာ မိဘတွေလည်းရှိကြတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အတွက် အစ်ကိုဆိုလည်း ငါပဲ၊ အမေဆိုလည်း ငါပဲ၊ အမေဆိုလည်း ငါပဲ၊ ငါပြောတဲ့စကားကိုနားထောင်၊ မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်တွေ အချစ်စစ် အချစ်မှန်တရားတွေဆိုတာက ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းထဲမှာသာ ပြောလို့ကောင်းတာမျိုးတွေကွ၊ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမှ သုံးစားလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ လောကမှာ ငွေသာအဓိက၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုရတယ်၊ ငွေရှိရင် စိတ်ကို ကြိုက်သလို အစာကျွေးလို့ရတယ်၊ ဒီတို လက်တွေ့ပြချင်လို့ မင်းကို တမင်ခေါ်လာခဲ့တာ၊ သိလား”

ဒီလိုပဲ မောင်မောင်ကို ကိုကို တဲ့တိုးပြောချလိုက်ဖို့ ကောင်း သည်။

ဘယ်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် မသင့်တော်တော့၍ ပါကင်၏

တဲသို့ နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
စိတ်အစာကျွေးမှုကို ရပ်တန်းက ရပ်ရပေတော့မည်။

◆ ◆ ◆

စတင်ပေါ်မြို့မှပြန်လာပြီး ဘယ်သူနဲ့မဆိုအတူ ရေချိုးလို့
ရတယ်ဟု မော်ကြွားခဲ့သော ကိုကိုသည် စကားနှင့်အညီ လက်မထောင်
နိုင်ခဲ့ပါသည်။

မောင်မောင်ကို ကြည့်သည့် ကိုကိုအကြည့်များက မင်းလူဟော
ဟု ဆိုနေသယောင်ပင်။

◆ ◆ ◆

ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် ထိန်းပြီးရင်းထိန်းရင်း၊ တထိန်းတည်းထိန်း
နေသည့် ကြားမှပင် သူမ၏ ညများစွာသည် ပါကင်အတွက်ဖြစ်ခဲ့၏။
အခုတော့ သူမ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာပြီ။

◆ ◆ ◆

ဆယ်ရက်လောက်အကြာမှာတော့ ကိုကိုကို ကြည့်ရသည်မှာ
သိပ်မရွှင်ပြသလိုရှိ၏။ နေများမကောင်း၍လေလား။

မောင်မောင် ထိုသို့ သံသယဖြစ်သည့်နေ့မှာပင် ရန်ကုန်က
ဖုန်းလာသည်။

ဖုန်းထူးနေသော ကိုကိုမျက်နှာမှာ ဝင်းလက်လျက်ရှိ၏။

◆ ◆ ◆

မြို့စားကတော် လုံးချင်းဝတ္ထုအဆုံးတွင် မြို့စားကြီးကို တရားဝင်
ဧည့်ခေါ်ခွင့် တောင်းကာ ပါကင် နောက်သို့ သူမ လိုက်သွားသည်။

◆ ◆ ◆

နောက်တစ်လအကြာတွင် မမသင်းကိုပစ်ပြီး ဆင်လ်ဗီယာကို
ဧည့် လက်ထပ်သွားသည်။

◆ ◆ ◆

ဪ စိတ်ဆိုတာ စမ်းပြီး အစာကျွေးကြည့်သင့်သည့်အရာ
မဟုတ်ကြောင်း စောစောကတည်းက ကိုကို သိထားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်း
မှာ။

စတိုင်သစ် မဂ္ဂဇင်း ၊

၁၉၉၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ။

သန့်စင်၍ပရနိုင်းသောအရာ
၂၀၀၀

သား... လူလေး၊ လောကမှာ လူဆိုတာ
လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ် တော်တော်များများ
မလုပ်မိရင် သိပ်မသိသာဘူး၊ ဒါပေမယ့်
မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာတစ်ခုကို
လုပ်လိုက်မိတာနဲ့ ဘဝမှာ တစ်ခါတည်း
ကိစ္စပြတ်သွားတတ်တယ်...

သန့်စင်၍ မရနိုင်သောအရာ

မျက်လုံးကလေးများစွေ၍ နေခြင်းကပင် မိမိမျက်စိထဲတွင်
အမှတ်တံဆိပ်ချိုးယဉ်နေသည်။ အတွေးနက်လာသည့်အခါ ပို၍စွေလာ
တတ်သည်။ ထိုစွေနေသော မျက်လုံးများတွင် ကြင်နာရိပ်တွေ ထင် ဟပ်
နေသည်ဟု မိမိယုံကြည်သည်။

မြတ်နိုးကြင်နာရသည့် ငွေလှိုင်။

မျက်လုံးစွေကလေးများနှင့် အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်သည့် ငွေလှိုင်။

ယခုတော့ အကြင်နာရိပ်တွေသန်းလေ့ရှိသော ငွေလှိုင်၏
မျက်လုံးစွေကလေးများ မိမိကြောင့် စွတ်စိုရီဝေခဲ့ရလေပြီ။

လောကတွင် အကျည်းတန်ဆုံးသောအရာကို ပြစမ်းပါ။ မိမိကိုစေခိုင်းလျှင်ဖြင့် ဆေးလိပ်ခွက်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြမိမှာပါ။ ဆေးလိပ်ခွက် အကျည်းတန်ပုံက အချိန်နှင့်လိုက်၍ ပြောင်းလဲ နေသေးသည်။ ညအချိန်ထက် နံနက်အိပ်ရာ ထချိန်တွေ့ရသော ဆေးလိပ်ခွက်က ပို၍အကျည်းတန်သည်။

ဆေးပေါ့လိပ်တို့တွေ၊ စီးကရက်တို့တွေနှင့် ပြည့်နေသည့် ဆေးလိပ်ပြာတွေနှင့် ပေကျံနေသည်။ အနံ့အသက်မျိုးစုံက နံနက်ခင်းခါးလေပြည်ကို ညစ်ညမ်းစေသည်။

ထိုအကျည်းတန်သော မြင်ကွင်းက မနေ့ညက မိမိဘာတွေ့လုပ်ခဲ့သည်၊ ဘာတွေ့ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သတိရစေသည်ပဲပေါ့။

ထို့ကြောင့်ပင် မိမိအိပ်ရာ ထထချင်း ပထမဆုံးလုပ်ဖြစ်သည့် အရာမှာ ဆေးလိပ်ခွက်ကို သွန်၍သန့်စင်မိခြင်း ပါပဲ။

လောကတွင် မိမိအလေးစားဆုံး တန်ဖိုးအထားဆုံးအရာကို ပြစမ်းပါဟု ဆိုလျှင်တော့ တည်ငြိမ်နေသော မျက်လုံးအစုံကလေးများကို ပြမိလိမ့်မည်။

နံနက်ခင်း၊ နေ့လယ်ခင်းအချိန်များတွင် တည်ငြိမ်နေသော

မျက်လုံးအစုံများကို မိမိမဆိုလိုပါ။ ထိုမျက်လုံးများကိုလည်း အထူးဘလည် မိမိစိတ်မဝင်စားမိပါ။

ထိုအချိန်များတွင် မိမိမျက်လုံးများလည်း တည်ငြိမ်နေသည်ပဲ မဟုတ်လား။

သို့ပေမယ့် ညနေခင်းနှင့် ညဦးပိုင်းအချိန်များတွင် တည်ငြိမ်နေသော မျက်လုံးများအား ပိုင်ဆိုင်သူများကိုဖြင့်မိမိအထင်မကြီးဘဲ မနေနိုင်။

သူတို့မျက်လုံးလေးတွေ တည်ငြိမ်နေကြသည်။ သူတို့လှုပ်ရှားမှုများ ဖျတ်လတ်နေကြသည်။ သူတို့စကားလုံးများ လေးနက်နေကြသည်။ သူတို့သည် ရယ်ဖွယ်မကောင်းသော ဟာသများကို ပြောဆို၍ ရယ်မောနေတတ်ကြသူများလည်း မဟုတ်ပါ။

ထိုကဲ့သို့ ညဦးပိုင်းအချိန်များတွင် မိမိမျက်လုံးများ မတည်ငြိမ်နိုင်ကြပါ။ ချီဝေနေကြသည်။ အခိုးအငွေ့များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေကြသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်းအပုပ်ချိန်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည့် ညဦးပိုင်းအချိန်များတွင် မျက်လုံးများတည်ငြိမ်နေကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို မိမိလေးစားမိခြင်းပါပဲ။

“အငယ်လေး”
မိမိနှင့်တစ်ရုံးတည်း။ မိမိထက်အဆင့်ငယ်သူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တစ်ဦး၏ဇနီး။

လှသည်။ နုပျိုတောင့်တင်းသည်။ မြူးကြွသည်။ သွက်လက်
ချက်ချာလွန်းသည်။

မိမိတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင်နေသည်။ မိမိနှင့် သုံးအိမ်ကျော်လေး
အိမ်လောက်တွင် နေသည်။

လကုန်ရက်များတွင် မိမိထံသို့ အငယ်လေး ငွေလာလှည့်လေ့
ရှိသည်။ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ချေးငှားမိခဲ့သည်ပါပဲ။ ကြည်ဖြူသည်မှ
တစ်ခါတစ်ခါ အကြွေးပြန်တောင်းဖို့ပင် မေ့နေတတ်သည်။ မိမိအပေါ်
အစ်ကိုအစ်ကိုနှင့် အငယ်လေး အချွေတွေပိုလာခြင်းမှာ ထို့ကြောင့်လည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ်ညနေတော့ အငယ်လေး ရုပ်ရှင်မသွားမီ မိမိနှင့် ရုတ်
တရက် အကြည့်ခြင်းဆုံမိကြသည်။ အငယ်လေး အကြည့်ကတော့
ပြည့်တိတိနှင့် ‘ရှင်လူအ’ဟု ဆိုနေသယောင်ပင်။

မိမိရှေ့တွင် ဖြတ်သွားစဉ်က မိမိနှာခေါင်းဝသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည့်
အငယ်လေး၏ မွှေးရနံ့က မိမိရင်ခွန်သံကို တဒုန်းဒုန်းမြည်စေသည်။

သည်အထဲ အငယ်လေးက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သွား
သေးသည်။

သည်ညတော့ ပိုင်ပြီ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငွေလှိုင်ကလည်း သူ့အမေအိမ်ပြန်နေသည်။
အငယ်လေး ခင်ပွန်းကလည်း ခရီးယာယီ ထွက်နေရသည်။ သည်ည
တော့ အငယ်လေးတို့အိမ်မှာ အငယ်လေးတစ်ယောက်တည်း။

အငယ်လေး ရုပ်ရှင်ရုံမှ အပြန်ကိုမှောင်ရိပ်ခို၍ စောင့်ရသည်။
စောင့်ရသောအချိန်များ အကုန်မြန်စေရန်အတွက် ဂျာကင်
အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ပုလင်းပြားကိုလည်း ဖွင့်ရသေးသည်။
ခနဲနှင့်ရစ် အသင့်ရောစပ်လာခဲ့ခြင်းပါပဲ။

အငယ်လေး ရုပ်ရှင်မှပြန်လာပြီး အိမ်ခန်းတံခါးသော့ဖွင့်
နေသည်ကို အေးဆေးစွာ မိမိစောင့်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်
အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ အငယ်လေးနောက်မှ ပေါ့ပါးစွာ လိုက်ဝင်သွား
သည်။

“စောင့်လိုက်ရတာ အငယ်လေးရယ်”

“အမလေး . . . လန့်လိုက်တာ”

အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ နောက်သို့ရုတ်တရက်လှည့်လာသော

အငယ်လေး၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို စွေ့ခနဲနေအောင် မိမိထွေးပိုက်မိသည်။

နွေးထွေးအိစက်ပါဘိခြင်း၊ မွေးရနံ့တွေ သင်းပျံ့ပါဘိခြင်း။

နောက်ခဏ အကြာမှာတော့ စိန်ပွင့်ကလေးများ ငွေကြယ်ကလေးများ . . . ။

တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးနေသော ငွေလှိုင်ရှိက်သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာရသည်။

သံတိုင် များအကြားမှ ဒုက္ခသည် သားအမိကို လှမ်း၍မြင်ရသည်။

ကလေးငယ်ကို ကျောတွင်ပိုးလွယ်ပြီး နို့ညှာကို လက်မှဆွဲကိုင်၍ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသော ငွေလှိုင်။ လေးနှစ်အရွယ် သားငယ် ကမ်းပေးသော မွေးပွလက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးကို သံတိုင်ကြားမှ လှမ်းယူမိသည်။ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်နေသော နဖူးကိုတို့၍ လက်ကိုင်ပဝါကလေးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ အဖြူလက်ကိုင်ပဝါပေါ်မှ အနီရောင် အစွန်းအထင်းကလေးများ။

သည့်တော့မှ သတိထားမိသည်။ မိမိနားအုံတွေနာကျင်နေသည်။ မိမိမျက်လုံးတစ်ဘက်က အမြင်မှုန်ဝါးနေသည်။

“ရှက်လိုက်တာမောင်ရယ်၊ ငယ်သံပါအောင် အငယ်လေး နေတာတောင် မောင်ကမလွှတ်ဘူးဆို၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လူမှန်း နားမသိအောင် သောက်ရတယ်လို့ မောင်ရယ်”

ဆယ်နာရီခန့်မျှသာ ကွာဝေးသေးသော်လည်း ထိုအတိတ်ကို မြဲသဲကွဲစွာမမှတ်မိ။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း မှုန်ဝါးဝါးသာ။

“ကိုဘမောင်ကြီးကလဲ ဒေါသကြီးလိုက်တာ၊ ဘေးအိမ်ကလူတွေ အဆွဲမြန်လို့သာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် မောင့်ကို အသက်ရှင်လျက်တောင် မလှိုင်တွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး”

အငယ်လေးတို့အိမ်နှင့် တစ်အိမ်ကျော်မှ အငယ်လေး၏ အဖေကိုအရင်း ကိုဘမောင်၏တုတ်ခိုင်သော လက်မောင်းများကို မျက်စိထဲတွင်မြင်လာမိသည်။

ပြောရင်းနှင့်ငွေလှိုင်တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေပြန်သည်။

“မောင်အလုပ်ပြုတ်သွားလဲ ငွေလှိုင်အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ အကြော် ဆောင်းပြီး မောင့်ကိုငွေလှိုင်ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်ရင် ငွေလှိုင်ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။ ဒီတစ်ခု အတွက်ပဲ ငွေလှိုင်ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတာပါမောင်ရယ်”

ဟုတ်ပါတယ် ငွေလှိုင်ရယ်၊ လူ့ကျင့်ဝတ် လူ့သိက္ခာဆိုတာ

နှင်းပွင့်ပမာ ဖြူဖွေးသန့်စင်နေဖို့ အမှန်တကယ် လိုအပ်ပေတာပဲ။
ငွေလွှင့်စကားကြောင့် မိမိငယ်စဉ်က ဖေဖေမကြာမကြာ ပြောခဲ့
လေ့ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို ဖျတ်ခနဲသတိရမိသည်။

“စား... လူလေး၊ လောကမှာ လူဆိုတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့
အလုပ် တော်တော်များများကို မလုပ်မိရင်၊ သိပ်မသိသာဘူး၊ ဒါပေမယ့်
... မလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တာတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိတာနဲ့ ဘဝမှာ
တစ်ခါတည်း ကိစ္စပြတ်သွားတတ်တယ်”

ရဲစခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှ ဆေးလိပ်ခွက်တစ်ခွက်ကို
မိမိလှမ်းမြင်နေရသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်တိုများ၊ စီးကရက်တိုများ။

မိမိသာအချုပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ ခေတ္တထွက်ခွင့်ရလျှင်ဖြင့်
ထိုဆေးလိပ်ခွက်အတွင်းမှ ဆေးလိပ်တိုများကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွန်သင်
မိပေလိမ့်မည်။

ယခင်ကတော့ ဆေးလိပ်မသောက်တော့ဘူး။ အရက်မသောက်
တော့ဘူးဟု မကြာမကြာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ညနေပိုင်းရောက်
လာသည်နှင့် အရက်သောက်မိသည်။ ဆေးလိပ်သောက်မိသည်။
ဆေးလိပ်ခွက်ကိုလည်း အဖော်လုပ်ဖြစ်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလျှင် ဆေးလိပ်ခွက်ကို ကြည့်၍

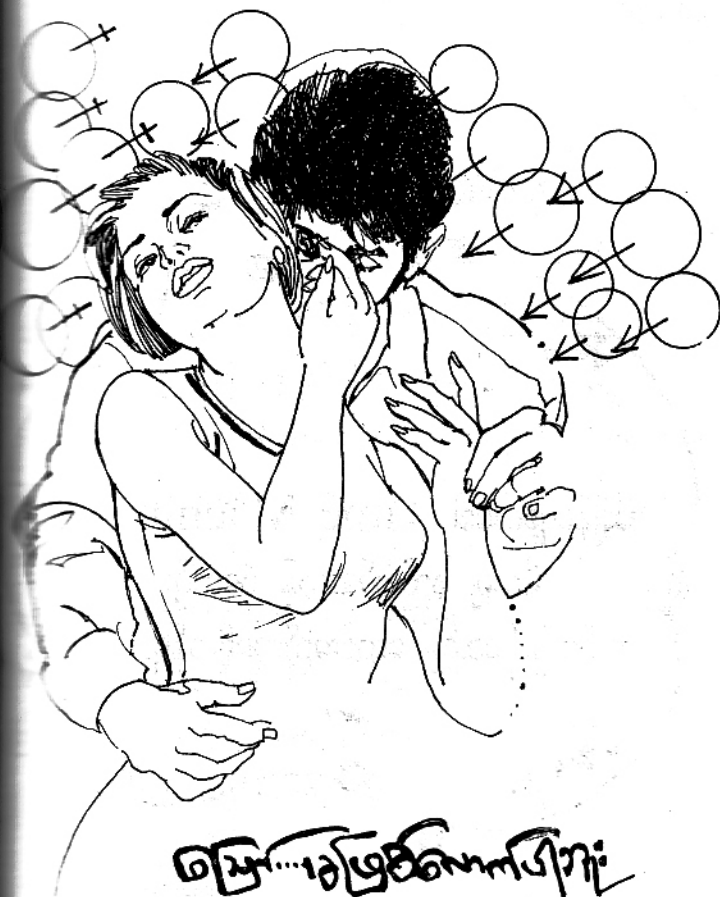
နောက်တစ်ရက်မဆုံး။ သို့ဖြစ်၍လည်း အိပ်ရာထထချင်း ဆေးလိပ်ခွက်ကို
သွန်မိသည့်အကျင့်ပါလာသည်။ မိုးလင်း၍ ဆေးလိပ်ခွက်ကို သွန်လိုက်
လျှင် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးပေါ့သွားသည်။

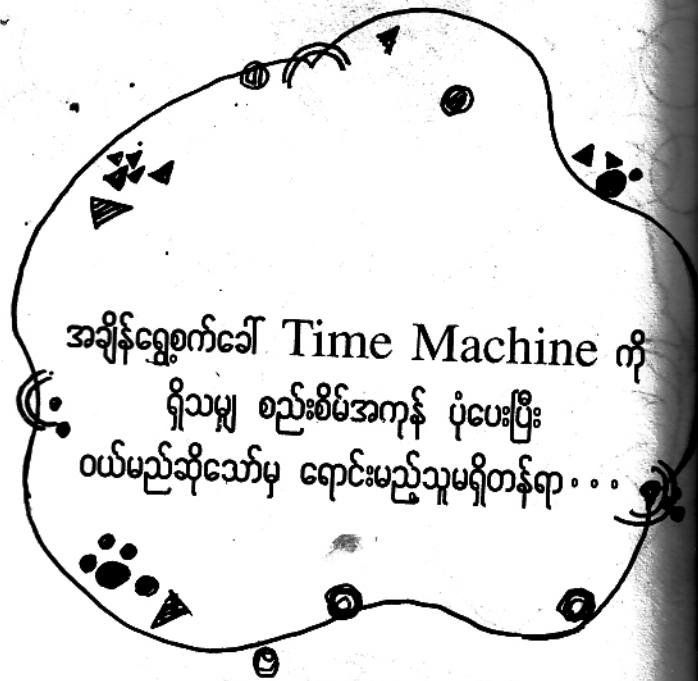
ယခုတော့ရင်မှာ မပေါ့ပါးနိုင်ပါ။ ခဲဆွဲထားသလို လေးလံဖိစီး
နေသည်။

တကယ်တော့လည်း ဘဝဆိုတာ ဆေးလိပ်ခွက်တစ်ခွက်ကို
သွန်ပစ်ပြီးသန့်စင်သလို သန့်စင်လို့ရတဲ့အမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဪ ... မဖြစ်လောက်ပါဘူး

သတိရလို့ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့
ဆောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

အလွန်ဆုံးရှုံးပါမှ(၃)မိနစ်လောက်သာ ဝေးကွာဦးမည့် အတိတ်ကို
မည်သည့် မှန်းဆကြည့်တော့ မဖြစ်လောက် ပါဘူးဆိုပြီး ပြိုင်ဘက်ကို
သိမ်းငယ် အထင်သေးစွာ မိမိလက်နှစ်ဖက်ကို အောက်သို့ ခေတ္တ
ဆွဲကိုင်မိသည်ကို အရင်ဆုံး သတိရမိသည်။

နောက်တော့ လျှပ်ပြက်သလို သူ ပြေးဝင်လာသည်။ ထို့နောက်
အိမ်စင် ငွေခက်တို့ လက်ဖြာသွားသည်။

နောက်ဆုံး သတိရသည်ကတော့-

လက်ဝှေ့ ကြိုးဝိုင်းကြီး တစ်ခုလုံး ကိုးဆယ် ဒီဂရီလောက်
တိမ်းစောင်းသွားခြင်းကိုပါပဲ။

◆ ◆ ◆
မိမိတို့ ထိုးသတ်ပုံများအား လှုပ်ရှားမှု အနေဖြင့် ရိုက်ထု
ထားသည့် ရုပ်ရှင်ကို ထပ်တလဲလဲ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ ပထမ မိမိ
ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးကြောင့် သူ ကြမ်းပြင်သို့ ကျသွားသေးသည်
ညာခူးနှင့် ညာလက်တို့ ကြမ်းပြင်ကိုထောက်လျက်-

ထိုစဉ် ပရိသတ်၏ သြဘာသံများကြားဝယ် မိမိရင်မှာ ကျေနပ်
များနှင့် ပြည့်လျှံနေသည်။

ဒီလူကို မိမိ အောင်နိုင်ရမည်။
နောက်ပြီး အရာရာကိုလည်း အောင်နိုင်ရမည်။

ဒိုင်လူကြီး၏ ရေတွက်မှု အမှတ်စဉ်(၈) အရောက်တွင် သူ
ပြန်ထလာသည်။ သူ တော်တော် ဒေါမာန်ထသွားပုံ ရသည်။ မျက်နှာ
တွင်လည်း ကြောက်ရွံ့နေသည့် အရိပ်အယောင်မျိုး လုံးဝမတွေ့ရ
ထို့နောက် သတိကြီးစွာထားလျက် မိမိကို အတင်းလိုက်ထိုးသည်
မိမိကတော့ သူ့ကိုမမူ၊ သို့သော် နည်းနည်း... နည်းနည်း နောက်ဆုံး
ဆုတ်ပေးသည်။

ပွဲသိမ်းလက်သီး အသုံးပြုရမည့် အကွက်ကို ရှာဖွေ လေ့လာ
ခြင်းပါပဲ။

နောက်ဆုတ်ရင်း နောက်ဆုတ်ရင်းနှင့် ကြိုးဝိုင်းထောင့်နားသို့
ရောက်တွင် မိမိလက်များ အောက်သို့ အနည်းငယ် ချလိုက်မိသည်ကို
တိပြုမိသည်။

သူသည် ဘယ်ဖြောင့်လက်သီးဖြင့် အယောင်ပြကာ ညာဝိုက်
လက်သီးဖြင့် မိမိ၏ ဝဲဘက်မေးဖျားကို တအား ထိုးထည့်လိုက်သည်။
ဒေါ် မိမိဦးခေါင်းသည်လည်း မတရား ယမ်းခါသွားသည်။

မျက်နှာကြက်မှ ကြိုးဝိုင်းပေါ်သို့ ထိုးထားကြသည့် စူးရှသော
ဒီးရောင်များအောက်ဝယ် မိမိနဖူးမှ ချွေးစများ လေတွင် လွင့်ပျံသွား
သည်ကို အတိုင်းသား တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ။

တကယ်တော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး အန္တရာယ်ကို အထင်
သေးစွာ မိမိတွက်ဆထားမိဖို့ မကောင်း။

ထို ညာဝိုက်လက်သီးဖြင့် သူ ကမ္ဘာကျော်သွားသည်။

နောက် နှစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် 'လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး
သူကွယ်လွန်သွားသည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ သူ့ကို လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်း
ပေါ်တွင် ထပ်မံ၍ တွေ့ခွင့်မကြုံကြရတော့။ သို့ဖြစ်၍လည်း သည်လက်

သိက လူသားအားလုံး၏ ရင်ထဲတွင် စွဲနစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသည်။

ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားထဲက ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်လျှင် ပရိသတ်အများက မိမိခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ အားရကြလိမ့်မည်။ မိမိက တုတ်ခိုင်ရုံသာမက ကျစ်လျစ်သည်။ သူ့လက်မောင်းများနှင့် မိမိ လက်မောင်းများ၊ သူ့ပေါင်လုံး များနှင့် မိမိပေါင်လုံးများ ဘယ်ဟာကို နှိုင်းယှဉ်မလဲ၊ အားလုံး မိမိကသာ သာသည်။(သူ့အသားက ဖြူပြီး မိမိအသားက ပုလဲနက်တစ်လုံးလို မည်းပြောင်နေသည်က လွဲလို့ပေါ့)

နောက်ပြီး တကယ်တော့လည်း မိမိကသာ အ ရင်သူ့ကို ကြမ်းပြင်သို့ ကျအောင် ထိုးနိုင်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ မိမိသာ ပရိသတ်၏ နှလုံးသားကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်သင့်သည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်လောက်ပါဘူး ဆိုပြီး အရာရာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထား၍ တွက်ဆခဲ့မှုကြောင့်-

ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားထဲတွင်မတော့ မိမိနဖူးက ကြမ်းပြင်ကို ဦးစိုက်နေဆဲပါပဲ။

ရှားရှားပါးပါး ရရှိထားသော အဖြူနှင့် အမည်း နှစ်ရောင်သာ

သည် တိတ်ခွေထဲမှ ဂျိုးလူးဝစ်စ်နှင့် ရော်ကီမာစီယာနိုးတို့ သတ်ကြပုံများကိုကြည့်၍ သူ့အတွေးတွေ ပြန့်လွင့်နေသည်။ အမှားကို ချစ်ခဲ့တာခြင်း တူသော်တောင်မှ ဂျိုးလူးဝစ်စ်မှာ သည်ဘောက်ဆင် ပြီး နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ လူဖြည်တွင်နေပြီး ဂီတာတွေတီး ခဲ့ရင်းတွေဆိုလုပ်နိုင်သေးသည်။

နယ်ခြားမြို့လေး တစ်မြို့သို့ ခေတ္တရောက်ခဲ့စဉ်က ဖြစ်သည်။ ချောင်း တစ်ချောင်းသာ ခြားသော အခြားနိုင်ငံမှ မြို့လေး တစ်မြို့သို့ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် သူ သွားလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်မှာတင် သူမကို စတင်တွေ့လိုက်ရခြင်းပါပဲ။

မြန်မာစကားကို ပြောတတ်သည် ဆိုရုံမျှသာ တတ်ကျွမ်းသည်။ တတ်ကလေးကလည်း ခပ်စင်းစင်း၊ ပါးရိုးလေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ တတ်လုံးတွေကလည်း ခပ်စင်းစင်း သည်အလှကို ကြည့်ပြီး မဝီကလာ ကလာစကားကို နားထောင်ရသည်က အရမ်းအူယားစရာ ကောင်း သည်။

နို့နှစ်ပမာ ဖြူဖွေးနေသော အသားအရောင်၊ မိန်းမစီး ဆူပါကတ် အနီရောင်တို့မှာ အဖြူကြောင့် အနီက ပိုတောက်တာလား၊ အနီ

ရောင်ကြောင့်ပဲ အသားအရေက ချယ်ရီရောင်သမ်းလာတာလား။ မေ့မရနိုင်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည့် အချိန်များမှာ နောက်ရှည်ရှည် ခွဲထားသောစကတ်ကြောင့် ခြေသလုံးသား ဖွေးဖွေး ရုန်းပေါ်လာတတ်သည်။ ခြော်... ခုကျမှဒါတွေ ပြောနေလို့လည်း မသတိတော် တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။

တို့တို့ပြောရရင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူမနှင့် သူ ရင်ဆိုင်သွားသည်။

နောက်တော့လည်း....

(၄)

“စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်မှာလည်း ပေါ့ဆစ်တစ်ပါပဲ”

ဇာတ်ခွဲခန်းမှ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အား ကရုဏာသက်ရွယ် ထင်သည်။ လေသံလေးဖြင့် အညင်သာဆုံး ပြောသည်။

ဘောက်ဆင်သမားများ မေးဖျား လက်သီးထိလျှင် ခူးထချက်ချင်း ပြုတ်သွားတတ်စမြဲတဲ့။

မိမိကမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေ၍ ခူးပြုတ်သွားသော လဲကျသွားစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် ဦးခေါင်းကတော့ ငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

မကြာမီ သွယ်ကို သူတို့ ခေါ်ကြတော့မည်။ သွယ်ကိုလည်း သူတို့ သွေးဖောက်စစ်ဆေးကြပေလိမ့်မည်။ သည်ရောဂါ ရှိနေလောက်ပြီ သည်ကို မစစ်ခင်က သိပြီးဖြစ်သော်ငြားလည်း တာဝန်အရ စစ်ကြပေလိမ့်မည်။

တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း ကောင်းပါတယ်လေ။ သူ့ပါးစပ်က သွယ်ကို ဖွင့်မပြောရက်သည့်အတူတူ ဆရာဝန်ကြီးများထံမှ သွယ် ခံရလျှင် ရုတ်တရက် ချောက်ချားသွားသော သွယ်မျက်နှာကို သူကြည့်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်။

အစဉ် ပြုံးရောင်သမ်းနေသော မျက်နှာပေးနှင့် လူတကာကို ဘုဉ်တတ်သော စိတ်မနောကြောင့် သူတို့ မြို့လေးမှာ ချစ်ခင်သူ ချားသော သွယ်။ ယခုတော့လည်း ဒါတွေဟာ မကြာခင်မှာပဲ ကုန်လွန် ဦးမြောက်ကြပေတော့မည်။

ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းမွန်သော သွယ်မှာ လွန်ခဲ့သော (၁)လ လောက်ကစ၍ ခဏ ခဏ ချောင်းဆိုးပြီး ဖျားနေတတ်သည်။ ခြော်... သေချာပါပြီလေ။

သမီး ချစ်ပုံးသွင်ကတော့ ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ။ သမီးကို မွေးပြီး အဲသည် တစ်ဘက်နိုင်ငံ မြို့လေးကို သူရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ သည်ရောထိ ဆိုး၏ ကပ်ငြိခြင်း အန္တရာယ်မှ သမီး လွတ်ကင်းရှာပေ လိမ့်မည်။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ နောက်နှစ်နှစ်ကြာလျှင် ချစ်ပုံး သွင်တစ်ယောက် လောကကြီးအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းရပေတော့မည်။

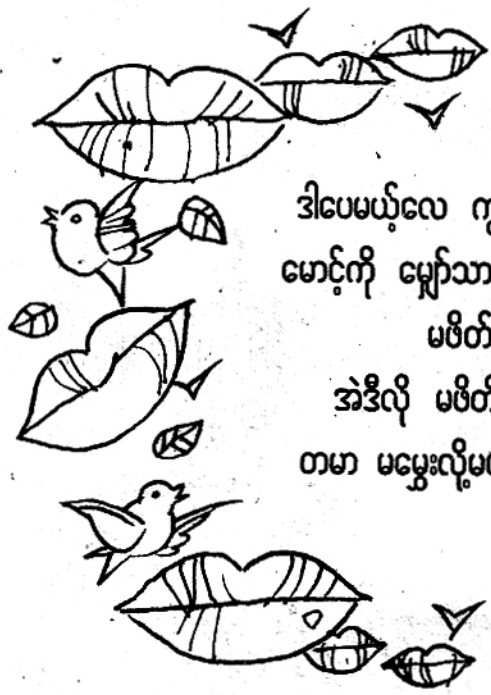
အချိန်ရွှေ့စက်ခေါ် Time Machine ကို ရှိသမျှ စည်းစိမ် အကုန်ပုံးပြီး ဝယ်မည်ဆိုသော်မှ ရောင်းမည်သူ မရှိတန်ရာ။

ဪ... မဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ပေါ့ဆမှုတစ်ခုကြောင့် အရာရာမှာ ပြီးဆုံးကုန်လွန်တော့မည် ဖြစ်သည်။

နယ်စပ်ဖွံ့ဖြိုးရေး မဂ္ဂဇင်း
၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဒါပေမယ့်လေ ကျွန်မ မှန်တာပြောရရင်
မောင့်ကို မျှော်သာမျှော်မိတာပါ။ ဖိတ်တော့
မဖိတ်ခေါ်ရပါဘူး
အဲဒီလို မဖိတ်ခေါ်ရတာဟာလည်း
တမာ မမွှေးလို့မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ...

တမာပွင့်ကလေး

ကျွန်မကို မောင် လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ
ပြောပလောက်အောင် များများစားစား ရှိလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
မောင်။ ဒါပေမယ့် တိပ်ခွေလေးတစ်ခွေက လွဲရင် ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
ကတော့ ကျွန်မ လက်ထဲမှာ မရှိကြတော့ဘူး။ ဒီတိပ်ခွေလေးပေါ်မှာ
မောင်က ဘာသင်္ကေတမှ ပြုလုပ်ထားခဲ့လို့ မောင့်ရဲ့ တိပ်ခွေဆိုတာ
သူတို့ မသိကြဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မောင့်ရဲ့ တိပ်ခွေလေးကို ကျွန်မ
အန္တရာယ်ကင်းစွာ သိမ်းဆည်းထားနိုင်တာပေါ့။

ဒီတိပ်ခွေလေးထဲက 'တောရွာကလေး' သီချင်းကို နားထောင်
ရရင် ကျွန်မ မောင့်ရဲ့ အပါးမှာ နေနေရသလို ခံစားရတတ်ပါတယ်
မောင်။ လက်တွေ့အားဖြင့် မှီခိုခွင့် မရခဲ့ဖူးတဲ့၊ နောင် ဘယ်သောအခါမှ
မှီခိုခွင့် ရတော့မှာလည်း မဟုတ်တဲ့ မောင့်ရဲ့ ရင်ခွင်အစား ဒီတိပ်ခွေ
လေးဟာ ကျွန်မရဲ့ ဘဝ တစ်သက်တာအတွက် အဖြည့်ခံ အဖော်မွန်

လေး ဖြစ်သွားတော့မှာပါ။

ထနောင်းပင်ရိပ်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်သွယ်××

ရွာဝင်လမ်းတွေ ရွှေ့မှာကွယ်××

တမာပင်တန်းတွေ ကွေ့ရမယ်××

မောင်လာရင် အလွမ်းပြေရစေမယ်

ကျွန်မ အခု နေနေရတဲ့ အညာက ဘွားဘွားတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ထနောင်းပင်တော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာ တမာပင်ကြီး တစ်ပင်နဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီး တစ်ပင်ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ကားလမ်းရဲ့ ဝဲယာ ဘက်မှာ တမာပင် တန်းတွေ ရှိပါတယ်မောင်။

အခု ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ရောက်နေတာ ဒီနေ့ဆို သုံးလရှိပြီ။

မေမေနဲ့ မောင်လေးက ရန်ကုန်မှာ၊ ဖေဖေက မောင်တို့ မြို့ကလေးမှာ၊ ကျွန်မကတော့ ရန်ကုန်နဲ့ မိုင် ငါးရာကျော် ကွာဝေးပြီး မောင်တို့ မြို့ကလေးနဲ့လည်း မနီးသော အညာက မြို့လေး တစ်မြို့ မှာပေါ့။

လေးယောက်သာရှိတဲ့ ဒီမိသားစုလေးဟာ ဒီကောင်ကြောင့် သုံးပိုင်းကွဲသွားရတာလို့ မောင့်အပေါ် နာနာကြည်းကြည်းနဲ့ မေမေ ပြောတတ်ပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မောင့်အပေါ် အပြစ်မတင်

ခက်ပါဘူးမောင်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုလေး အခုလို ကတိမ်းကပါးနဲ့ အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်သွားအောင် မောင် တမင်တကာ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်သွားရ ဘာနေမှာလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါတယ်လေ။

ကျွန်မတို့ မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ မောင်တို့မြို့ကလေးမှာ အတူရှိနေစဉ် တစ်နေ့မှာ မောင်မောင်လေးက မောင်ပေးလိုက်တဲ့ ကြည်ပြာရောင်ဆွယ်တာလေးကို အိမ်ကို ယူလာတယ်။ အဲဒီတုန်းက အချစ်ဆိုသောအရာ အကြောင်းကို ကျွန်မ နားမလည်သေးပါဘူး။ မေမေကတော့ ဆွယ်တာလေးကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေပါတယ်။ စကား ပြောရင်လည်း အင်မတန် တိုးညှင်းစွာနဲ့ ရိုရိုသေသေ ပြောတတ်တဲ့ မောင့်လို အရာရှိငယ်လေး တစ်ယောက်ဆီက ရတဲ့ပစ္စည်းမို့ အခုလို မေမေ ဝမ်းသာနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါဘူး။

ဖေဖေကတော့ ဆွယ်တာလေးကိုကြည့်ပြီး မေမေကို 'မင်းသိပ် ဝမ်းသာ မစောနဲ့ဦး၊ တစ်ချိန်ကျတော့ မင်းအခုလို ဒီဆွယ်တာကို ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံမိတဲ့အတွက် နောင်တရချင်ရနေရမှာ'လို့ ထိန်းထိန်းဆဆ ပြောခဲ့ပါတယ်။ မေမေကတော့ မမူပါဘူး။ 'အမလေး ဒိန်းကလေးပဲ လက်ဆောင်ပစ္စည်း အပေးခံရတာ ဆန်းသလား'လို့

ဖေဖေကို ပြန်ပြောပြီး ဆွယ်တာလေးကို ကျွန်မရဲ့ လော့ကာထဲမှာ သေသေချာချာ သိမ်းပေးပါတယ်။

အဲဒီနေ့က မောင်မောင်လေးကတော့ ကံမကောင်းခဲ့ဘူး မောင်။ ဖေဖေက မောင်မောင်လေးကို ကြည့်ပြီး 'မင်းကြပ်ကြပ်သတိထား၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုယူလာရင် အသေပဲ' လို့ကြိမ်းတယ်။ မောင်မောင်လေးဟာ ဆယ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတာ မဟုတ်လား။ ဘာရယ်ညာရယ် ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ 'ဒီစာနဲ့ ဒီဆွယ်တာလေးကို သားသား မမကို ပေးလို့က်' လို့ မောင်ပြောတော့ ဝမ်းသာအားရ အိမ်ကို ယူလာခဲ့တာပေါ့။ အခု အိမ်ရောက်တော့ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွားတဲ့အပြင် ရှက်လည်းရှက် ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်တွေ တစ်ခါတည်း စီးကျလာတော့တာပေါ့။

နောက်ပိုင်းမှာ မောင်က လူကြုံနဲ့ တစ်မျိုး၊ ကိုယ်တိုင်တစ်ဖုံ ကျွန်မကို စာတွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ပေးတော့ ဖေဖေ လန့်လာတော့တာပါပဲ။ မေမေလည်း အစက ဝမ်းသာသလို ရှိပေမယ့်နောက်ပိုင်း စိုးရိမ်လာတယ်လေ။ ကျွန်မက သိပ်ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလောက်ကြီး စောစောစီးစီးတော့ ဒီအခြေအနေထိ မဖြစ်သင့်သေးဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့နဲ့ မောင်နဲ့ကလည်း တစ်ဌာနတည်း

ခေပ်ခန်းတည်း အတူနေရတာဆိုတော့ ကျွန်မ မောင်ကို ရှောင်လို့လဲ မလွတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျောင်းသွားရင်လည်း ကျွန်မက မောင်တို့ အဆောင်ရှေ့ကပဲ ဖြတ်ဖြတ်သွားရတယ် မဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မရယ်၊ မေမေရယ်၊ မောင်မောင်လေးရယ် ရန်ကုန်က ဘွားဘွားတို့ အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ ရတာပါပဲ။ ဖေဖေကတော့ အလုပ်ကြောင့် မောင်တို့ မြို့လေးမှာပဲ တစ်ယောက်တည်း နေကျန်ခဲ့ရတယ်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်းတော့ ဝေးသွားပြီ။

ဝေးသွားပြီဆိုပေမယ့်လည်း မောင်နဲ့ ကျွန်မ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နေ့စဉ် မတွေ့ရတာက လွဲရင် သိပ်ပြီး ထူးလှတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်က မောင်တို့ မြို့လေးကနေ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်အိမ်ကို နေ့စဉ် တယ်လီဖုန်း ဆက်တယ်မဟုတ်လား။ တယ်လီ ဖုန်းကို ဘွားဘွား (မေမေ အမေ)ပဲ ကိုင်ကိုင်၊ မေမေပဲ ကိုင်ကိုင် မောင်က ကျွန်မနှင့် ပြောချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ဘွားဘွားနဲ့ မေမေတို့က အားနာတတ်သူတွေဆိုတော့ ကျွန်မကို အမြဲခေါ်ပေးတာပါပဲ။

နောက်ပြီး မောင်က ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း ကျွန်မတို့ အိမ်ကို အမြဲဝင်တယ်နော်။ ဖေဖေဆီကို ပေးစရာရှိရင် ပေးနိုင်အောင်လို့ဆိုတဲ့

အကြောင်းပြချက်နဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ မောင့်ကို နဂိုကမှ အားနာတတ်တဲ့ မေမေဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံစကား ပြောရတော့တာပေါ့။ မောင်က သိပ်လည်တာပဲနော်။ ဖေဖေဆီကို ပေးဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ယူဖို့ မေမေ အိမ်ခန်းထဲ ခဏဝင်တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင့်ဆီက စာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ကတော့ ကျွန်မလက်ထဲကို ရောက်လာတော့တာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေ ရန်ကုန်ရောက်လာတဲ့အခါတိုင်း မောင့်ဆီကရတဲ့ စာနဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ မောင့်ဓာတ်ပုံတွေ အားလုံး ကျွန်မ ဖေဖေကို အမြဲပြပါတယ်။ ဖေဖေက ကျွန်မရှေ့မှာ မောင့်စာတွေကို ပြုံးပြီး ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါ တလေလည်း စာထဲမှာပါတဲ့ မောင့် ကဗျာလေးတွေ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ချီးကျူးစကား ပြောတတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာတော့ 'သမီး၊ ဖေဖေကို ချစ်ရင် သူ့ဆီကို စာမပြန်နဲ့ဦးနော်၊ နောက်ထပ်ရတဲ့ စာတွေကိုလည်း ဖေဖေကိုပြဖို့ မမေ့နဲ့၊ ကြားလား'လို့ ကျွန်မကို ဖေဖေ အချိုသာဆုံး ပြောလေ့ရှိပါတယ်။ ကျွန်မက ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ပြရင် ကျွန်မရဲ့ နဖူးကို ဖေဖေ ဖွဖွလေးနမ်းပြီး လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးလို့ ဆိုလေ့ရှိပါတယ် မောင်။

ဒါပေမယ့် မောင်၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး လေးလလောက်အကြာ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုဟာ မိုးတိမ်တိုက်ကြီးတွေ အုပ်ခြင်းခံရသလို ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျလာပါတော့တယ်။ အဲဒါကတော့ မောင်တို့ ဌာနက အရာရှိကတော် တစ်ယောက် ရန်ကုန် လာရင်း အဲဒီကို သတင်းဆိုးတစ်ခု သယ်ဆောင်လာလို့ပါပဲ။

အန်တီလှဟာ မေမေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသူပါ။ ဒေါနဲ့ မောနဲ့ မောင့်အကြောင်းကို ပြောသွားတယ်လေ။ မောင်တို့မြို့လေးနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာရှိတဲ့ တက္ကသိုလ်က ဆရာမလေးတစ်ယောက်နဲ့ မောင် တစ်တွဲတွဲ ဖြစ်နေတဲ့အကြောင်းကိုပေါ့။

အန်တီလှက ဆက်ပြောသေးတယ်။ သူတို့က တွဲရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့တောင် အစီအစဉ် လုပ်နေကြပြီတဲ့။ သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်မက စိတ်မဝင်စားပါဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဌာနတစ်ခုလုံးက သူ့ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိနေကြတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအထဲက သူက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အဲဒီ ဆရာမလေးကို ကျွန်မတို့ဌာနကို ခေါ်လာတော့ အားလုံးမျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့ တာပေါ့လို့ ပြောသွားပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ဖေဖေလည်း ရန်ကုန် ရောက်နေတယ်လေ။

အိမ်အပေါ်ထပ်က အသာလေးငြိမ်ပြီး အန်တီလှ ပြောတာတွေထဲ
နားထောင် နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ အန်တီလှ ပြန်သွားတော့ အိမ်ထဲ
အရင်ဆုံး မျက်ရည်ကျသူက မေမေပါ မောင်။ မေမေမျက်နှာထဲ
တစ်ခါကျည်း ရှိခဲ့သွားပြီး 'ဖေကြီးရယ် ကျွန်မရင်ထဲက အောင်လို့
တာလို့' ဖေဖေကို ပြောပါတယ်။

ဖေဖေကို ကြည့်ရတာ အရင်တုန်းက မောင်ဆွယ်တာထက်
ဝမ်းပန်းတသာ လက်ခံခဲ့လို့ မေမေကို လှောင်ပြောင် ရှုတ်ချလိုက်
အမူအရာမျိုး ရှိနေပေမယ့် သူရင်ဘတ်ကိုသူ ဖိထားတဲ့ မေမေ
ပွေ့ထားပြီး လန့်သွားပုံရပါတယ်။ မေမေကို ပွေ့ထားပြီး 'တရား
ဖြေပါကွာ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမျှ အလွန်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ရှေးအ
ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးနည်းလို့ အခုလို ဖြစ်ရတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ' ဟု
ပြောပြီး မေမေကို နှစ်သိမ့်ပါတယ် မောင်။

ကျွန်မလည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့ မောင်မောင်လေးရယ်
မေမေရဲ့ ရင်ညွန့်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ လက်နဲ့ ဖိထားပေးတဲ့ ဖေဖေရယ်တို့
ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့်သွားပါတယ်။ ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး သတိထား
မိတာကတော့ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းအတွင်းကို ကြောင်ကလေး တစ်ကောင်
သဖွယ် ကျွန်မ ပြေးဝင်သွားမိတာကိုပါ။ ဒီတုန်းက မေမေရဲ့ ညီမမေ

ဖြစ်တဲ့ အန်တီနီလာဟာ ကျွန်မနောက်က ပြေးလိုက်လာ ပါတယ်။

အိပ်ခန်းထဲလဲ ရောက်ရော ကျွန်မ ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ
သိဘူး မောင်။ ရင်ညွန့်ဆီက အတင်းထိုးအောင့် လာတယ်။ အသက်ကို
သည်း အမိအရ ရှုပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိပါတယ်။
နောက်ပြီး မျက်ရည် တွေလည်း တာရိုးကျိုးသလို ကျလာကြတယ်လေ။
ဘယ်သက်လုံး တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသေးတဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်
လို့ပါ မောင်။

အန်တီနီလာကတော့ ကျွန်မမျက်ရည်တွေကို တယုတယ
သုတ်ပေးပါတယ်။

ခဏအကြာကျမှ ကျွန်မသတိရလာပြီး 'အန်တီ သမီး ဘာဖြစ်
သွားတာလဲဟင်'လို့ အန်တီနီလာကို မေးမိပါတယ်။

အန်တီနီလာရဲ့ အဖြေကတော့ 'သမီးရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ
အဲဒါပါပဲ'တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်မောင်။ ကျွန်မ မောင်ကို နင့်နင့်သီးသီး ချစ်နေမိပြီ
ဆိုတာ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်မ သိရပါတယ်။ ကျွန်မက မောင်ထက်
အသက်ရှစ်နှစ်တောင် ငယ်တာမဟုတ်လား။ ဘဝအတွေ့ အကြုံဆိုမှ
လည်း ဘာမျှ မည်မည်ရရ ရှိလှသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို

နုနယ်သူလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်နဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့အဖြစ်ကို မောင်သာ သိရင် ကျွန်မတို့ မောင် သနားမှာပါ။

ချစ်ပေမယ့် မောင်ကလည်း တစ်မျိုးပဲနော်။ သိပ်နားလည်ရခက်တာပဲ။ ဒီနောက်ပိုင်းမှာလည်း ကျွန်မတို့အိမ်ကို အလာမပျက်ဘူးရန်ကုန်ကို ရောက်တိုင်း အမြဲဝင်တယ်။ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဧည့်ခန်းထဲ ဝန်ထိုင်ပြီး 'အန်တီ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ပြန်မယ် ဘာပေးလိက်ဦး မလဲ'လို့ ဆိုနိုင် အားသေးတယ်။

မေမေဟာ ငယ်ငယ်က မာနတံခွန်ကို မိုးထိလွင့်ထူခဲ့သူပဲ မောင်။ မေမေ့ဘဝမှာ အရှုံးဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်တုန်းက စိတ်မျိုးသာဆိုရင်တော့ မောင်အခုလို အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မတွေးရဲဘူး။ အခုတော့ အသက်အရွယ် ရလာလို့လား မသိဘူး။ မေမေ မာန်စွယ် တွေ့ချပါပြီ။ မောင့်ကိုလည်း ဝတ္တရားမပျက် ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်၊ အအေး သင့်တော်ရာ တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံပါတယ်။ ဦးခဲ့တာတွေကို ဘာမှမဟတော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဘာမှပေးစရာ မရှိပါဘူးလို့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရင် ကျွန်မတို့ ဘက်က ရိုင်းရာ

ဘာသွားမယ်လေ။ ဒါကြောင့် အနည်းဆုံး ဖေဖေဆီကို စာတစ်ကြောင်း လောက်တော့ မေမေ ရေးပြီး ပေးလိုက်လေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့ မိသားစုက လူညီပါတယ်။ လေးယောက်စလုံး စိတ်တူ ညီညီတူတူပေါ့။ မာန်မာန၊ အာဃာတတွေ မရှိကြပါဘူး။ လူတစ် ဖက် သားကို သိပ်ပြီးသည်းခံတတ်၊ အားနာတတ်ကြပါတယ် မောင်။ ဒါကြောင့်သာ မောင့်အပေါ် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ တင်လိုစိတ်မမွေး ကြတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ယိုးမယ်ဖွဲ့လေ့မရှိဘဲ ကံကြောင့်သာပဲလို့ သဘောထားတတ်တဲ့ မိသားစုလေးပါ မောင်ရယ်။

မောင့်ရဲ့ အသိရခက်လှသော ဝေဝါးတွေဝေတတ်တဲ့ လှုပ်ရှားမှု များကြောင့် ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ကြုံရာမရ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ကျွန်မတို့ စာမေးပွဲဖြေရမယ့်ရက် ရောက်လာပါတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မောင်လဲ ရန်ကုန်ကို ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရတော့ မေမေ သိပ်လန့်သွားတာပေါ့။ (အဲဒီ အချိန်မှာ မောင်က ဆရာမလေးနဲ့ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်း ပြီးနေပြီလေ။) ကျွန်မကို စာမေးပွဲအခန်းထဲအထိ ရောက်အောင် ပို့တဲ့ ကြိုတဲ့ အလုပ်ကို မေမေကိုယ်တိုင် လုပ်လာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးနေ့မှာတော့ မေမေ မခံမရပ်နိုင်အောင် ခေါင်းမူး ဗွန်းလို့ ကျွန်မကို လိုက်မပို့နိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒီ စာမေးပွဲခန်းကို ကြိုပို့ ဖို့ ပျက်ကွက်တဲ့နေ့မှာပဲ မောင်ထွန်းမကို မောင့်ရဲ့လက်စွပ်ကလေး အတင်းပေး သွားတဲ့အကြောင်း မေမေ သိလိုက်ရတော့ မောင့်ကို မေမေ အံ့သြလို့ မဆုံးတဲ့အပြင် မေမေရဲ့ ထိတ်လန့်မှုဟာလည်း အဆုံးစွန်ထိ ရောက်သွားပြီပေါ့။ မောင်ထွန်းမရယ် မောင်တို့မြို့မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေရယ် အညာမှာရှိတဲ့ ဖေဖေအမေရယ် တယ်လီဖုန်းတွေ အပြန်ပြန် အလွန်လွန် ဆက်ကြတာ ပေါ့။ နောက်ဆုံးမတော့ အညာက ဘွားဘွားကိုယ်တိုင် လာပြီး ကျွန်မတို့ ခေါ်သွားတော့ တာပါပဲ။

အညာမှာရှိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဖေဖေဘက်က ဆွေမျိုးတွေကတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုနဲ့ စိတ်နေသဘောထားချင်း မတူကြပါဘူး။ အညာသူ အညာသားတွေ ဆိုပေမယ့် ဘွားဘွားနဲ့ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေဟာ စိတ်ဓာတ်တွေ သိပ်မာကြတယ်။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးလိုတဲ့ စိတ်ဓာတ် တွေ ရှိကြတယ် မောင်။

တစ်ရက်မှာတော့ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်စု ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးကို ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်မတို့ မြို့လေးမှာရှိတဲ့ ဆွေမျိုး တွေနဲ့ ပေါင်းပြီး မြို့ကလေးရဲ့ အရှေ့ဘက်က အတော် သာယာတဲ့ ချောင်းလေး တစ်ချောင်းဆီကို ကားနှစ်စီးနဲ့ သွားပြီးပျော်ပွဲစား

ကြတယ်။ အားလုံးကလေး လူကြီး သုံးဆယ်လောက် ရှိမယ် တယ်။

ချောင်းနံဘေးက သစ်ပင်ရိပ်တွေအောက်မှာ ကျွန်မတို့ အားလုံး ညီညီကြတယ်။

သမင်းဝိုင်း မစခင်လေးမှာ အန်တီထွေးက ဟန်ပါပါနဲ့ 'အိမ်ရှင် နေ့သည်တော်ကြီးများရှင်၊ ထမင်းစားပွဲ မစခင်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဦးလေးတစ်ခု လေလံတင် ရောင်းချစရာရှိနေပါတယ်' ဆိုပြီး နေ့သည်ကို ပစ္စည်းတစ်ခု မြှောက်ပြပြီးပြောလိုက်ပါတယ်။

အို မောင့်ရဲ့ လက်စွပ်လေးပါလား။

ရန်ကုန်မှာတုန်းက စာမေးပွဲခန်းက အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်မ အဲဒီလက်စွပ်လေး အပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မောင့်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးခါမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီ လက်စွပ်လေးဟာ အန်တီထွေးရဲ့ လက်ထဲ ကပ်လာရတာပါလိမ့်။ အန်တီထွေးက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာတာ သွားရတတ်သူဆိုတော့ မေမေဆီက အဲဒီလက်စွပ်လေးကို အတင်း တောင်းလာခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။

ပျော်ပွဲစားဝိုင်းကလည်း ဘီယာရှိန်တက်နေကြပြီလို့ ဩဘာသံ

တွေလည်း ညံနေပြီလေ။

လက်စွပ်ရဲ့ ကြမ်းခင်းဈေးဟာ ရှစ်ရာကျပ်ဖြစ်ကြောင်း အန်တီ
ထွေးက ကြေညာပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ရှစ်ရာနဲ့ ငါးပြား၊ ရှစ်ရာ
ဆယ်ပြားဆိုပြီး အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီထဲမှာ မန္တလေးက အန်ကယ်ကျော်ဝင်းက မကြီးမငယ်
အဆိုးဆုံးပေါ့။ မောင် သံတယ်မဟုတ်လား။ သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ ဝတ္ထု
ဆောင်းပါးထဲက 'လေလံပွဲ' ပုံစံမျိုး လုပ်နေကြတာလေ မောင်ရဲ့
မတ်တတ်ရပ်ပြီးတော့လေလံဆွဲနေတဲ့ အန်ကယ်စိန်လွင်ရဲ့ လုံချည်စည်း
အန်ကယ်ကျော်ဝင်းက ဆွဲလိုဆွဲ၊ ယိုင်တိယိုင်တိုင်နဲ့ အရက်အရမ်း
မူးနေဟန်ဆောင်နေတဲ့ အန်ကယ်အေးချိုရဲ့ ပါးစပ်ကို အန်ကယ်စိန်လွင်
နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး လေလံမဆွဲနိုင်အောင် အန်ကယ်မိုးကျော်နဲ့ ကိုကိုသောင်
တို့က အတင်းဝိုင်းပြီး ပိတ်လိုပိတ်နဲ့ လုပ်နေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မန္တလေးက အန်တီဆွေကမတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီ။
'မိတ်ဆွေတော်ကြီးများရှင်၊ ကျွန်မကိုလည်း သနားကြပါဦး၊ ကျွန်မဟာ
တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် စာတစ်စောင်မှ အပေးမခံခဲ့ရဖူးသူ ဖြစ်ပါတယ်
လို့ ပြောပြီး စကားကို ရပ်ထားလိုက်ပါတယ်။

အမှန်တော့ အန်တီဆွေဟာ အင်မတန်ချောမောလှပြီး

သူခိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့သူပါ မောင်။ အခုဟာက သူတို့ တမင်
တစ်သက် ထွင်လုံးတွေလုပ်နေကြတာပါ။

သံဘူးဘီယာကို လက်တစ်ဘက်က ကိုင်ပြီး ကိုယ်စကားကို ကိုယ်
ဘာကျလွန်းလို့ စကားမဆက်နိုင်သေးဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်နေတဲ့
အန်တီဆွေကို ကြည့်ပြီးပရိသတ် ကလည်း လက်ခုပ်တွေ တဖြောင်း
ဖြောင်း တီးကြပါတော့တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အန်တီဆွေက မောင့်လက်စွပ်ကို ထောင့်နှစ်
လေးလံဆွဲသွားပါတယ်။ လေလံဆွဲလို့ရတဲ့ ငွေထောင့်နှစ်ရာထဲက
တစ်ရာကို အန်တီထွေးက ကျွန်မကိုပေးပါတယ်။ ကျန်တဲ့ခြောက်ရာ
တော့ အများသဘောတူ ဒီထမင်းဝိုင်းမှာ ကုန်ကျတဲ့ ဘီယာဖိုးရှင်း
အဖြစ်ကြပါတယ်။

ထမင်းမစားခင်မှာ အားလုံးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
အိပ်မျက်ခြည်နဲ့ အချက်ပေးပြီး သောက်လက်စ ဘီယာဘူးတွေကို
ခြောက်လိုက်ကြပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ မောင့်နာမည်ကို
အိပ်ပြီး မောင် ကျန်းမာပါစေလို့ ပြိုင်တူအော်လိုက်ကြတော့တာပါပဲ
မောင်။

တကယ်တော့ အညာက ဆွေမျိုးတစ်စုဟာ ဒီပျော်ပွဲစားကို

ရည်မှန်းချက်တစ်ခုနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာပါ။ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက်ဟာ ဦးမကျိုးကောင်းဘူးလို့ ယူဆကြဟန်တူပါတယ် မောင်။ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မစိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ သူတို့အခုလို ကြိုးစား နေကြတာပေါ့။

လက်စွပ်လေးအကြောင်း စဉ်းစားမိတာနဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဆန္ဒတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတာမို့ ကျွန်မ ရုတ်တရက်မတ်တတ် ရပ်လိုက်မိပါတယ် မောင်။

“သမီး တစ်ခု တင်ပြပါရစေ”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မလုပ်နဲ့၊ ဘာတွေ တင်ပြမလို့လဲ၊ ထိုင် ထိုင်”

“ဟာ . . . ဆားကစ်တွေ ရှုပ် ကုန်လိမ့်မယ်နော်၊ နောက်တင်ပြလို့ မရဘူးလား”

ကျွန်မ ပြောလက်စနဲ့ သူတို့အသံတွေကို လွှမ်းသွားအောင် အသံကို မြှင့်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သမီးလဲ ဒီပျော်ပွဲစားဝိုင်းမှာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလက်စွပ်ကို သမီးလဲ ယှဉ်ပြိုင်ပြီး လေလံဆွဲခွင့် ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လေလံပွဲက ပြီးသွားပြီလေ”

“ခုနက သံချောင်းခေါက်တာ မကြားလိုက်ဘူးလား”

“လေလံတွေ၊ ဆွဲခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ရဲစခန်းသွားတိုင်၊ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးပြောပါရစေဦး၊ အရေးကြီးတာက လူကြီးတွေ ပြောစကားကို သမီးနားထောင်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ လူကြီးတွေ မကြိုက်တာကို သမီးဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဟိုတစ်နေ့တုန်းကလဲ သူ့ဆီက ဖုန်းလာတော့ သမီးပဲ ဖုန်းကိုင်မိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှန်း သိတာနဲ့ ဖုန်းကို အန်တီထွေးလက်ထဲ သမီးထည့်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း . . . ဖြောင်း

“ဝဲလ်ဒန်း သမီး ဝဲလ်ဒန်း”

“နောင်မှာလဲ အခုလို လူကြီးတွေ သဘောကျ သမီးနေသွား ပါမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်၊ သမီးကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဒီလက်စွပ်ကိုတော့ သမီးလေလံဆွဲခွင့်ပြုပါ”

“ဟိုက် ရှားဘား”

“သမီးရေ အန်ကယ်တို့တော့ ဒီပျော်ပွဲစားဝိုင်းမှာ အစွမ်းကုန် ပျော်လိုက်မယ်ဆိုပြီး အားခဲထားတာ အခုတော့ သွားပါပြီသမီးရယ်”
အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြတယ်မောင်။ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး

လို့တဲ့ လူတစ်စုဟာ အရှုံးတရားကို လက်ခံဖို့ ဝန်လေးနေကြတယ်။
အချင်းချင်းလည်း တီးတိုး တီးတိုးနဲ့ ဆွေးနွေးနေကြပြီလေ။ မျက်နှာ
တွေကတော့ သိပ်တက်ကြွ ချင်လန်းတဲ့အသွင်သဏ္ဌာန်မရှိကြတော့ဘူး။

“ဆွဲပါစေကွာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ၊ တော်ကြာ ဒီလက်စွပ်ကို တကြည့်ကြည့်လုပ်ပြီး
ဖိလင်တွေတက်နေရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဟာ . . . ဖိလင်မကလို့ ဘာပဲတက်တက် အဆက်အသွယ်
မလုပ်ရင်ပြီးတာပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ အန်ကယ်ကျော်ဝင်းက ကျွန်မကို လှမ်းမေး
လိုက်ပါတယ်။

“ခုနကသမီး ကတိတစ်ခုပေးတာ အဲဒါ တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ အန်ကယ်”

“ကဲ . . . ဒီလိုဆို ဆွဲစေဗျား”

“ဘယ်လောက်နဲ့ ဆွဲမှာလဲ”

အန်တီဆွေကလည်းမတ်တတ်ရပ်ပြီး မေးလို့နေပါပြီ။

“ထောင့်သုံးရာ”

“ထောင့်သုံးရာ တစ်ခါ”

“ထောင့်သုံးရာ နှစ်ခါ”

“ထောင့်သုံးရာ သုံးခါ”

အန်တီဆွေ စကားအဆုံးမှာ အန်ကယ်ကျော်ဝင်းက စတီးချိုင့်
ခံခဲ့ရဲ့ အောက်ပိုင်းကို ဇွန်းနဲ့ ခေါက်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း မေမေပေးလိုက်တဲ့ မုန့် ဖိုးတွေထဲက ခုနှစ်ရာကို
ခံလိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့မှ အန်တီဆွေ့ခုနကပေးတဲ့ ခြောက်
ပေါင်းပြီး ငွေတစ်ထောင့်သုံးရာကို အန်တီဆွေ့ကို ပေးလိုက်
တယ်။

ကျွန်မလည်း မောင့်လက်စွပ်လေးကို တယုတယကိုင်ပြီး ကျွန်မရဲ့
ဘက်လက်သန်းမှာ ဝတ်လိုက်ပါတယ်။

“ဗုဒ္ဓေါ”

“ကယ်တော်မူကြပါဗျို့”

“လုပ်လိုက် သမီးရေ . . . လုပ်လိုက်ဟ”

အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ကျွန်မဒီလက်စွပ်လေးကို
ခံပြီး အမြတ်တနိုး နမ်းလိုက်ပါတယ်။ ပရိသတ်ကတော့ ရင်တမမနဲ့
ဆွဲမောင်။ ဆိတ်ငြိမ်နေလိုက်ကြတာမှ အပ်ကျရင်တောင် အသံကို
ငြားရမတတ်ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မမောင့်ရဲ့ လက်စွပ်ကို ရေတော်တော်နက်တဲ့
ချောင်းကွေ့ထဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီနောက် ကျွန်မသတိထားမိတာကတော့ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်
အော်ဟစ်ဩတာပေးနေကြတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ရဲ့ အသံမျိုးစုံတွေရယ်နဲ့
မျက်ရည်တွေနဲ့ စုံစွတ်နေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မရဲ့အဒေါ်တွေက
နေရာအနှံ့ ဝိုင်းပြီးနမ်းနေကြတာကိုပါပဲ။

တို့တောရွာကို... တောရွာကို... ရောက်အောင်

ပဲလေ... လာခဲ့ပါလား... ချစ်သူရေ...

ဖိတ်ခေါ်အမြဲလေ... အမြဲဖိတ်ခေါ် မဆုံးပေ...

ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့က ထွက်ပြီး ဘူတာရုံရှိရာ လက်ဝဲဘက်ကို
လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရင် တမာပင်တန်းတွေကို တွေ့နေရပါတယ်။

မောင်ကတော့ အညာသား မဟုတ်လို့ တမာအကြောင်း သိမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း အညာရောက်မှ တမာအကြောင်းကို သိရ
တာပါ။

တမာဆိုတာ နေ့မှာမွေးရနဲ့ မရှိတတ်ပါဘူး။ လူခြေဆိတ်တဲ့
ညအခါ မှာမှ တိတ်တိတ်လေး မွေးတတ်တာပါ။

ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲက မေတ္တာပန်းလိုပဲပေါ့ မောင်ရယ်။ လူသိ
ရှင်ကြား မမွေးရဲဘူးလေ။

လောကကြီးထဲမှာ နေမင်းကြီး ရှိနေသရွေ့ နေ့ဆိုတာ ရှိနေဦးမှာ
ဖြစ်သလို ညဆိုတာလဲ အမြဲရှိနေမှာပါမောင်။

ဒီလိုပါပဲ ညဆိုတာ ရှိနေသရွေ့တော့ တမာကလည်း မွေးနေ
ဦးမှာလေ။ ဒါကြောင့် ဟောဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မ အသက်ရှင်
နေသရွေ့ တိတ်ဆိတ်အေးမြတဲ့ ညအခါတိုင်း တမာရနံ့သင်းနေတဲ့
နေရာလေး တစ်နေရာ အမြဲရှိနေဦးမှာလို့ ကျွန်မပြောရင် မောင်
ယုံမလားဟင်။

တမာပွင့်လေးတွေကို ချစ်တယ်။ တမာရနံ့ကို မြတ်နိုးတယ်။
ဒါကြောင့်သာ ဒီတမာပင်တန်းတွေအကြားက မောင်ပေါ်လာမလား
ဆိုပြီး ကျွန်မမျှော်မိတတ်လေ့ရှိတာပေါ့။

ဒါပေမယ့်လေ ကျွန်မမှန်တာပြောရရင် မောင်ကိုမျှော်သာ
မျှော်မိတာပါ။ ဖိတ်တော့ မဖိတ်ခေါ်ရဲပါဘူး။

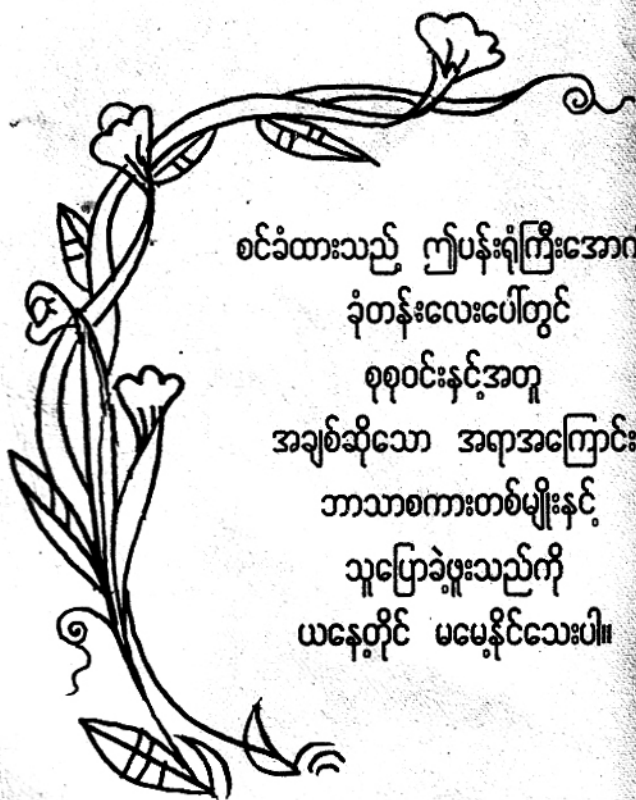
အဲဒီလို မဖိတ်ခေါ်ရဲတာဟာလည်း တမာမမွေးလို့ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာကို မောင်သာသိရင် ကျွန်မအမြဲ ကျေနပ်နေတော့မှာပါ မောင်။

ချယ်ရီ မဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၅၁၊ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

တောင်ဆီဟုမိုးတွေညှိပါလို့

စင်ခံထားသည့် ဤပန်းရံကြီးအောက်မှ
ခုံတန်းလေးပေါ်တွင်
စုစုဝင်းနှင့်အတူ
အချစ်ဆိုသော အရာအကြောင်း
ဘာသာစကားတစ်မျိုးနှင့်
သူပြောခဲ့ဖူးသည်ကို
ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်သေးပါ။

တောင်ဆီမှာမိုးတွေညိုပါလို့

‘လူ့ဘဝဆိုတာ ကြခတ်ဝါးလို့ပဲ’ တဲ့။

တက်လာတုန်းကတော့ တစ်ပင်တည်းပဲတဲ့။ နောက်တော့
ဒီဘက် အကိုင်းတွေထွက် သည်ဘက်က အကိုင်းတွေထွက်နဲ့ ထွက်လာ
ပြီးဘေးက အပင်တွေနဲ့ ငြိကုန်ရောတဲ့။ ကြာတော့ အကုန်လုံးရှုပ်ကုန်ပြီး
ငယ်လိုမှ ရှင်းထုတ်လို့ မရတော့ဘူးတဲ့။

သူ့ဘဝမှာလည်း မိန်းမသားနှစ်ဦးအတွက် အကိုင်းနှစ်ကိုင်း
ဇက်ခဲ့ ဖူးသည်။

မေမေနှင့် စုစုဝင်း။

ယခုတော့ မရှင်းကာမှနေရော့ စုစုဝင်းဘက်သို့ ထွက်သည့်
အကိုင်းကိုဖြင့် ဖြတ်ရပေတော့မည်။

“အရေးကြီးတာကတော့ ဉာဏ်ထက်နေဖို့ပဲ” တဲ့။

စုစုပေါင်းငယ်စဉ်က အမြဲပြောခဲ့သော လက်သုံးစကားဖြစ်သည့် ထိုကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တေးကို အရေးကြီးသည့် အခါတိုင်းစုစုပေါင်း မကြာခဏ တီးခတ်ဆီဆိုလေ့ရှိသည်။ ကြာတော့ ထိုစကားစုကို သူလည်းသဘော ကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားစုကို သူမွေးစားဖြစ်သည်။

သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအရ သူ့ဘဝတွင် သူ့အသက် ကိုယ် အသက်လုပ်ရသော အချိန်အခါများ မကြာခဏ ရှိတတ်သည်။ ထိုအခါ များတွင် သူချောက်ချားမနေတော့ပါ။ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဦးနှောက်ကို ဆည်းကပ်တတ်လာသည်။

စုစုပေါင်းကိုကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ဟူး”

“အမလေး”

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟူး” ဆိုသည်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကိုဖြတ်၍ တောင်ဘက်သို့ လေပြင်းတစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လိုက်သော အသံဖြစ်သည်။

“အမလေး” ဆိုသည်မှာ လုံချည်လန်သွားသည့်အတွက် လန်ပြီး

အော်လိုက်သောအသံဖြစ်သည်။

“ဝါး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ကတော့ မြစ်ထဲတွင် ရေကစားနေကြသော ကလေးများ၏အသံ။ တော်သေးတာပေါ့။ တောင်ဘက်လှည့်နေမိလို့။

သူ၏ တောင်ဘက်တွင် မည်သူမျှမရှိ။ မြောက်ဘက်တွင်သာ ကလေးတွေရော၊ မိန်းမတွေပါတစ်အုပ်ကြီး ဆူညံစွာရေကူးနေကြသည်။

တော်ရုံ တန်ရုံ အတွေ့အကြုံနဲ့တော့ မိကျောင်းရဲဆိပ်ကမ်းမှာ ခုဆင်းချိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ဒုက္ခကြုံသွားရမှာပေါ့။ အခုလို လေပြင်းတွေ နှသည့် မေလလို အချိန်မျိုးမှာ ပို၍ဆိုးသည်။

ဤဆိပ်ကမ်းတွင် ရေဆင်းချိုးလျှင်၊ ပထမဆုံး ဂရုပြုရမည့် အချက်မှာ လုံချည်လန်မသွားဖို့ပင် ဖြစ်သည် ဟူသော အဆိုရှိသည်ကို သူ့နောက်မှသိရသည်။ ရှက်ရှက်နှင့်ရေထဲ ဆင်း၍ တောင်ဘက်သို့ မုက်နှာလှည့်ကာ ရေစိမ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ လူအုပ်ကို မုက်နှာ ပြုရဲ၍ နောက်သို့ မုက်နှာမလှည့်ရဲ ခြင်းဖြစ်သည်။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီပါသော်လည်းလုံချည်လန်သွားသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိသဖြင့် မုက်နှာပြင်ရှိ သွေးကြောများက ပူရှိန်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ရေချိုးပြီးနောက် ကမ်းပေါ်တက်လာသည့်အခါတွင်မတော့၊

ဘယ်အရာကို ဦးစားပေး ဂရုပြုရမည်ကို သိခဲ့ပြီ။ တစ်ခါသေဖူးပျဉ်မိုး နားလည်ဟု ဆိုကြသမို့လား။ လုံချည်ကိုဦးကြားတွင် သေသေချာချာ ညှပ်ထားပြီးမှ စပို့ရှပ်ကို ဝတ်လိုက်သည်။

“ဟူး . . .”

လေပြင်းက နောက်တစ်ကြိမ် ကျီစယ်ပြန်သည်။

လုံချည်သည် ဦးစီးဝနေသော မီးပုံးပုံလို ဖြစ်သွားပြီး အပေါ်သို့ ရုန်းပြန်သည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ရမလဲ၊ ဦးနဲ့ အားကုန်ညှပ်ထားတာပဲ သို့သော် အကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ အနီလေးမှာ လေထဲတွင် ဝဲပျံသွားသည်။ ဘယ်ဘက် လွင့်သွားသည်ဆိုသည်ကို လိုက်သာ ကြည့်ထား နိုင်သည်။ လူကိုယ်တိုင် လိုက်မကောက်နိုင်သေး။ အဝတ် လဲခြင်း၊ ရေလဲ ရေညှစ်ခြင်း အမှုများပြီးမြောက်မှ လက်ကိုင် ပဝါနောက်သို့ လိုက်ရသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကတော့ မာကျစ်နေသော နုန်းပြင်တစ်လျှောက်လေနှင့်အတူ လွင့်မျော၍ကောင်းတုန်း။

လက်ကိုင်ပဝါလေးမှာ ကမ်းစပ်တွင် လဲနေသော သစ်တုံးကြီး တစ်တုံးဘေးသို့အရောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ လက်ကိုင်ပဝါနီနီလေး ဘေးတွင်မတော့ နံသာရောင် ဖိနပ်ပါးပါးလေးကို စီးထားသော ခြေဖမိုး ဖြူဖြူနုနုလေးတစ်စုံ။ သစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ခြေဖမိုးဖြူဖြူ

ိုင်ရှင်လေးအား မော့အကြည့်တွင် နှလုံးသားသည် လည်ချောင်းဝသို့ ခနဲတက်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . . အဝင်း”

“ခြူး”

ကလေးဘဝက အခေါ်ခံခဲ့ရသော နာမည်သည် နားထဲသို့ ချီလွင့်စွာ တိုးဝင်လာသည်။ ဤသို့အခေါ်မခံ ရသည်မှာလည်း ဆယ်နှစ် သောက်တောင် ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

စုစုဝင်းက သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ကောက်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

လက်ကိုင်ပဝါကို လှမ်းယူရင်းမေးမိသည်။

“တို့လား . . . မိကျောင်းရဲ သမဝါယမကအကူအညီတောင်းလို့ ဒီသမဝါယမဆေးခန်းမှာ လာထိုင်ပေးနေတာ တစ်လတောင် ပြည့်တော့မယ်၊ ဒါနဲ့ . . . နေပါဦး၊ တို့ . . . သိရသလောက် ခြူးက ဆံဖြူရောင်ဘက်မှာပါ။ အခု ဒီကိုရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကိုယ် . . . ဒီကို ပြောင်းလာတာ သုံးလရှိသွားပြီ၊ ရောက်တာနဲ့ ခုက်ချင်းပဲ ခရီးပြန်ထွက်ရတယ်၊ အခု မနေ့ကမှ ဒီကိုပြန်ရောက်တာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ခြူးရယ်”

“ကိုယ်က ပြောရမှာပါ။ အဝင်းရယ်”

“အခု ဘယ်မှာလဲ၊ အဆောင်မှာပဲ နေရမယ်ထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ဟယ် . . . ဒါဆို ခြူး နေ့တိုင်းတို့ဆီထမင်းလာစားပါလား”

“နေပါစေကွယ်၊ အကုပ်ပိုနေ ဦးမယ်”

“မပိုပါဘူး၊ တို့လဲဆေးခန်းဘေးက အိမ်လေးမှာပဲ ဒေါ်လေးအိမ်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲနေတယ်၊ ခြူးလာရင် ဒေါ်လေးအိမ် လက်ရာစားရမှာပေါ့”

“အခု ဒီမှာ အဝင်းဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ရေလာချိုးတာလား”

“တို့က ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ရေမချိုးရဲပါဘူး၊ ဒေါ်လေးအိမ် ချိုးချင်တယ်ဆိုလို့ လမ်းလျှောက်ရင်းလိုက်ပို့တာ ဒီမှာကညနေခင်း လေသိပ်ရတယ်လေ”

မြစ်ထဲသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်မိသည်။ ရေချိုးရင်း မိမိအား ခြူး နေသော ဒေါ်လေးအိမ်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုညက ထမင်းဝိုင်းကို သူတစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မထင်တော့

“ခြူး စားနော်၊ ထမင်း ထပ်ချက်ထားတယ်”

“ကိုယ်စားလို့ မဝင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် မဆာလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ လည်ပင်းမှာ နင်နေတယ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြီး”

“ဖြစ်ရလေ ခြူးရယ်၊ ဒီနေ့စားမဝင်ရင် နောက်နေ့စားဝင်မှာပေါ့”

ပြောလိုသာ ပြောနေရသည်။ စုစုဝင်းကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း သူ့နှယ်ပင်။ တကယ်တော့လည်း စုစုဝင်းကိုရော၊ သူ့ကိုပါ ဤမျှစိတ် သွပ်ရှား နေရကောင်းလားဟု အဆိုးမဆိုထိုက်ပါ။ ကိုးနှစ်ခန့် ကွဲကွာပြီး ဆုံကြတော့ပါဘူးရယ်လို့ အတွေးတွေ ချာချာလည်ခဲ့ပြီးကာမှ မမျှော် သင့်ဘဲ ဆုံဆည်းလိုက်ရသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးမဟုတ်လား။

“နောက်နေ့တော့ ကိုယ်ချက်ကျွေးမယ်။ ကိုယ်ထမင်း ကောင်း ကောင်း ချက်တတ်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးအိမ်ရေ မနက်ဖြန်တော့ ဒေါ်လေးအိမ် အနားရတော့ မယ် . . . ဒီမှာ ခြူးက သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်ကျွေးမလို့တဲ့”

စုစုဝင်းက မီးဖိုဘက်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“အေးဟယ် နေ့တိုင်းလာချက်ပေးရင် ပိုကောင်းတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒေါ်လေးအိမ် တစ်လတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငွေမင်းချက်ငှားလိုက်ပါလား”

“တစ်လ နှစ်လချက်ပေးမှာဆိုရင်တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်

တာ ချက်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ အခုတောင် စာချုပ်ချုပ်လိုက် ချင်တယ်”

ဒေါ်လေးအိစကားများက ပညာပါလှသည်။ တစ်ခါတည်း ကိစ္စငြိမ်း၊ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ဒေါ်လေးအိ၏ ထိုစကားများက သူ၏ရင်ကို လှိုင်းစီးသလို ငြိမ်သွားစေသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်လေးအိရယ်၊ ဒီမှာ ခြုံစိတ်ရှုပ်သွားပြီ၊ နဂိုကမှ ထမင်းမစားနိုင်တာ တော်ကြာထပြေး နေပါ ဦးမယ်”

ည ကိုးနာရီမှ ဧည့်ခန်းမှ ထဖြစ်သည်။ မီးလည်း မှိတ်သွားပြီး စုစုဝင်းက အိမ်ရှေ့ထွက်လာပြီး သူ့ကို လိုက်ပို့သည်။ ဒေါ်လေးအိ ကတော့ အိမ်စောင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကားလမ်းနံဘေးမှ ကုက္ကိုပင် အောက်တွင်ခေတ္တရပ်မိကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပိန်းပိတ် အောင် မှောင်နေသည်။ စုစုဝင်း၏ ကိုယ်လေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် စွေခနဲ ပါလာသည်။ မွတ်သိပ်လှသည့် အနမ်းပွင့်များသည် ရေကာတာ ကျိုးပေါက်သကဲ့သို့ စုစုဝင်း၏မျက်နှာနှင့် လည်တိုင်ပေါ်သို့ ကြွေကျ လာကြ၏။

“ခြူး မပြေးပါဘူး၊ အဝင်းရယ်၊ အရင်ကလည်း မပြေးခဲ့ပါဘူး၊ အဝင်းကသာ ခြူးကို ထားပြီးပြေးခဲ့တာပါ”

နောက်တစ်နေ့တွင် စုစုဝင်းအိမ်သို့ သူမသွားနိုင်ခဲ့ပါ။ ထမင်း လည်း မချက်နိုင်ခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ကုန်သို့ အရေးပေါ် အိစ္စ တစ်ခုဖြင့် သွားရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဧရာအရှေ့သည် ပူနွေးသောလေကို ဖောက်ထွင်း၍ အရှိန်ပြင်း ဋာ ပြေးလျက်ရှိသည်။ ဟီးနီးကားငယ်သည် တောင်ဘက်သို့ ပြေးလျက် ခွဲသော်လည်း စိတ်အစဉ်ကမူ ဆန့်ကျင်ရာ အရပ်မျက်နှာရှိ မြို့လေး ဘစ်မြို့ဆီသို့ ပြန်ပြေးနေကြသည်။

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကျော်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်စုစုဝင်းက ရေနံချောင်းမြို့ ရွှေကြာငုံတွင် အိမ်နီးချင်းတွေ။ ဟိုဘက်ခြံနှင့် သည်ဘက်ခြံ ခြံနှစ်ခြံ၏ အလယ်တွင် တတိုင်းမွေး ပန်းရုံတစ်ရုံ ရှိသည်။ စင်ခံထားသည့် ဤပန်းရုံကြီးအောက်ရှိ ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် စုစုဝင်းနှင့် အတူ အချစ်ဆိုသော အရာအကြောင်း ဘာသာစကားတစ်မျိုးနှင့် သူပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင် သေးပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း တတိုင်းမွေး ဆိုသည်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ မွေးတယ်ပြောပြော ရှင်မတောင်သနပ်ခါးကို လိုက်လို့ မမိကြောင်း သူနားလည်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူနှင့်စုစုဝင်းမှာ လူမှန်းသို့စအရွယ်ကတည်းက တစားအတူ

ကျောင်းသွားအတူ။ လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက် ဖြစ်လာတော့လည်း 'ကစားရွယ် ငယ်ကတည်းက စွဲတဲ့အချစ်' က ပို၍ ခိုင်မာလာသည်။ ဆယ် တန်း ဖြေပြီးကြသည့် ညမှာပင် ဤတတိုင်းမွှေး ပန်းရုံကြီး အောက်တွင် စုစုဝင်းနှင့် သူတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းထွက်သည့် နေ့မှာတော့ ပျော်စရာ ကောင်းမလိုနှင့် စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ စုစုဝင်းနှင့် သူမ၏မိဘများက စုစုဝင်းကိုရောသူ့ကိုပါ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်စေချင်သည်။ သို့သော် သူကတော့ ပြင်ဦးလွင်တွင် အတန်ကြာတက်ရမည့် သင်တန်း တစ်ခုကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ စုစုဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင်လည်း အမုန်း ပန်းတွေ ဝေဆာခဲ့လေပြီ။

နှစ်အိမ် တစ်အိမ် ရွှေလမ်း ငွေလမ်းဖောက်ကြမည့်အရေးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဤအရေးအခင်းကြောင့်တပ်လန်ခဲ့ရသည်။ မုဆိုးမဖြစ်သူ မေမေက စကားနည်းပြီး အသည်းကမာသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့် အရိပ် သဏ္ဌာန်ကို မေမေဖုံးကွယ်နိုင်သော်လည်း အကြိတ်၍ သား၏ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်သဘောတူခဲ့သည်။

ဪ . . . ဖအေတူ သားမဟုတ်လား။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်တော့ စုစုဝင်းဆီ စာရေးဖြစ်ပါသေးသည်။

ပြန်စာကို မျှော်လင့်ရသည့် အလုပ်မှာ အမောသာ အဖတ်တင်သည်။ စုစုဝင်း သူ့ကိုမေ့ခဲ့လေပြီ။

တစ်မြို့တည်းသား တစ်တန်းတည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ သန်းဆောင်ထံမှ စုစုဝင်း၏ သတင်းများကို မကြာခဏ ရတတ်သည်။ သန်းဆောင်ကလည်း စုစုဝင်းနှင့်အတူ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ဘက်နေသူမဟုတ်လား။

ပဉ္စမနှစ်လောက်ရောက်တော့ စုစုဝင်းမှာ ချစ်သူရှိလာသည်။ စုစုဝင်း၏ချစ်သူသည် စုစုဝင်းတို့ချစ်သူဘဝ ရောက်သည့်အချိန် လောက်မှစ၍ပင် သူတို့မြို့မှ မိန်းမချောလေးတစ်ဦး၏ မေတ္တာကို ရရန်ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ဤသည်ကို 'စုစုဝင်းက ရိပ်မိနေသော်လည်း နှင့်ဟဆွေးနွေးခြင်းမပြု။

စုစုဝင်းက သူ့ချစ်သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန်တူပါသည်။ စုစုဝင်းနှင့် သူမ၏ ချစ်သူတို့မှာ မတည့်အတူ နေဆိုသလို မကြာခဏလည်း ရန်ဖြစ် တတ်ကြသည်။ မကြာခဏလည်း အတူနေ၊ အတူသွား၊ အတူစားပြီး ခရီးလွန်ဖြစ်ကြသည်။

စုစုဝင်း၏အမျိုးသား လိုက်နေသည့် မိန်းမချောလေးအမည်မှာ "နန်း"။ "နန်း" က စုစုဝင်း၏ အမျိုးသားကို လက်ခံလိုက်သော အချိန်မှာ

စုစုဝင်းအတွက် ပြည်ဖုံးကားကျလာသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရင်သပ်ရှုမောပြီး အံ့သြစွာဖြင့် ကျန်ရစ်သူမှာ စုစုဝင်းမဟုတ်။ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ် ပတ်ဝန်းကျင် သာတည်း။ စုစုဝင်းမှာ အရေးကြီးလာလျှင် ခေါင်းအေးအေး ထားတတ် ပြီး ဦးနှောက်ပါးပါးလွှာ၍ သုံးတူတူဖြစ်ပါ၏။ ယခုမှ မည်သို့မည်ပုံ အချစ်ရှုံးသမား ဖြစ်သွားရသည်ကို သူသိခွင့်မရခဲ့ပါ။

စုစုဝင်း၏ချစ်သူတွင် အလွန်ထူးခြားသော အရည်အသွေးများ ရှိလေသည်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ စိတ်ကောက်တတ်၏။ စိတ်ဆိုးလျှင် စုစုဝင်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရိုက်ပုတ်မည် လုပ်တတ်သေးသည်။ စုစုဝင်းခမျာ ဆေးကျောင်းသူတန်မဲ့ သူ့ချစ်သူကို ထမင်းချက်ကျွေးပြီး ချော့ရရှာသည်။ ထိုသူသည် လက်ဝဲလက်ဖြင့် ငါးတစ်ကောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး လက်ယာလက်ဖြင့် အခြားငါးတစ်ကောင်ကိုလည်း ဖမ်းပြ တတ်သူတည်း။ ဤသို့အရည်အသွေးရှိလေသူ တစ်ဦးအပေါ် ပုံခဲ့သည့် စုစုဝင်း၏ အချစ်မှာ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ယနေ့တိုင် စံနမူနာ အဖြစ် ကျန်ရစ်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှလောက်အောက်ကျခံ၍ ချစ်ခဲ့ပြီးကာမှ သစ်စိမ်းချိုး ချိုး သကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ခံရသည့်အဖြစ်ကို စုစုဝင်း၏ မိဘများသာသိလျှင်

အဘယ်မျှရင်ကျိုးရှာမည်မသိ။ သူ့မိဘများရင်ကျိုးမကျိုးတော့ မသိပါ။ သူ၏နှလုံးသားမှာတော့ တစ်လွှာချင်း ကွာကျခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ စုစုဝင်း၏ အမျိုးသား အိမ်ထောင်ကျသွားသည် မှာလည်း တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ စုစုဝင်းလည်း အနာကျက်လောက်ပြီ ခင်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလည်းတတိုင်းမွှေးပန်းတို့ကတစ်ဖန်ပြန်လည် မွှေးထုံလာခဲ့ပေပြီ။

သံဖြူဇရပ်မှ မိကျောင်းရဲသို့ အပြောင်းတွင် ရန်ကုန်သို့ သူ ဝင်ဖြစ်သေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သန်းဆောင်ဆီသို့ ဝင်၍ သတင်း မေးခြင်း ဖြစ်၏။ သည်အခါတော့ သန်းဆောင်က “မင်း အကြောင်း အခုပဲ စဉ်းစားနေတာ သေခဲ ဦးမယ်”ဟု ဆိုသည်။

ပြီးခဲ့သည့်လက စုစုဝင်း သန်းဆောင်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ထူးထူးခြားခြား စုစုဝင်းက စပြီး သူ့အကြောင်း မေးသည်ဆို၏။ ထိုအခါ အကွက်စောင့်နေသော သန်းဆောင်က ပြင်ဦးလွင် သင်တန်းတက်သည့် အချိန်ကတည်းက သူ့အနေဖြင့်သန်းဆောင်ဆီ စာရေးပြီး စုစုဝင်း သတင်းကို မေးခဲ့ကြောင်း၊ အရာရှိငယ်ဘဝနှင့် အလုပ်ထဲ ရောက်တော့ လည်း သူနှင့်သန်းဆောင်က အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ရန်ကုန် ရောက်လျှင်လည်း သန်းဆောင်၏ အိမ်သို့ သူ အမြဲ ဝင်ကြောင်း၊

နောက်ဆုံး အခေါက်တွင်မှာတော့ စုစုပေါင်း သတင်းကို ကြားပြီး သိပ် စိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့ကြောင်း အရက်တွေ မူးအောင် သောက်ပြီး အိပ်ဖျော် သည့်အချိန်မှာလည်း စုစုပေါင်းအမည်ကို တမ်းတခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် သာသာထီးထီးပြောခဲ့သည်။ သန်းဆောင် စကားတွေနားထောင်ပြီး စုစုပေါင်းမျက်ရည်ဝိုင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် နှစ်ရက်မျှနေပြီးပြန်ခဲ့သည်။ ဧရာအရှေ့နှင့်ပင် ဖြစ်၏။ မိုးမလင်းမီက ရန်ကုန် ဧရာအရှေ့ ကားဂိတ်တွင် ဝယ်ခဲ့သော သတင်းစာကို တောင်တွင်းကြီးလွန်မှ သူဖတ်ဖြစ်သည်။

“နန်းစိုင့်ခမ်း”

စုစုပေါင်း အမျိုးသား၏ ဇနီးသည် အမည်။

“ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခြင်း” သေချာအောင် နာမည်များဆီ စားလုံးပေါင်းဖတ်ဖြစ်သည်။ မမှားနိုင်ပါ။ “နန်း” ကို မနက်ဖြန် မကွေးတွင် သင်္ဂြိုဟ်မည့် နာရေးကြော်ငြာပင်ဖြစ်သည်။

ပြည်ကားဂိတ်တွင် ခေတ္တရပ်နားစဉ်တွင်ခရီးသည်များ ထပ် ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည့် သတင်းကို သူပြန်လည် သတိရ

ယင်းချောင်းနှင့် မကွေးအကြားတွင် ရှမ်းပြည်နယ်မှ ဘုရား နူးကားတစ်စီးတိမ်းမှောက်ကြောင်း ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူ ဆရာဝန်မှာ ကြီးကျယ်စွာ ဒဏ်ရာမရသော်လည်း ဆရာဝန်၏ဇနီးမှာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့သည့် အကြောင်း။

ကံဆိုးရှာသည် “နန်း”

သို့သော် နန်း၏ကံဆိုးသောအဖြစ်မှာ သူ့အားလည်း အဖော် ညှိနိုင်ကြောင်းတဖြည်းဖြည်းနှင့်သူသဘောပေါက်လာသည်။

“နန်း” ၏ ခင်ပွန်းသည်မှာ ယခုလူလွတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။

“နန်း” သည် ခင်ပွန်းသည်၏ လွတ်လပ်ခွင့်အား အသက်နှင့် နှင်းအပ်၍ ပေးဆက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအဖြစ်က စုစုပေါင်း၏ ရင်တွင်မည်သို့ ထင်ဟပ်လာနိုင် သနည်း။

သန်းဆောင်ပြောသော စကားများက နားထဲတွင် ပြန်လည် ကြားယောင်လာသည်။

“စုစုပေါင်းကတော့ ပြောတာပဲကွ၊ သူ့ချစ်သူ တစ်ခုလပ်ဖြစ်လာလာ ဆိုဖို့ဖြစ်လာလာ သူမယူဘူးတဲ့၊ ယုတ်စွဲအဆုံး ကမ္ဘာမှာ ယောက်ျား ဆိုလို့ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တောင် မယူဘူးတဲ့” သန်းဆောင်က

ဆက်ပြီးပြောသည်။

“မင်းယုံသလား၊ ငါကတော့ စုစုပေါင်းမှာ ပါးစပ်ပါလို့ ပြောတာ ပဲလို့ သဘောထား လိုက်ပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ မသိစိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ် နေတဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ခံစားချက်တွေကို တမင်ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစား နေတာပဲကွ၊ အခုနေ “နန်း” သာ ဖြုတ်ခနဲ သေသွားကြည့် ပါလား မင်းကွာ ခုံးပျံအမြီးကို မီးတို့ပေးလိုက်တာက ကြာချင်ကြာ ဦးမယ်။

သူနားကို သူယောင်ယမ်း၍ လက်နှင့်ပိတ်လိုက်မိသည်။ သစ် ရာကောက် စစ်မှုထမ်းဟောင်း ကားဂိတ်ကို ရောက်သည့်အခါ သူက ဧရာအရှေ့၏ ရှေ့ပေါက်မှ ဆင်းသည်။ နောက်ပေါက်မှ ရိတ်ခနဲ ကားပေါ်တက်သွားသည့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ကို သူတွေ့လိုက်သည်။

စိတ်တွင် မသင်္ကာ၍ နောက်ပေါက်ဘက်သို့ သွားပြီးကြည့်သည်။ စိုးထိတ်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကလည်း အမှန်တကယ် ဖြစ် လာ ကြတော့မည် ထင်ပါသည်။

“အဝင်း ဘယ်ကို သွားမလို့လဲဟင်”

“မကွေးကို”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“မနက်ဖြန်သင်္ဂြိုဟ်မယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ဈာပနကို

လိုက်ပို့မလို့ပါ”

ဧရာအရှေ့၏ ဘီးများစလိမ့်စပြုနေပြီ။

စုစုပေါင်းက ပြီး၍သူ့အား လက်ပြသည်။ သို့သော် ထိုအပြီးမှာ သမင်းပွဲတုန်းကလို မရွှင်လန်းပဲ နွမ်းလျနေသည်။ သူ့ကို စုစုပေါင်းသနား နေပုံရသည်။ ယခုတော့ စုစုပေါင်း၏ ထိုကရုဏာအပြီးသည်ပင် သူ့ဘဝ အတွက် အဖြေဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

သူ၏ ဌာနမှလာကြိုသည့် ကားသည် ဧရာအရှေ့ကား အနောက် ၁ လိုက်ရင်း သစ်ရာကောက် လမ်းခွဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဧရာအရှေ့က ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဆက်သွားသော်လည်း သူ၏ကားကမူ “မိကျောင်းရဲသို့ (၁၁) မိုင်” ဟု ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ညွှန်ပြထားသည့်အတိုင်း အနောက် ဘက်သို့ ချိုးဝင်လာခဲ့သည်။

စုစုပေါင်းကို မမုန်းနိုင်သော်လည်းမေ့အောင် သူကြိုးစားရ တော့မည်။ ကြခတ်ဝါးလို လူလောကထဲသို့ တစ်ကိုယ်တည်း ရောက်ရှိ သာသော သူ့ဘဝတွင် မေမေနှင့်စုစုပေါင်းဘက်သို့ သံယောဇဉ်အကိုင်၊ နှစ်ကိုင် ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ စုစုပေါင်းဘက်သို့ ထွက်သည့်အကိုင်၊ ဘွဲ့ဖြင့် ဖြတ်ရပေတော့မည်။

နှလုံးသားသည် ကွဲကြွေလှမတတ် နာကျင်နေသည်။ ခေါင်းလည်း

ပူနေသည်။

အသက်ကို လုရသည့်ပွဲတွင် ဉာဏ်ထက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း အသည်းကို လုရသည့်ပွဲသို့ ရောက်ခါမှ အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရလေသနည်း။

ဟိုအဝေးရှိ ဧရာဝတီမြစ်နံဘေး အနိမ့်ပိုင်းထဲတွင် စိမ်းညိုညို ဖြစ်နေသောမိကျောင်းရဲကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။

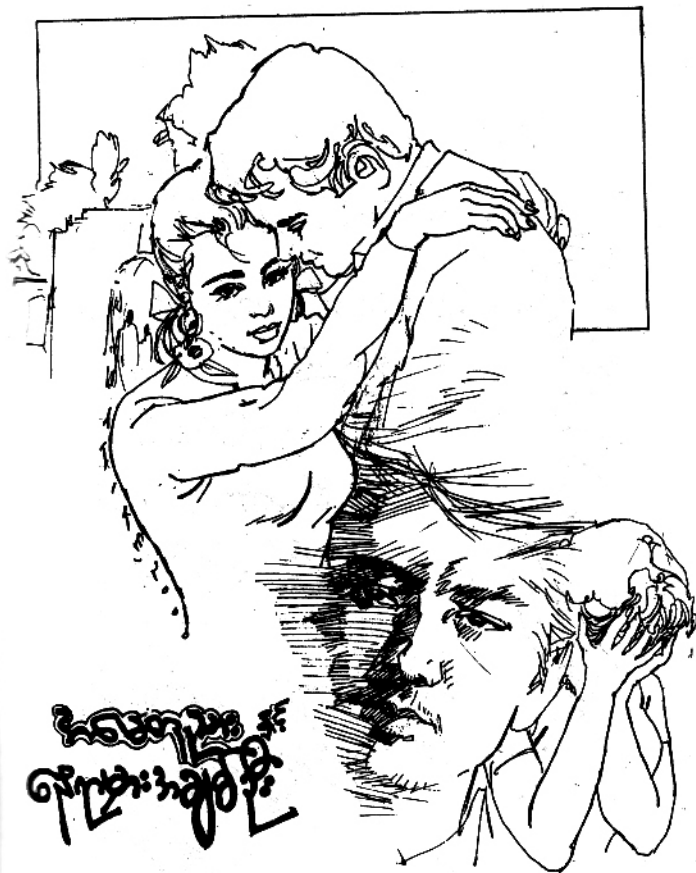
ညနေပိုင်းမို့လား မသိ။ မိကျောင်းရဲ၏ တောင်ဘက်တွင် မိုးတွေ ညိုနေသည်။

မိကျောင်းရဲမှတော့ သည်အချိန်သည် ရာသီရောက်လျှင် သည်အတိုင်းပါပဲ။

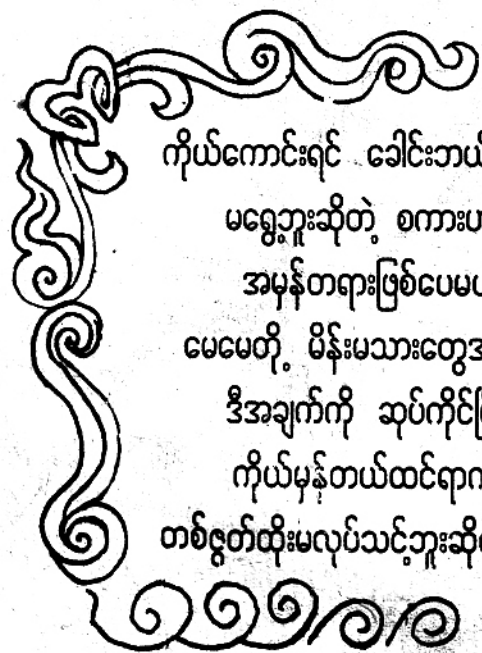
မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေ ကျဦးမည်ထင်သည်။

စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်း၊

၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

မိကျောင်းရဲ
နောက်ကျောရင်

ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်တော့မှ
 မရွေ့ဘူးဆိုတဲ့ စကားဟာ
 အမှန်တရားဖြစ်ပေမယ့်
 မေမေတို့ မိန်းမသားတွေအနေနဲ့
 ဒီအချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး
 ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာကို
 တစ်ဇွတ်ထိုးမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကို

အဓမ္မတရားနှင့် နေရာမှားအချစ်ဦး

အဖော်နှင့်သူငယ်ချင်းဟူသော စကားနှစ်လုံး၏အနက်အဓိပ္ပာယ်
 မညီသို့မည်ပုံ ကွဲပြားခြားနားကြောင်း ရှင်းလင်းအောင် ကျွန်တော်
 ပြောမပြတ်သော်လည်း အမေသည် ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းလို
 ချင်းနှီးသော အဖော်တစ်ဦးသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်မိ၏။

အမေနှင့် ကျွန်တော်၏ အသက်သည် (၁၈) နှစ်တိတိသာ
 ညီခြားပါသည်။ အမေ (၁၇) နှစ်တိတိတွင် အဖေနှင့်အိမ်ထောင်
 တွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမေသည် အရပ်အပူကြီး မဟုတ်သော်လည်း အရပ်
 မြင့်သူမဟုတ်ရကား ကျွန်တော် (၁၅) နှစ်ပြည့်သောအခါ အမေ
 အရပ်ကို ကျွန်တော်မီနေလေပြီ။ ကျွန်တော်အသက် (၁၆) နှစ်ပြည့်၍
 ဆယ်တန်း ရောက်သောအခါတွင်မူကား အမေထက် ကျွန်တော် သိသိ
 သာသာ အရပ်ပို၍ မြင့်နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တွင် အဖေထံမှရခဲ့သော အမွေဟူ၍ အရပ်တစ်ခု သာရှိပြီး ကျန်အားလုံးမှာ အမေအမွေများသာ ဖြစ်လေသည်။

အမေ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးများ၊ ဖွေးနုသော မျက်ဝန်း ညိုရောင်လဲ့နေသော သူငယ်အိမ်၊ ရှေ့တည့်တည့်က ကြည့်ကြည့် ဘေးတိုက်ကြည့်ကြည့် သေသပ်အချိုးကျ၍ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ၊ ဖြောင့်စင်း၍ ပြုံးယောင်သမ်းလေ့ မရှိသောနှုတ်ခမ်းနှင့်ဖွေးနုသော အသားအရေအားလုံးတို့ကို အမေထံမှ ကျွန်တော်အမွေရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အမေကလည်း အရွယ်အလွန်တင်ပြီး ချောမောလှပဆဲ ဖြစ်ရကား လူကောင်ထွားကြိုင်းသော ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ အပြင် ထွက်ကြပြီဆိုလျှင် အကြောင်းမသိသူများက အမေနှင့် ကျွန်တော့်တို့ ကြည့်၍ မောင်နှမဟုတ်လေ့ရှိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာ ကျပုံမှာလည်း စက်ရုံမှထုတ်လုပ်လိုက်သည့်အလား တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေ၍ ထိုကဲ့သို့ ထင်ကြခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိပါသည်။

ဤသည်ပင် အမေ၏ပီတိတစ်မျိုးဖြစ်တော့၏။ လူတွေထဲ မောင်နှမလားဟု အမေးခံရသည်ကို အမေနှစ်သက်လေ့ရှိ၏။ သို့သော် အမေသဘောကျအောင် လူတွေဟန်လုပ်၍ မေးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်

သမ်းအတူထွက်သည့်အခါတိုင်း ခါးလယ်အထိရှည်သော ဆံပင်ကို ကျောပြင်အပြည့်ဖြန့်ချထားလေ့ရှိ၏။

ထို့အပြင် ခေတ်မီစွာ မျက်နှာကို လိမ်းခြယ်ပြီး အဝတ်အစား များကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်သဖြင့် အမေသည် ကျွန်တော်ထက် နှစ်သက်နည်းနှင့်မှ ဆယ်နှစ်ထက်ပို၍ မကြီးနိုင်တော့ပါ။

အဖေသည် အိမ်တွင်သိပ်ကပ်ရလေ့မရှိသော ကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် အဖေကုန်ကူးသွားသည့် အခါတိုင်း အိမ်တွင် အမေနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ဦးတည်းသာ ကျန်နေလေ့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း အမေကတိုင်ပင်စရာ ရှိလျှင်လည်း ကျွန်တော်ကိုသာ လူကြီးနေရာ ထားပြီးတိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။

အမှန်ကတော့ အမေက ကျွန်တော်အား နေရာပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အချို့ကိစ္စများတွင် အမေအား ထူးထူးထွေထွေအကြံပေးတတ်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေကယခုလို ကျွန်တော်ကို လူကြီးတစ်ယောက် သဖွယ် သဘောထား၍ အိမ်မှုကိစ္စ များကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လျှင် ကျွန်တော် အမြဲကျေနပ်ပျော်ရွှင်လေ့ ရှိပါသည်။

အမေသည် ကျွန်တော့်အပေါ် ပွင့်လင်းလှသည် ဆိုသော်လည်း

အမေ့တွင်ဝှက်ဖဲလေးတစ်ချပ် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် အမြဲ အံ့ထင်ရှိနေခဲ့လေသည်။ ဤကဲ့သို့ ထင်မြင်ရခြင်းမှာလည်း အကြောင်း ရှိပါသည်။

အမေသည် ငယ်ရွယ်သူ၊ ချောမောလှပသူ၊ သွက်လက် ချက်ချင်း သူဟု ဆိုသော်လည်း အဖေအပေါ် အမေဆက်ဆံ ပုံက အေးစင် လွန်းသည်။ အမေသည် အဖေနှင့်ဖက်လဲတကင်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေ ထိုင်သည်ကို ကျွန်တော်တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

အဖေသည် အမေထက်ရှစ်နှစ်ခန့် ကြီးပါသည်။ အမေသည် အဖေရှေ့မှောက်ရောက်လျှင် ကျောင်းဆရာ ရှေ့မှောက်ရောက်သော ကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ကျိုးကုပ်နေခြင်းမှာ သူ့ အတွက်ကြောင့်များလားဟု ကျွန်တော်မကြာမကြာ စဉ်းစားနေမိတတ် လေသည်။

အမေသည် အဖေကုန်ကူးသွားသည့်အခါများတွင် အိမ်ထဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့သော အခါများတွင် အမေသည် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးနှင့် အခြားဈေးများသို့ သွားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ဈေးလုံးရှိလူများအမေနှင့် ကျွန်တော့်ကို အကြည့် ကြည့်နူးစွာ ဝိုင်း၍ကြည့်ကြလျှင် အမေဝမ်းသာမဆုံးပြီ။

တကယ်တော့လည်း အမေဝမ်းသာမည်ဆိုလျှင် ဝမ်းသာ လောက် ခါသည်။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ သူများသည် ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ ကသီသလောက် အိုဇာတာ ကောင်းတတ်ကြလေ န်သည် မဟုတ်လား။ သည်အကြောင်းကို နောင်သောအခါမှ ကျွန်တော် သိမြင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အမေကလည်း အဖေအပေါ် ရိုးအေးစွာ ဆက်ဆံလေ့ရှိသလို အဖေကလည်း အမေအပေါ် တည်ကြည် ကြင်နာစွာသာ ဆက်ဆံ လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်း မိသားစုများ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြပုံ အမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ အမြဲရယ်မော ပျော်ရွှင်၍ အချင်းချင်း ပြောင်စနေကြသော မိသားစုများလည်း ရှိ၏။ အဖေဖြစ်သူအား စကားဆိုဖို့ပင် မဆိုထားနှင့် မော့မကြည့် ရဲလောက် အောင် သားသမီးများက ကြောက်ရသော မိသားစုများလည်းရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအတွင်း အချင်းချင်းဆက်ဆံပုံမျိုးမှာ ထိုမိသားစု နှစ်စု ဆက်ဆံပုံ နှစ်မျိုးအကြားတွင်ရှိ၏။

အမေသည် အဖေအပေါ်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေထိုင်လေ့ မရှိ သော်လည်း ဝတ္တရား ပျက်ကွက်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပါ။ ချမ်းသာသော မိဘမှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး အပျိုဘဝက အိမ်အလုပ်ဟူ၍ မိမိဝတ်သော

အဝတ်အထည်များကိုပင် တစ်ခါမှ မလျှော်ဖွပ်ခဲ့ရသော အမေသည် အဖေနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ အိမ်မှုကိစ္စများကို အလွန်စဉ်းစနစ်ကျနပြီ နိုင်နင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

အဖေသည် အိမ်မှာရှိနေလျှင် နံနက်အိပ်ရာထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် လက်ဖက်ရည်ပူပူတစ်ခွက် အမြဲသောက်ရမှ ကျေနပ်လေ့ရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အဖေအိမ်မှာ ရှိနေသောရက်များတွင် အမေသည် အိပ်ရာမှအမြဲစောစီးစွာ ထလေ့ရှိသည်။ တစ်အိမ်လုံး လှဲကျင်းပြီး ဘုရားသောက်တော်ရေက အစအရုဏ်မတက်မီလဲပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

အဖေအိပ်ရာနီးသည့်အချိန်တွင် မျက်နှာသစ်ရေ အဆင်သင့် လက်ဖက်ရည်ပူပူအဆင်သင့် ဖြစ်နေလေ့ရှိသည့် အပြင်၊ ကက်ဆစ်မှလည်း အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်ကြီး (၁၁) သုတ်ကို တိုးညှင်းညင်သာစွာ ရွတ်ဆိုနေသည့်အသံကို ကြားရမြဲဖြစ်ပါသည်။

အချမ်းသာကြီး မဟုတ်သော်လည်း ငွေရေးကြေးရေးတွင် ပူပင်နေရသော အဆင့်တွင်မရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသုံးဦး၏ ရန်ကုန်တွင်နေထိုင်ရသော ဘဝသည် အမှန်ပင် ချမ်းမြေ့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားတော့ မရှိပါ။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့

သယ်ခေါင်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်းလေးတစ်ခန်းနှင့် မပူမပင် မကြောင့်ကြ နေနိုင်ခဲ့ကြ၏။

အဖေ၏ဝင်ငွေနှင့် အမေဝတ်လိုသော အဝတ်အစား မှန်သမျှကို သွယ်လွယ် ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် ရှေးကျသည်ခေါ်ရမလားတော့ မသိ။ ရရှိသမျှသော ဝင်ငွေကို မိမိထက်အသက်များစွာ ငယ်သော အမေ့လက်သို့ အမြဲအပ်၏။ အမှန်မှာတော့ အဖေ့စည်းစိမ်မှန်သမျှ အမေ့လက်ထဲတွင်သာ ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ သာယာချမ်းမြေ့လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်စုလေး အတွင်းသို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော မုန်တိုင်းကြီး တစ်ခုသည် တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် ကျယ်လောင်မြည် ဟီးလှစွာသော တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံတစ်ခုနှင့်အတူ ဝင်ရောက် လာလိမ့်မည်ဟု ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မတွေးတောမိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ပထမအထပ်တွင်ရှိပြီး ထိုအိမ်ခန်းထဲမှာပင် အပေါ်ထပ်တစ်ထပ်ရှိသေး၏။ အိမ်ရှိလူများ အပေါ်ထပ်တွင် ရောက်နေသည့်အခါ ဧည့်ခန်းတွင်ထားရှိသော တယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံကို အလွယ်တကူ ကြားနိုင်အောင် တယ်လီဖုန်း ဝမ်းဗိုက်တွင်ရှိသည့် ခေါင်းလောင်းသံ တိုးကျယ်ခလုတ်ကို အသံ အမြည်ဆုံး

နေရာတွင် တင်ထားလေ့ရှိ၏။

ထိုနေ့က အမေသည် နယ်သို့သွားနေပြီး အမေသည် အပေါ်ထပ်တွင် အဝတ်လှမ်းနေခိုက်ဖြစ်ရာ ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စူးစူးရှရှ မြည်လျက် ရှိသော တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံ ရပ်သွားစေရန် လက်ကိုင်ခွက်ကို ခပ်မြန်မြန် မ ယူလိုက်၏။

“ခေါ်ခင်နွေးနွေး ရှိပါသလား”

ချိုသာအေးမြသော ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အသံကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားရ၏။ အမေသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ပြီး၊ အမေမိဘများလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီ။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟနည်းပါးလှသော အမေသည် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလည်း လုပ်သူမဟုတ်၍ အမေ့ထံ မည်သည့် ယောက်ျားသား တစ်ယောက် တလေကမှ ယခင်က ဖုန်းမဆက်ခဲ့ဖူးပါ။

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်တော်ဦးမျိုးမြင့်ပါ၊ ဒေါ်ခင်နွေးနွေးနဲ့ ခဏပြောပါရစေ”

“ဇာတ်ကဲ့၊ ခဏကိုင်ထားပါ”

အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားမှ ကျွန်တော်တက်နေစဉ်အတွင်း

ဦးမျိုးမြင့် မည်သူဖြစ်နိုင်သည်ကို ကျွန်တော် အပြေးအလွှား စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ဦးမျိုးမြင့် မည်သူဖြစ်စေကာမူ ထိုအသံရှင်ကို ကျွန်တော် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။ ချောမောလှပသော အစ်မတစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော မောင်လေးတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်မျိုးနှင့် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို နှိုင်းယှဉ်၍ရမည်ထင်ပါသည်။

အမေသည် ဦးမျိုးမြင့်ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်သောအခါ ချက်လုံးလေးများ ဝိုင်းသွားသည်။ ဒါတွင်သာ မဟုတ် အမေ့လက်ထဲမှ လှမ်းလက်စ အဝတ်အထည် သမံတလင်းပေါ်သို့ လွှတ်ကျသွားသည်ကို ကြွေလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ရင်သည် စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဘုန်လှုပ်သွားတော့၏။

အမေသည် အပေါ်ထပ်မှ အောက်ထပ်သို့ လှေကားကို တဝုန်းဝုန်းမြည်အောင် ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အမေ့နောက်မှ လိုက်ဆင်းသွားပြီး လှေကားအလယ်သို့ရောက်သောအခါ ဆက်၍ မဆင်းတော့ဘဲ ဧည့်ခန်းအလယ်၌ အမေဖုန်းဆက်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေမိ၏။

အမေသည် တယ်လီဖုန်းကို လေသံလေးလေးဖြင့် ပြောနေလေသည်။ အမေဖုန်းပြောသည်မှာ တစ်မိနစ် လောက်သာ ကြာမည်

ထင်ပါသည်။ သို့သော် အမေ့ကိုနောက်က ကြည့်ရသည်မှာ ပျာယာခတ်
နေပြီး မလုံမလဲရှိလှသည်။ လက်ကိုင်ခွက်ကို စာယ်လီဖုန်း ကိုယ်ထည်
ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပြီး အမေ့နောက်သို့ လှည့်လိုက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှား
နေသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်အထင်းသားပေါ်နေသော အမေ့မျက်နှာကို
ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘုရား၊ ဘုရား အမေဘာတွေများဖြစ်နေပါလိမ့်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးမျိုးမြင့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲအမေဟု ကျွန်တော်
အမေ့ကိုမေးရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိမ်ခွဲသော်လည်း လက်တွေ့ဘဝတွင်
အမေ့ကို ကျွန်တော်မမေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

အမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်က ကျွန်တော်ထိုကဲ့သို့ မေးမည်ကို
စိုးရိမ်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသဖြင့် အမေ့ကို ကျွန်တော်သနား
သောကြောင့် မမေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် သားအမိသားအဖသုံးယောက်ရှိရာ
အလွန်သေးငယ်သည့် မိသားစုလေးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသေး
ငယ်လှသော မိသားစုလေး၏အလယ်တွင် အမှတ် မထင် ရောက်ရှိ
လာသော ထိုမီးပွားကလေးသည် မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေးဘဲ သည်မျှနှင့်
ငြိမ်းအေးသွားလျှင် မည်မျှကောင်းလိမ့် မည်နည်း။ သို့သော် ကြမ္မာ

ဘုရားသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေး အပေါ် အကြင်နာကင်းစွာဖြင့်
ပြင်းထန်ရက်စက်သော စီရင်ချက်ကို ချခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ကျောင်းမှပြန်လာပြီး အိမ်မှာ တစ်ယောက်
တည်းရှိနေသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် အမေလည်းမရှိ။ အဖေကမူ
ဆုံးစံအတိုင်း ခရီးသွားနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံးတွင်
အိမ်သော့ တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီရှိပါသည်။ သို့သော် အမေတို့၏
အိပ်ခန်းသော့မှာမူ အမေ့ဆီမှာသာ တစ်ချောင်းတည်း ရှိလေသည်။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာတွင် ထွက်၍ရပ်နေသည့်အချိန်တွင်
ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲ အဖေဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်
ပျော်ရမည့်အစား ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲတွင် ထိတ်သွားသည်။
သို့သော် ကျွန်တော် လှေကားမှ အပြေးဆင်းပြီး အဖေ့ကိုကြိုဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်လာကြို၍ အဖေဝမ်းသာပုံ ရသော်လည်း အဖေ့မျက်လုံး
ဟွေဟွေ အပေါ်ထပ်မှ ဝရန်တာကို ရောက်နေသည်။ ခါတိုင်း
ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်၏အောက်သို့ပြေးဆင်းလာသည့် အချိန်တွင်
အမေကဝရန်တာသို့ထွက်၍ရပ်ကာ အဖေ့ကိုကြိုဆိုလေ့ရှိသည်
မဟုတ်လား။

အဖေသည် လှေကားထိပ်ရောက်သည်အထိ ဘာစကားမှ

မပြောသေး။ သို့သော် အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ အမေ့ကို မတွေ့ရသောအခါ ဆက်၍အောင်ထားနိုင်ပုံမရတော့။

“မင်းအမေ ဘယ်သွားလဲ”

“ဘုရားကိုးဆူသွားတယ်ဖေဖေ”

အဖေ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အိုစာသွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်မှားသွားပြီ ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရတော့၏။ သို့သော် ဤသို့မပြောဘဲ လှီးလွှဲပြောရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ တကယ်တော့ အမေဘုရားကိုးဆူ သွားခြင်းမှာလည်း အမှန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အမေဘုရားကိုးဆူ သွားခြင်းက ရိုးရိုးမဟုတ်။ အလွန်ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဘုရား ကိုးဆူတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီလုပ်ဆောင်ပေးရန်အတွက် နံနက် ၇နာရီ ကစာည်းက ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ညနေ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာ မည်ဟူ၍လည်း မနေ့ကတည်းက ကျွန်တော့်အား မှာသွားခဲ့ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းရှိ၍ အမေအားလိုက်၍ မပို့နိုင်ခဲ့သည့်အပြင် သွား၍လည်း ကြိုနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရားကိုးဆူလုပ်သည့် အမေ့သူငယ်ချင်းအိမ်လိပ်စာကို အမေက ပြောမသွားခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

အဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာတွင် နှစ်ဦးသား ထွက်၍ ခပ်ခါ အမေပြန်လာမည့် လမ်းထိပ်သို့ မျှော်လျက်ရှိကြ၏။ အဖေ ခင်ထဲမှာတော့ မည်သို့ရှိမည်မသိ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင် ဆူနေလေသည်။ အမေအား မျှော်ရသည်က တစ်မျိုး၊ အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်မရ၍ အဖေအဝတ်မလဲနိုင်သဖြင့် အဖေ့ကိုယ်စား စိတ်ကျဉ်းကြပ်နေရသည်က တစ်မျိုး၊ အပြင်မှာ အဝတ်လဲပြီး ရေချိုးပါဟု ကျွန်တော်ပြောသော်လည်း အဖေက ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားကို မသဘောတူဘဲပေပြီး အမေ့ကို ဇွတ်မျှော်နေသည့်အတွက် စိတ်ညစ်ရသည်က တစ်မျိုးကြောင့် စိတ်တို့သည် ယောက်ယက်ခတ်ပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ထိုသို့ စိတ်ညစ်ရသည့်အထဲ လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်က ကျွန်တော် ညံ့ထမင်းအတူစားနေကြစဉ်အတွင်း အဖေအားအမေ ပြောပြခဲ့သော စကားများကို ပြန်လည်သတိရမိသောအခါ ကျွန်တော်၏ ခြေဖျားသက်ဖျားများ အေးစက်လာကြလေသည်။

ထိုစဉ်က ဦးမျိုးမြင့် ရန်ကုန်ရောက်နေပြီးအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်း အမေက အဖေအား အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ပြောပြခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်လား၊ သူက ရန်ကုန်ကို ဘာကိစ္စရောက်နေတာလဲ”
သတိကြီးစွာ ထိန်းချုပ်ထားသည့်အကြားမှပင် အဖေစကား
များမှာ သဝန်တိုစိတ်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေကြောင်း သိသာနေသည်။
“အစိုးရ အဆောက်အအုံ တစ်ခု ဆောက်တာကို ကန်ထရိုက်
လာဆွဲတာလို့ ပြောတာပဲ အစ်ကိုကြီး”

“သူက ဘာကိစ္စ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရတာလဲ”

“သတိရလို့ ဆက်တာပါတဲ့”

စကားဝိုင်းသည် ထိုမျှနှင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အမေကတော့ အဖေမသိအောင် ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်ထိန်းချုပ်
ထားလိုသော ဆန္ဒမရှိ၍ ထိုစဉ်ကအဖေကို အသိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
နောင်သောအခါ အမေပြန်ပြောပြ၍ ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါသည်။ သို့သော်
ထိုစဉ်က အမေစေတနာသည် အရာမထင်ခဲ့ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်
ဆိုသော် ထိုသတင်းသည် အဖေရင်ကို လှံနှင့်ထိုးစိုက်လိုက်သော
ဖြစ်သွားစေခဲ့သောကြောင့်ပင်တည်း။

အဖေသည် ကျွန်ုပ်တို့မပျက်အောင် ထိန်း၍ ထမင်းဆက်စား
နေနိုင်သေးသော်လည်း အဖေ လှုပ်ရှားမှုများကတော့ အသက်
တော့ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော် ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေပါပြီ။
ဦးမျိုးမြင့် ဘယ်သူဆိုသည်ကို အမေကသော် လည်းကောင်း၊ အဖေက
သော်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်အား ရှင်းလင်းပြောမပြ ကြသော်လည်း
ဦးမျိုးမြင့်သည် အဖေအလွန်ကြောက်သော အမေ၏ ငယ်ချစ်ဦး
ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်ရိပ်စားမိခဲ့ပါပြီ။

ယောက်ယက်ခတ်လျက်ရှိသော အတွေးများကို ထိန်းချုပ်
ပြတ်တောက်လိုက်ပြီး ဝရန်တာပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ အမေ့ကို
မျှော်နေသော အဖေမျက်နှာကို ကျွန်တော် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။
အဖေသည် ကျွန်တော်၏ အကြည့်ကို အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်
သော်လည်း ထိုအပြုံးမှာ ဟန်လုပ်၍ ပြုံးထားရသော အပြုံးဖြစ်ကြောင်း
သိသာလွန်းလှပါသည်။ ထိုအပြုံးကို ဘာနှင့်ဥပမာ နှိုင်းရမည် ဆိုသည်ကို
ကျွန်တော်မသိပါ။ မျှော်လင့်ချက်မှန်သမျှ ကုန်ဆုံးကွယ်ပျောက်လုနီးပါး
ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော လူတစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဟုဆိုလျှင် နီးစပ်မည်
ထင်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်အောက်သို့ ပြန်လည်၍ဝံ့အကြည့်ဝယ်
ဆွဲမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ နှလုံးသွေးသည်
ရပ်တန့်လုနီးပါး ဖြစ်သွားရတော့၏။ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲသို့ ဖြည်း

ညင်းစွာ လှိမ့်ဝင်လာသော ပိတောက်ခြောက်ရောင် ပတ်ဘလစ်ကာ ကားလေး၏နောက်ခန်းတွင် အမေတစ်ယောက်တည်း စီးနင်းလိုက်မိ လာလေသည်။ ရှေ့ခန်းတွင် အမေနှင့်အသက် ခွယ်တူခန့်ရှိမည် ထင်ရအောင် လူတစ်ယောက်က မောင်းလာပြီး ထိုလူ၏ နံဘေး၌ ရှေ့ခန်းထိုင်ခုံပေါ်မှာတော့ မည်သူမျှ ပါမလာပါ။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ထိုကားလေး ရပ်သွားသည်။ အမေသည် သွက်လက်စွာပင် နောက်ပေါက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထိုသူသည်လည်း ကားရှေ့ခန်း တံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လာပြီး အမေကို နှုတ်ဆက်လေသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာထဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် မလိုတမာစိတ်သည် မီးပုံကို ဓာတ်ဆီနှင့်ပက်လိုက်သည့်အလား ဝန်းခနဲရင်ထဲမှ ထွက်ထွေ လာပါ၏။

ဪ... တော်တော် ချောမောလှပသည့် လူပါတကား မှန်တာပြောရလျှင် ထိုသူသည် အဖေထက်များစွာ ချောမော ပါသည်။ ရော... အမေကလည်း သည်နေ့မှ လှပလှပနိုင်လွန်း စွာတကား။

သို့သော်သူတို့နှစ်ဦးအပေါ်သို့ပြိုင်တူမော့ကြည့်အပြီးအဖေ

မြင်လိုက်ရသောအခါ ရွန်းလဲ့သောအပြုံးများ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ လွင့်ပါး ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။

ထို့နောက်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အဖေကို ပြန်၍ပြုံးပြကာ နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။

အဖေကလည်း ပြန်၍ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။ သို့သော် အဖေမနည်းအားယူ၍ ပြုံးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့မြင် သောအခါ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်၍သွားတော့၏။

မည်သူကမှ ပြောမပြသော်လည်း အမေကိုကားနှင့် လိုက်ပို့သူမှာ ဦးမျိုးမြင့်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရ ပြန်ပါပြီ။

ထို့နောက် ဦးမျိုးမြင့်သည် ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး မောင်းထွက် သွားတော့၏။

လောကတွင် လူမှုရေးဝတ္တရား ပျက်ကွက်မှားယွင်းမှု အမျိုးမျိုး နှိမ့်ပေရာ အဖေအား စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ ပြန်ထွက်သွားသော ဦးမျိုးမြင့်၏ လုပ်ရပ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော လူမှုရေး ဝတ္တရား မှားယွင်းမှု တစ်ခုဟု ကျွန်တော်ဆိုချင်မိပါသည်။

အမေကတော့ သိပ်မူမပျက်ပါ။ စိုးရိမ်စိတ်အနည်းငယ်ကို အမေ့ဗျက်နှာပေါ်တွင် ထွေရသော်လည်း အမေသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို

ယုံကြည်လွန်းလှပါသည်။

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အမေက အဖေ့ကို စ၍ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“အစ်ကိုကြီး ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“အခုလေးပဲ ဆိုပါတော့”

“မသန်းမြင့်တို့အိမ်ဘုရားကိုးဆူက ပြန်လာကြတာ၊ ကိုမျိုးမြင့်လဲ သတင်းကြားလို့ဘုရားကိုးဆူကို ရောက်လာတယ်၊ ကျောင်းနေဘယ် သူငယ်ချင်းတွေ ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြတယ်၊ အပြန်မှာ ကိုမျိုးမြင့်က သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကို သူကားနဲ့ လိုက်နာ မယ်ဆိုလို့၊ အဲဒါ နွေးက သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးထဲမှာ မသန်းမြင့်တို့ အိမ်နဲ့ အဝေးဆုံးသူမို့ နောက်ဆုံးမှ ပို့ရတော့ အခုလို ကားပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်--”

“အိပ်ခန်းတံခါး ဖွင့်ပါဦးနွေးရယ်”

အဖေသည် အမေ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရတော့ပါ။ ထို့ပြင် လောကတွင်ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးကိုလည်း အဖေစိတ်ဝင်စားဟန် မတူတော့ပါ။

ထိုနေ့ညက ထမင်းဝိုင်းသည် ကျွန်တော်၏ ဘဝတသက်တာတွင်

နီလာအမဲ့ဆုံးသော ထမင်းဝိုင်းသာဖြစ်ခဲ့၏။ အဖေသည် အမေ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ သို့သော် အဖေ၏ မျက်နှာတွင် အမေ့အား ပြုစုနေဟန်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ရင်နှင့်မဆန့်သည့် သောကအစိုင်အခဲ ငြီးတစ်ခုကို တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး မျှိုထားရသည့် အသွင် ဘဲသာ အဖေမျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ရလေသည်။

အဖေက စကားမပြောပြီဆိုတော့လည်း အမေက စကားစ၍ ပြောရန်ခက်လာသည်။ အဖေက ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဘဲ အမေက ဘာကိုဖြေ၍ ရပါမည်နည်း။ တကယ်တော့ ထိုအချိန်က အဖေသည် အမေ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ စွပ်စွဲလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဤသို့ စွပ်စွဲ လိုက်ပါက ပြဿနာအားလုံး ပြေလည်သွားမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် ၏။ သို့သော် အဖေသည် ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည့် လမ်းမှ လျှောက်လှမ်းမလာခဲ့ပါလား။ နောက်တစ်နေ့တွင် အဖေ ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို ခရီးထွက်သွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အမေတို့ကို အခါ ဘိုင်းလိုပင် အဖေနှုတ်ဆက် သွားပါသည်။ သို့သော် သည်တစ်ခါ နှုတ်ဆက်ပုံက အရင်တုန်းက နှုတ်ဆက်ပုံများနှင့် မတူပါ။ ကျွန်တော် ရော အမေကပါ အဖေနှုတ်ဆက်အပြီးအောက်၌ တစ်စုံ တစ်ရာကို ဒုတ်မှိတ်ပြီး လုပ်တော့မည့် သွင်ဟန်မျိုးကို တွေ့နေရသောကြောင့်

ပေတည်း။

အဖေသည် ဘယ်တုန်းကမှ အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ခဏ် ပြန်ထွက်သွားလေ့မရှိပါ။ ပြန်ထွက်သွားရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့် ပွဲရုံများသို့ အနည်းဆုံး သုံးရက်တန်သည် လေးရက်တန်သည် သွား၍ ငွေစာရင်း ရှင်းပြီးမှသာ ပြန်ခရီးထွက်လေ့ ရှိပါသည်။

အဖေသည် ပြန်ချိန်မတန်ဘဲ ပြန်သွား၍သာ ဤသို့ မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ကုန်သည်ဟု တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်အမေတို့ ယူတုံ့ မရဖြစ်ကြရ၏။

ထိုနေ့ညက မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းတွင် လေမုန်တိုင်း တစ်ခု ကျရောက်ပါသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၌ သင်္ဘောတစ်စင်းလည်း နစ်မြစ် သွားပါသည်။ ထိုနစ်မြစ်သော သင်္ဘောနှင့် အဖေပါသွားသည် မပါသွား သည်ကိုတော့ အတိအကျ မသိရပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်မှစ၍ အဖေ သည် အမေနှင့်ကျွန်တော်တို့ရှိရာ အိမ်ကလေးသို့ လုံးဝပြန်မလာ တော့ပါတကား။

အဖေပြန်မရောက်ခြင်းနှင့်အတူ အမေ၏သွက်လက်သော

သွင်ဟန်များလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်လေးမှ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားတော့သည်။ အဖေမရှိသည့်နောက် အမေအား ပို၍ အားပေးရန် ပြုစုရန် လိုအပ်သည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်၏။ သို့သော် အမေကမူ သူ၏အိပ်ခန်းအတွင်း၌ အမြဲချက်ချအိပ်နေသည်ကသာ များပါသည်။

အဖေသေဆုံးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်၏စီးပွားရေးမှာ သိသိသာသာကျဆင်းမသွားခဲ့ပါ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ မြို့လေးတစ်မြို့မှ အဖေ၏အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ လိုက်လာသည်။

ကျွန်တော်နှင့် အမေတို့နှင့် တိုင်ပင်ပြီး အမေတွင်ရှိသော ခိုင်ဆံ့နှင့်ရွှေတိုငွေစာအချို့တို့ကို ယူသွားသည်။ အမှန်ကတော့ ဦးကြီး သည် ကျွန်တော်တို့၏ ငွေပင်ငွေရင်းနှင့် အဖေရှိစဉ်က အလုပ်ကို ဘစ်တပ်တစ်အား ဝိုင်းကူညီ လုပ်ပေးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

တစ်လတစ်ကြိမ် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ဦးကြီးရောက် လာတတ် ပါသည်။ လာ၍ စာရင်းရှင်းပေးခြင်းဖြစ်၏။ တစ်လတာအတွက် ဦးကြီး နဲ့ဝေပေးသော အသားတင်အမြတ်သည် အဖေရှိစဉ်က လစဉ် ဝင်ငွေ ကိုတော့ မမီနိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုဝင်ငွေသည် ကျွန်တော်တို့ အိမ်စရိတ် ကျွန်တော်၏ ကျောင်းစရိတ်အားလုံးတို့ထက်တော့ ပိုနေပါ၏။

သို့သော် အမေကတော့ ဦးကြီးရောက်ရှိလာသည့်အချိန်တွင် ဝတ္ထုရားအရ ဧည့်ခန်းတွင် ဧည့်ခံစကားပြော နေရသော်လည်း ဦးကြီး ရှင်းပြသည့် စာရင်းဇယားများကို စိတ်ဝင်စားဟန်မတူပါ။ ဦးကြီး ရှင်းပြသည့် စာရင်းဇယားကိုသာမဟုတ် လောကတွင် အမေ စိတ်ဝင် စားသည့် အရာဟူ၍လည်း ရှိနိုင်တော့မည်မထင်ပါ။

အမေကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်အတူ အပြင်ထွက်၍ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ဈေးသွားရန် ကိစ္စများကိုလည်း အမေမေ့လျော့ သွားပြီ ထင်ပါသည်။

ဘယ်တုန်းအခါကမှ ရီဝေနေလေ့မရှိသော အမေ၏မျက်လုံးများ အရောင်မှေးမှိန်စပြုလာသည်။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေပြီး သည့်အချိန်သည် အစဉ်ရွှန်းလဲ့နေလေ့ရှိသော အမေမျက်လုံးများ၏ နောက်ဆုံးရက်များသို့ ရောက်ရှိလာသော အချိန်ဖြစ်၏။

မျက်လုံးများ မှေးမှိန်ရီဝေလာသလို ဘဝအတွက် အမေ ထားခဲ့သော အမေ့ရည်မှန်းချက်များ၊ အမေ့ မျှော်လင့်ချက်များ သည်လည်း ရီဝေမှုန်ဝါးလာပုံရပါသည်။ အမေသည် ကျွန်တော်၏ ပညာရေးကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့၏ စီးပွားရေးကိုလည်း

ကောင်း၊ သူမ၏ သည်းလာသော ရောဂါဝေဒနာကို လည်းကောင်း ခံတ်ဝင်စားဟန် မရှိတော့ပါ။ အမေသည် သူမဘဝ၏ နောက်ဆုံးရက် များကို ယူကျွေးမရနှင့် ကုန်လွန်သွားစေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

အမေ မကွယ်လွန်မီ တစ်ပတ်အလိုက ကျွန်တော့်အား သူမ၏ အခန်းထဲသို့ခေါ်၍ တစ်သက်လုံးသူမ လျှို့ဝှက်လာခဲ့သော အချက်ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြသွားပါသည်။

“သား . . . မေမေဘဝမှာ အမှားသုံးကြိမ်လုပ်မိခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီအထဲက မေမေရဲ့ ဒုတိယအမှားနဲ့ တတိယအမှားဟာ လျော်ကြေး အဖြစ် သားဖေဖေရဲ့အသက်နဲ့ မေမေရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို တန်ရာ ဘန်ကြေးအဖြစ် တောင်းယူသွားခဲ့တာပဲ”

ထိုစဉ်က အမေသည် ထိုစကားကို အမောဖောက်လာသဖြင့် နား၍နား၍ ပြောခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစကားများကို ပင်ပန်းကြီးစွာ အမေပြောနေရသော်လည်း ခင်မှာသိုသိပ်ထားခဲ့ရသမျှကို ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဖွင့်ထုတ်ခွင့်ရသဖြင့် အမေ့ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်သက်သာနေပုံရပါသည်။

“ပထမဆုံး အမှားကတော့ မျက်နှာများတဲ့ မေမေရဲ့ အချစ်ဦး ဦးမျိုးမြင့်ကို အရွဲ့တိုက်ချင်တာနဲ့ သားရဲ့ ဖေဖေကို မေမေလက်ထပ်

ခဲ့တဲ့အချက်ပဲ”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဖေဖေကို မေမေလုံးဝ မချစ်ဖူးပေါ့နော်”

“ဒါပေမယ့် မေမေဟာ သားအပေါ်မှာရော ဖေဖေအပေါ်မှာရော ဝတ္တရား မပျက်ကွက်ခဲ့ပါဘူး သားရယ်၊ အထူးသဖြင့် သားရဲ့ ဖေဖေအပေါ်မှာ ရွေးစေ့လောက်မှ မေမေသစ္စာ မပျက်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အမေအားထပ်ဆင့်၍ မေးခွန်း ထုတ်ရန်ဆန္ဒများ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း ထိုဆန္ဒများကိုတစ်မူ ဟုတ်ချင်း ကျွန်တော်ချိုးနှိမ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဆက်၍ပြောပါ အမေဟု အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်များနှင့် အမေကို ကျွန်တော် အားပေးရ၏။

“ဒုတိယအချက်ကတော့ သားရဲ့အဖေအပေါ် မေမေသစ္စာ မပျက်ခဲ့ဘူးဆိုပေမယ့် ဦးမျိုးမြင့်ကို မေမေရဲ့ နှလုံးသားထဲက မောင်းထုတ်မပစ်ရန်ခဲ့တဲ့အချက်ပဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ဦးမျိုးမြင့်ကို မေမေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ နေရာပေးမထားသင့်တော့ဘူး၊ ဦးမျိုးမြင့်ကို မေပျောက်ပြီး လက်တွေ့ဘဝထဲက ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုသာ မေမေ ရှာခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်သားရယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေ အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဦးမျိုးမြင့်ကို မေမေ နေရာအထားမှားနေခဲ့မိတယ်”

ဝေဒနာသည်းလာ၍ ပေပဲလား။ စိတ်လှုပ်ရှားလာ၍ ပေပဲလား

“သိ။ မေမေ၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ဝေ့သီစိမ့်အိုင် သာကြ၏။ မျက်ဝန်းမှ လျှံထွက်လာသော အမေ၏ မျက်ရည်စများကို သက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် ကြင်နာစွာ ကျွန်တော် တို့ယူပေးမိပါသည်။

“တတိယအချက်ကတော့ ဦးမျိုးမြင့် မောင်းလာတဲ့ ကားနဲ့ မေမေ ဘုရားကိုးဆူက အိမ်ကိုပြန်လာတဲ့ အချက်ပဲ၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း ဘယ်တော့မှ မရွေ့ဘူးဆိုတဲ့စကားဟာ အမှန်တရားဖြစ်ပေမယ့် မေမေတို့ မိန်းမသားတွေ အနေနဲ့ ဒီအချက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ် မှန်တယ်ထင်ရာကိုတစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာကို နောက်မှ မေမေ သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့တယ် သားရယ်၊ တကယ်ဆို မေမေ သတိ ကြီးစွာနဲ့ ဆင်ခြင်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ တက္ကစီဌားပြီး မသန်းမြင့်ကို အိမ်လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ သတိတစ်ချက် လွတ်သွားတာနဲ့ အရာရာကို ဆုံးပါးခဲ့ရတာပဲ”

ပြောချင်သောစကားများကို ပြောခွင့်ရပြီးသည့်နောက် မေမေ အတန်ငယ် မောလျသွားသော်လည်း မေမေစိတ်တွေ ပေါ့ပါးသွား ရပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ အမေ့မျက်နှာပို၍ ကြည်လင်လာသော်လည်း ကြမ္မာ တရားသည် အမေ့ပေါ် အကြင်နာကင်းစွာ အမေ့ဝေဒနာကို ပို၍သာ

သည်းလာစေခဲ့၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ အမေ ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း အမေ စိတ်ပေါ့ပါးစွာနှင့်ပင် ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်၏ယောက်သား အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အမေမရှိသည့်နောက် တစ်အိမ်လုံး ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းသာ ကျန်ခဲ့တော့၏။ အထီးကျန်ဘဝနှင့် တက္ကသိုလ်သို့ ဆက် တက်ရင်း စိတ္တဗေဒသင်ခန်းစာများကို သင်ကြားရသောအခါ အဖေ သည် သမီးကို ပိုချစ်တတ်ပြီး အမေသည် သားကို ပိုချစ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် သမီးရှိရှိ မရှိရှိ အမေ ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်မြဲချစ်နေမှာပါပဲ။

ဦးမျိုးမြင့်အား အမေ နေရာအထားမှားခဲ့မိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်ပါသည်။

အလွန် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို အမေသည် ကိုယ်မှန် လျှင် ဘယ်သူမှ မကြောက်ဆိုသော သဘောဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်ကိုင် ခဲ့မိသည် ဆိုသည်မှာလည်း မှန်ပါသည်။

အမေ၏ အမှားနှစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေး ကံဆိုး ခိုးမှောင် ကျရသည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ရာခိုင်နှုန်း အနည်းငယ်လောက် တော့ မှန်နိုင်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အမေသည် ဒေါ်သန်းမြင့်တို့ ဘုရား ကိုးဆူမှ ပြန်လာစဉ်က ကားပေါ်တွင် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်စု ဦးမျိုးမြင့် ဘို့နှင့်အတူ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အတိတ်က အကြောင်းများကို ပြောဆို၍ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ခဲ့ရသည်များကို ဘိတ်တခိုး ကြည်နူးခဲ့လေသလားဟု တွေးမိတတ်သော်လည်း ထိုအတွေး ဝင်လာတိုင်း ကျွန်တော်ချက်ချင်း မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်သည်သာ ဖြစ် ပါ၏။မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အမေကို ကျွန်တော် ဘယ်သောအခါမှ အပြစ်တင်ရက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

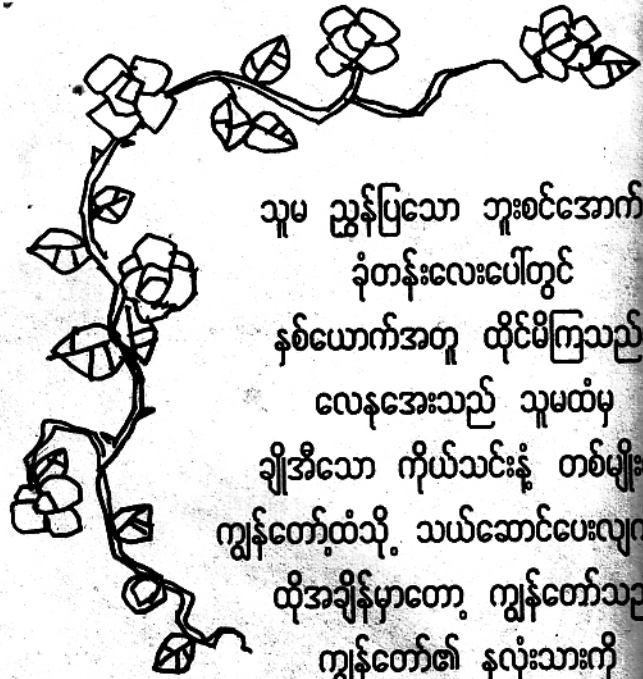
အမေတူသားဟု ဂုဏ်ယူချင်လွန်း၍ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လမ်း သွက်ရပြီဆိုတိုင်း အမြဲ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေလေ့ ရှိသော အမေကို ကျွန်တော် များစွာ ချစ်ပါသည်။

ရင်ခုန်ပွင့် ရသဝေ့စွာ မဝှေ့ဝှေ့
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

နေ့စဉ်သတင်းအလွမ်း

သူမ ညွှန်ပြသော ဘူးစင်အောက်မှ
ခုံတန်းလေးပေါ်တွင်
နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်မိကြသည်။
လေနအေးသည် သူမထံမှ
ချိုအိသော ကိုယ်သင်းနဲ့ တစ်မျိုးကို
ကျွန်တော်ထံသို့ သယ်ဆောင်ပေးလျက်ရှိ
ထိုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည်
ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို
သူမထံ အပ်နှံ၍.....

နေ့နစ်ဆယ်အလွမ်း

စက်ဆုပ် အော့နှလုံးနာဖွယ်ကောင်းသော အရာတစ်ခုကို
နှစ်လိုစိတ်ဖြင့် ကြည့်မြင်လာနိုင်အောင် မည်သည့်အရာက ဖန်တီးပေး
နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်တစ်ခါတစ်ရံတွေးတောမိတတ်၏။ သို့သော်
ဆိုသို့တွေးမိသည့် အခါတိုင်း သူမကို လွမ်းဆွတ်တသစိတ်များက
ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဖုံးဖိထား၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြွယ်လာ
မြေသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်ဘဝတုန်းက မည်သည့်အရာများကို
ဌေးထူးခြားခြား မှတ်မိနေပါသလဲဟု မေးလာလျှင်ဖြင့် “ကျွန်တော်သည်

အတန်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်တော်ပါသည်။ လူသေ အလောင်း
ကောင်များကိုလည်း အလွန်ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်” ဟု ဖြေရ
လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်စတုတ္ထတန်းအောင်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်
အတွင်းရှိ မူလတန်းကျောင်းကလေးမှ ကျွန်တော်တို့မြို့၏ တစ်ခု
တည်းသော အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပညာ သင်ကြား
ရလေသည်။

ထိုကျောင်းအနီးတွင် ရင်ခွဲရုံတစ်ရုံ အလွန် နီးကပ်စွာ တည်ရှိ
နေသည့်အပြင် ကျွန်တော်ကျောင်းသွားလျှင်လည်း ထိုရင်ခွဲရုံ ရွှေ
ဖြတ်သန်းသွားရလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်၏အလယ်တန်းနှင့် အထက်
တန်းကျောင်းသားဘဝမှ များစွာစိတ်မချမ်းသာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ပဉ္စမတန်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းသို့ရောက်သည်အထိ ငါ့နှစ်
ကျော်ကာလအတွင်း ကျွန်တော်မတွေ့ချင် မမြင်ချင်သော အနိစ္စနှင့်
များကို ရင်ခွဲရုံရှေ့တွင် မမြင်ချင်မှအဆုံး ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည်။
ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ထိုချောက်ချား စဖွယ် မသတိစဖွယ် မြင်ကွင်း
များကြောင့် ကျွန်တော်များစွာ နှလုံးနာခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ထိုစဉ်က ဆယ်တန်း ငါးခန်းရှိရာ

အတော်ဆုံးကျောင်းသူ ကျောင်းသားများကို ကျောင်းအပေါ်ထပ်
အစွန်ဆုံးဖြစ်သော ဆယ်တန်း အီး အခန်းတွင် စု၍ ထားခဲ့လေသည်။
(ထိုအခန်းမှာလည်း ရင်ခွဲရုံနှင့် အနီးဆုံး အခန်းသာဖြစ်ခဲ့၏။)

သို့သော် ရင်ခွဲရုံ၏ မသတိစဖွယ်မြင်ကွင်းများကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ
ပြောင်းလဲသွားစေသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲ၌
ဘစ်နေတွင်ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။

“မနေ့က ဆရာစစ်ခွဲရတဲ့ ဒီအတန်းထဲက အက်ဆေး အဖြေလွှာ
တွေထဲမှာ လက်ရေးအလှဆုံးနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာဝါကျ တည်ဆောက်မှု
အကောင်းဆုံး အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ကို ဆရာတွေ့ခဲ့ရတယ်”

ပြတင်းတံခါးမှတစ်ဆင့်လေတိုးသံမှလွဲ၍ ဘာမဆို ဘာမျှ
ကြားရသော စာသင်ခန်းကျယ်ထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာဆရာ၏ ကြည်လင်
ပြတ်သားသောအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျောင်းသားအားလုံး ဆရာအားစူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။
ထိုအချိန်တွင် ဆရာက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထောင်ပြပြီး -

“အီး (၄၀) စာအုပ်ကိုလာယူပါ”

ဆရာစကားအဆုံးတွင် ရှေ့နားခုံနေရာမှ ကျောင်းသူတစ်ဦး
အတန်းရှေ့ကိုထွက်လာပြီး ဆရာလက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ရိုသေစွာ

ယူလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ထိုကျောင်းသူနောက်သို့ ပြန်လှည့်လာတွင် သူမ၏မျက်နှာသည် ကျွန်တော်သေချာစွာ အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဖြူဖန်ဝင်းမွတ်သော်သည်လိုအသားအရေမျိုးကိုကျွန်တော်တို့လို အညာမြို့လေးများတွင် မတွေ့ရတတ်သလောက် ဖြစ်ပါသည်။ တိုတောင်းသောအချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ထင်ပေါ်ပြတ်သားသော နှာတံ၊ ညိုရည်လဲနေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းများကို ကျွန်တော်အလွတ်စွာ လိုက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူမ၏အလှကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်တော်၏ရင်မှာ ချမ်းမြေ့မသွားနိုင်ပါ။ ထိုသို့ရင်မှာ အေးမြရမည့်အစား ဦးခေါင်းနှင့် နားရွက်ဖျားများရှိ အရေပြားလေးများသာ ကျပ်၍လာပါသည်။

အတန်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်စာ အတော်ဆုံးကျောင်းသားဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက် ယခုတော့ စိန်ခေါ်သူ ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲတွင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား (၃၉)ယောက်သာရှိရာ ခုံအမှတ်အီး (၄၀) ကိုလောလောလတ်လတ် ပိုင်ဆိုင်သူမှာ လွန်ခဲ့သော (၂) ရက်ခန့်ကမှ ကျွန်တော်တို့ အခန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာသော ကျောင်းသူမလွဲ၍ အခြားမည်သူမှ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း

မည်သည့် ကျွန်တော်သိခဲ့ရပါပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်ပါစေ ထိုကျောင်းသူအသစ်ကို ကျွန်တော်၏ မိတ် (၁) ပြိုင်ဘက်အဖြစ် ကျွန်တော်သတ်မှတ်ရပါတော့မည်။

ထိုနေ့က ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာကျက်မှတ်ချိန်များကို တိုးပေးနိုင်ရန် ကျွန်တော်သည် အချိန်မှန်သမျှကို နေရာမှန်သမျှမှ ဖဲ့ယူရမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းတက်ရာတွင်လည်း ကျွန်တော်အတန်းထဲရောက်ပြီး မိတ်တိတိအကြာတွင် ကျောင်းတက် ခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့် ဆိုင်နေအောင် ချိန်ကိုက်၍ ကျွန်တော်အိမ်မှထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည့် ပထမအစမ်းအမှတ် ကြေညာသည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ရင်သည် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ခဲ့၏။ ဘယ်လိုပင် ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း ကျွန်တော် ပေါ်မှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် အသွင် သဏ္ဌာန် ပျောက်ကွယ် ကြွယ်ဝပါ။ ပထမဆုံးကြေညာသည့်အမှတ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာအမှတ်

များဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ပို၍ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။

“ခုံအမှတ်လိုက်မကြေညာဘူးကွာ အမှတ်အများဆုံး ရတဲ့လူထု စပြီး ကြေညာသွားမယ် ဟုတ်ပြီလား”

အင်္ဂလိပ်စာဆရာဦးအောင်သန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် တံတွေးကို ကွတ်ခနဲ မြို့ချလိုက်မိ၏။

ပထမဆုံးကြေညာမယ့် ခုံနံပါတ်ဟာ ငါ့ခုံနံပါတ်ဖြစ်ပါစေဟု ဘုရားကိုတိုင်တည်ပြီး တက်သုတ်ရိုက်၍ ဆုတောင်းနေရသော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ဆုတောင်းရသည်မှာ အားမရှိလှပါ။

“ပထမ အီး-၄၀ (၈၂) မှတ်”

“ဒုတိယ အီး-၁၇ (၆၈) မှတ်”

သွားပြီ။

မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။

ရှေ့တူရုရှီ အရာအားလုံး ဘာဆိုဘာမျှမမြင်ရတော့၊ နောက်ဆက်ကြေညာနေသည့် ခုံနံပါတ်များနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ်များကိုလည်း ဘာဆိုဘာမျှ မကြားရတော့။

တစ်ခေါင်းလုံးဆူဝေနေသည်။

ရှုံးခဲ့ပြီဆိုသော အသိထက် သူက ဘယ်လောက်များတော်နေလို့ ငါ့ထက် (၁၄) မှတ်တောင်ပိုနေရတာလဲ ဟူသော မခံချင်စိတ်ကြောင့် အနေရအသိုင်းရခက်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်စာဆရာလည်းဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အတန်းပိုင်ဆရာလည်းဖြစ်သော ဆရာဦးအောင်သန်းကပင် ကျန်သည့် အမှတ်စာရင်းများကို ဆက်၍ကြေညာပေးသည်။ ကျန်သည့်ဘာသာရပ်များကိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာကဲ့သို့ပင် အမှတ်အများဆုံးရသော ခုံနံပါတ်မှစ၍ အစဉ်လိုက်ကြေညာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာသာရပ်တစ်ခုကိုစ၍ ကြေညာလိုက်တိုင်း အီးဆယ်ပင်တင်း ဟူသော အသံကိုသာ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီးခါမှ ကျွန်တော့်အမြင်အာရုံသည် ကြည်လင်၍လာပြီး အကြားအာရုံ နှလည်း သဲကွဲလာသည်။

ဘာသာရပ်အားလုံးပေါင်း၍ အမှတ်အနည်းအများအလိုက် ကြေညာသည့်အခါတွင်လည်း အီးဆယ်ပင်တင်းသည် ပထမပင်။ အီးဖော်တိကတော့ နံပါတ်ခြောက်နေရာတွင်သာ ရလိုက်ကြောင်း ဆောင်းကောင်း သတိထားလိုက်မိ၏။

အစမ်းစာမေးပွဲတစ်ခုပြီးတိုင်း အမှတ်အနည်းအများအလိုက်

နေရာပြောင်းထိုင်ရသော အစဉ်အလာကောင်း တစ်ရပ်သည် ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် ရှိခဲ့၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ပထမရသော ကျောင်းသား (သို့မဟုတ်) ကျောင်းသူတစ်ယောက် ထိုင်ခုံငါးခုံရှိသော ရွှေဆုံးအတန်း ဘယ်ဘက်ထောင့်တွင် ထိုင်ရပြီး စုစုပေါင်းအမှတ် အနည်းဆုံး ကျောင်းသားသည် နောက်ဆုံးအတန်း၏ နောက်ဆုံး ထိုင်ခုံသို့ ရောက်သွားလေ့ရှိသည်။

အဆင့်ခြောက်နေရာတွင်ရှိသော သူမသည် ကျွန်တော်၏ နောက်တည့်တည့်မှခုံသို့ ရောက်လာတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့် ကျွန်တော်၏ ရင်မှာ တစ်စ၊ တစ်စ နွေးဖိုလာသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲရှိ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား အားလုံး ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလန်းဆန်း နေကြသည်။ နောက်ဆုံးပိတ်ကျသော ကျောင်းသားသည်ပင် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းခြင်း ဘဲ၊ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲအပြီးတွင် ရွှေသို့ရောက်နိုင်သလောက် ကျက်ရန် အားခဲနေသလိုပင် ကျန်သည့်ကျောင်းသားများ မှာလည်း ဗုဒ္ဓည်းနှင့်နှင်ပင်ဖြစ်သည်။

ခုံနေရာများ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ပြီးသောအခါ ပထမဆုံး ကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အသင့်

ကြိုဆိုလျက်ရှိသောအပြုံးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် အသက်ရှူရန် မေ့သွားသည်။ ပြန်လည်ပြုံးပြရန် သတိရသော်လည်း ပြောရန်စကားရှာမတွေ့၍ မျက်နှာထူအမ်းအမ်းဖြစ်လာသည်။

နောက်တော့မှ ကျွန်တော်ကစ၍

“ခင်ဗျား အက်ဆေးအဖြေလွှာစာအုပ် ပါလားဟင်”

“ပါတယ်လေ”

“ကျွန်တော့်တို့ တစ်ညလောက်ငှားလိုက်ပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ... အကောင်းဆုံး အက်ဆေးတွေကို လေ့လာရအောင် လို့ပါ”

“ဒါဆိုရင် ယူဆီက စာအုပ်တွေအများကြီး ပြန်ငှားရလိမ့် မယ်နော်”

“ရပါတယ်”

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲမှနေ၍ သူမကို စစ်ပြေငြိမ်း လိုက်သည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော့်ကို သူမအမြဲပြန်ကြည့်လေ့ရှိသည့် မျက်လုံးများထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးသည့် အရိပ်အယောင်များကို တွေ့နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့ညက ကျောင်းအဆင်းတွင် သူမနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ဖြစ်သည်။ အခါတိုင်းနှေးလှသည်ဟုထင်ပြီး အားမရခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများကို ဒီလောက်တောင် မြန်ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော် အပြစ်တင်နေရသည်။

ရင်ခွဲရုံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရင်ခွဲရုံရှေ့ရှိ ကွက်လပ် ကျယ်လေးမှာ လေပြည်တဖြူဖြူနှင့် တော်တော်ခြေခင်း လက်ခင်း သာကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။ ထိုနေရာလေးတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ မရှိ။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့်သာ ဖြစ်သည်။

ရင်ခွဲရုံကိုလွန်လျှင် သူမသည် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သက်ဝဲဘက်ဆီသို့ ခွဲထွက်သွားသည်။ တုန်နှေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်တော်သူမကို စိုက်ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူနာဆောင်၏ နောက်နားကျကျ ဆေးရုံမြောက်ဘက် ခြံစည်းရိုးအနီးမှ ဘူးစင်လေးနှင့် အိမ်လေးအတွင်းသို့ သူမဝင်သွားသည်ကို မြင်လျှင် အံ့သြလွန်း၍ ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တောင်ရပ်တန့်သွားသည်။

လက်စသတ်တော့ သူမက ရင်ခွဲရုံရှေ့မှ အိမ်လေးတွင် နေသူပါလား။

ထိုအိမ်လေးမှာ ကျွန်တော်အမြဲတွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော ဝန်ထမ်းအိမ်လေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရင်ခွဲရုံ၏ ရှေ့ညာဘက်တွင်ရှိပြီး ရင်ခွဲရုံနှင့် ကိုက် (၁၀၀) လောက်တောင်ဝေးမည်မထင်။

ထိုအိမ်လေးကိုကြည့်ပြီး သူမအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း တွေးနေ မိသည်။

လှပ၍ တင်းတင်းရင်းရင်းရှိလှသော သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာ ကောက်ကြောင်းများပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ များစွာ သစ်လွင် လှပခြင်းမရှိကြောင်း။ လေးငါးရက်ခန့်ကြာလျှင် အဝတ်အစားများသည် သူမကိုယ်ပေါ်တွင် တစ်ကျော့ပြန်လည် လာတတ်လေ့ရှိကြောင်း။ ဝတ်ချင်စားချင်သည့် အဖျိုးဖော်ဝင်ကာစအချိန်တွင် သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်၌ အဖိုးတန်လက်ဝတ် လက်စားဆို၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိသည့် အကြောင်း တို့ကို ကျွန်တော်ပြန်သတိရလာသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူမနှင့်ကျွန်တော် တော်ထော် ရင်းနှီးလာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာမဟုတ်သော ကျန်သည့် ဘာသာရပ် အားလုံးအတွက် ကျွန်တော်ပေးသမျှ အကူအညီများကို သူမလက်ခံယူ တတ်လာသည်။ ကျောင်းသွားအတူ မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးမှာ ကျောင်းဆင်းအတူဖြစ်လာသည်။

ယခင်က ကျယ်လှချည်ရဲ့ဟု အထင်ရှိခဲ့သော ရင်ခွဲရဲ့ရှေ့မှ မြက်ခင်းလေးသည် ယခုတော့ တစတစနှင့် ကျဉ်းမြောင်းလာခဲ့ပြီ။ ထိုမြက်ခင်းပြင်လေးသည် ယခင်ထက်ပို၍ စိမ်းစိုလာခဲ့ပြီး ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှ လေနုအေးသည်လည်း ညနေပိုင်း အချိန်များတွင် ပို၍သုတ်ဖြူလာလေ့ရှိသည်ဟုထင်မိ၏။

အမြဲကျောင်းအတူဆင်းရန် မငြင်းဆန်ခဲ့သော်လည်း သူမ၏ အိမ်သို့ လိုက်လည်ခွင့်ပြုရန် ကျွန်တော်၏ တောင်းဆိုချက်ကိုမူ သူမခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်ကြောင့်ကျွန်တော်စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်ရသော ရက်များလည်း တာရှည်ခဲ့၏။

သို့နှင့် ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲပြီးသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် အဆင့် (၁) ကို ရမိရခဲ့၏။ သူမကမူ အဆင့် (၅) နေရာသို့ တက်လာ ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ အနောက်တည်တည့်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခဲ့ရသော သူမသည် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆုံးတန်းလက်ယာဘက် ထောင့်ခုံသို့ သွားထိုင်ရတော့မည်။ ယခင်ကလို သူမနှင့်ကျွန်တော် ရှေ့ခုံနောက်ခုံ ထိုင်ရတော့မည် မဟုတ်ဟူသော အသိကြောင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင် လစ်ဟာသွားသည်။ ကျွန်တော် အဆင့် (၁) ကို ဆက်လက်ဆုတ်ကိုင်ထားနိုင်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူမ

အဆင့်တစ် နေရာတက်လာသောကြောင့် လည်းကောင်း ကျွန်တော် ခမ်းမသာနိုင်တော့ပါ။

ထိုနေ့ညနေက ကျောင်းအဆင်းမှာတော့ “အိမ်ကို လိုက်လည် ယ်ဆို့” ဟု သူမက အရင်စ၍ ကမ်းလှမ်းလာသည်။ မသိမသာ နှမ်းလှနေသော ကျွန်တော်၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူမ ကရုဏာသက်သွားသဖြင့်ကျွန်တော့်ကို ဤသို့ လိုက်လျောခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသော်လည်း ထိုအထင် မမှန်ကြောင်း ကျွန်တော်နောက်နေ့မှ သိရပါသည်။

ထိုနေ့ညနေကတော့ ရင်ခွဲရဲ့ရှေ့မှ ကွက်လပ်လေးမှာ ကျွန်တော့် အတွက် တလောကလုံးတွင် အသာယာဆုံးသော နေရာလေးဖြစ်ခဲ့၏။ သူမနှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာသော ကျွန်တော်သည် သူမဘက်သို့ မကြာခဏ ဆိုသလို စောင်းဝဲကြည့်မိသည်။

ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီတွင် အများတကာအဖို့ နှုတ်ခမ်းများ ဆွေ့ခြောက်နေတတ်ကြသော်လည်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများ နီရဲစို နှည့်နေသည်။ လွယ်အိတ်အတွင်း ထိုးထည့်ထားသော သူမ၏ညာဘက် လက်ပေါ်မှ မွေးညင်းနုနုလေးများသည် ညနေနေခြည်အောက်တွင် ခွေရောင်တောက်နေသည်။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးပေါ်တွင် ကျရောက်နေသောကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများကလည်း မြေကြီးနှင့် ထိနေသည်ဟူ၍ မထင်ရတော့ပါ။
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရင်ခွဲရုံရှေ့သို့ ရောက်လာသောတွင် ရင်ခွဲရုံရှေ့သို့ ဘီးလေးဆီးတပ် အသုဘယာဉ်တစ်စီးကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်။ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ငိုကြွေးလျက်ရှိသည့် အဘွားကြီးတစ်ဦး၏ အဆံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာတော့ ထိုအနိဋ္ဌာရုံများအတွက် ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ ခံစားရခြင်းအလျဉ်းမရှိတော့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် သူမ၏အိမ်လေးဆီသို့ ဆက်၍လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ကြ၏။
ဘူးစင်အောက်သို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာချိန်တွင် သူမ၏အိမ်ထဲမှ ဆွေးရိပ်သမ်းနေသော မျက်လုံးတစ်စုံကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမျက်လုံးရှင်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဆွေးရိပ်သမ်းနေသော ထိုမျက်လုံးများသည် သူမထို့ မြင်လိုက်ရသောအခါ အရောင်တောက်သွားကြသည်။ ထိုခဏတွင် ထိုမျက်လုံးများသည် သမီးတစ်ယောက်ကို အချိန်မှန် ကြိုဆိုနေထွေ ရှိသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်လုံးများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်

ခဲ့ပါပြီ။

ထိုမျက်လုံးရှင်တွင် သူမလိုပင် ထင်ပေါ်သော နှာတံ နှင့် ခြေစင်းသော အသားအရေ ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် သူမနှင့် အတူဆုံး အရာမှာ အညိုရောင်မျက်လုံးကြီးများပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူသည် မြန်မာစစ်စစ်တော့ မဟုတ်တန်ရာ၊ ကရင်လူမျိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှင်းတိုင်းရင်းသားလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း -

“ဒက်ဒီ”

“ရိဘက်ကာ . . . သမီး”

၎င်းနောက်သားအဖနှစ်ဦး၏ တိုးညှင်းသော စကားဆိုသံကြောင့် ကျွန်တော်အတွေးစများ ပြတ်တောက်သွားရ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် မြန်မာစကားဖြင့် ပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ကြပါ။ အခါကျမှ သူမဘာကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာ တော်နေကြောင်း သဘော ဆက်သွားသည်။

သူမက ကျွန်တော်အား သူ့ဖခင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူမလားထိုင်ပေါ်မှ ထိုးထွက်လာသောလက်သည် အားတက်သရော နှလှသော်လည်း လက်ပိုင်ရှင်ကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကြွလာခြင်း နေပါ။ ထိုလက်ကို ကျွန်တော် ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် ကျွန်တော်၏

အကြည့်များ ကုလားထိုင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားကြ ပြန်သည်။
ထိုအခါကျမှသာ သူမ၏ဖခင်မှာ ခြေထောက်တစ်ဘက်မဲ့နေသူ
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရတော့၏။

ခဏအကြာတွင် ကြမ်းပြင်လေးပေါ်မှ စာကြည့်စားပွဲဆီသို့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်
စာအုပ်များများစားစား မရှိလှပါ။ လန်းနားစ် အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်
တစ်အုပ်နှင့် အင်္ဂလိပ်လုံးချင်း ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်နှစ်အုပ်လောက်သာ
ရှိသည်။ ကျန်သည့် ကျောင်းစာအုပ်များကို ထင်းရှူးသေတ္တာအတွင်းသို့
သိမ်းဆည်းထားသည်ကို ကျွန်တော်အံ့သြစွာတွေ့ရသည်။

ထင်းရှူးသေတ္တာအား သူမအဖွင့်တွင် ထိုစာအုပ်များကို
ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ယူရန်
အတွက် ထိုသေတ္တာအား သူမဖွင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီလေ”

ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမ၏မိခင်မှာ သူနာပြုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ သူမ၏ ဖခင်ကတော့ သေသပ် အချိုးကျလှသော
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူမ၏ ဖခင်မှာ ခြေတစ်ဖက်
ဖြတ်ရသေးဟန် မတူပါ။

“ဒက်ဒီက အရင်က လေယာဉ်မှူးလေ၊ မြစ်ကြီးနား လေယာဉ်
မှူးမှာ အရေးပေါ် ထိုးဆင်းတုန်းက လေယာဉ်ပျက်သွားပြီး ခြေ
တစ်ဘက်ဖြတ်လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒက်ဒီနဲ့မာမီ အိမ်ထောင်ကျ
တာပေါ့၊ မာမီက မြစ်ကြီးနား ဆေးရုံက နှုတ်လေ၊ ကျွန်မကတော့
ဒက်ဒီလေယာဉ်ပျက်ပြီး နောက်သုံးနှစ်အကြာမှ မွေးတာပါ”

သူမ၏ အပြောအရ လက်ရှိအခြေအနေတွင် သူမတို့ မိသားစု
တစ်ခုလုံး သူမမိခင်၏ဝင်ငွေ တစ်ခုတည်းပေါ်တွင်သာ မှီခိုနေရ
တန်ရှိပါသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေဟန်ရှိသည့် သူမ၏ဖခင်ကတော့
အိမ်အတွက် မည်သည့်ဝင်ငွေကိုမှ ရှာပေးနိုင်ရှာဟန် မတူပါ။
ငွေမီးမသန်ဘဝနှင့်မို့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးအား အင်္ဂလိပ်စာ
အမွေမှလွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ ဖန်တီးမပေး နိုင်သောကြောင့် ထိုမျက်လုံး
များ အမြဲတမ်း ဆွေးရိပ်သမ်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေးတော
၍ ရခဲ့ပါပြီ။

“သမီး သမီးသူငယ်ချင်းနဲ့ စကားပြောကြ ဦးနော်၊ ဒယ်ဒီ မာမီကို
သွားကြိုလိုက် ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒယ်ဒီ”

ထိုအခါကျမှ သူမ၏ဖခင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှထသည်။ သူမ၏အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ချိုင်းထောက်နှစ်ခုကို ယူ၍ သူမ၏ဖခင်အား ကမ်းပေးသည်။ ချိုင်းထောက်နှစ်ခုကို အားပြု၍ ဆေးရုံဘယ်သို့ လျှောက်လှမ်းသွားသော ရီဘက်ကာ၏ ဖခင်ကို ကြည့်ရင်း သူမနှင့် ကျွန်တော်တိုင်ပင်ထားသည့်အလား အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

“လာလေ ဒီမှာထိုင် ဒီနေရာလေးက အေးတယ်”

သူမ ညွှန်ပြသော ဘူးစင်အောက်မှ ခုံတန်းလေးအပေါ်တွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်မိကြသည်။ လေနုအေးသည် သူမထံမှ ချိုအိသော ကိုယ်သင်းရနံ့တစ်မျိုးကို ကျွန်တော့်ထံသို့ သယ်ဆောင်ပေးလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်သည် များမကြာမီ ရက်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားကို သူမထံအပ်နှံ၍ အနွှေးပေးလိုက်ရတော့မည် ဆိုသည်ကို သိနေခဲ့ပါပြီ။

လက်ဝဲဘက်သို့ စောင်းငဲ့အကြည့်တွင် ရီဘက်ကာကလည်း ရီဘက်ကာရဲ့ နှလုံးသားကို ကြာကြာညာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောနေသယောင်ရှိသော အညိုရောင်မျက်လုံးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်တော့်ရင်မှာ ရုတ်တရက် ဟာတာတာ မောဟိုက်ဟိုက်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် လေသံထက်ပို၍ ကျယ်ရံတမယ်မျှသာရှိသော သူမ၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ယူ စာတွေတော်တော် ရပြီလားဟင်”

“အသင့်အတင့်ဆိုပါတော့”

“ယူက ဘာပြောပြော အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်မှာ သေချာနေပါပြီလေ”

“ရီဘက်ကာကော စာတွေရပြီလား”

“ရတယ်လည်း မဟုတ်၊ မရဘူးလည်း မဟုတ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရီဘက်ကာကြောက်တယ်”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲဟင်”

“စာမေးပွဲကိုရော နောက်ပြီး”

“နောက်ပြီး”

“စာမေးပွဲပြီးရင် ဖြစ်လာမယ့် အရာတွေကိုရောပေါ့”

ကျွန်တော်တံတွေးကို မသိမသာ ကြိတ်၍မျှချလိုက်သည်။ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက်ရှိသော်လည်း အဖိုးတန် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ဝေဠုဟူ၍ များများစားစား မရှိလှသော ရီဘက်ကာတို့ အိမ်လေးကို ခေးမောရင်း အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီးနောက်

ရင်ဆိုင်တွေ့ရမည့် သူမ၏အနာဂတ်အတွက် ကျွန်တော် ရင်လေး
လာသည်။

အကယ်၍ သူမ၏မိဘများက သူမကို တက္ကသိုလ် ဆက်ထား
နိုင်လျှင် “ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟူသော ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးမိသည့်
မေးခွန်းကြောင့် ရင်တွင်တင်းကျပ်လာသည်။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ တစ်မြို့တစ်ရွာသို့သွား၍ တက္ကသိုလ်
တစ်ခုခုတွင် ကျွန်တော်ပညာသင်ကြားနေချိန်တွင် သူမသည် ဤဘူးဝေ
လေး အောက်မှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်မှာ သေချာနေပြီ။

ထိုအတွေးကြောင့် ခိုဘက်ကာ၏ နံဘေးတစ်ပေအကွာခန့်တွင်
ထိုင်ရင်းဖြင့် ခိုဘက်ကာကို ကျွန်တော်တအား ငေးနေမိသည်။
ထို့ကြောင့် ညည်းတွားသယောင်ယောင်ရှိသော စကားလုံးများ
ကျွန်တော်၏ နှုတ်ခမ်းဝမှ ဖြည်းလေးစွာ လွတ်ထွက်သွားကြ၏။

“အေးနော် ကျွန်တော်တို့ တတွေ မပြောကောင်း ပြောကောင်း
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ တက္ကသိုလ်မတူဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာ
ဖြစ်သွားကြရင်တော့”

“အဲ သလိုဆိုရင် ယူက ခိုဘက်ကာကို ချက်ချင်းမေ့သွားမှာပေါ့”
“ဟာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယူက ယောက်ျားပဲလေ”

“မဆိုပါဘူး ခိုဘက်ကာရယ် ကျွန်တော်ဘယ်နေရာ
ရောက်ရောက် ခိုဘက်ကာကို အမြဲသတိရနေတော့မှာပါ”

ကျွန်တော့်စကားများ မောသံပါနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည်
သူမကို လွယ်လွယ်နှင့် မေ့သွားမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း သူမ ယုံကြည်
အောင် ပြောနိုင်သူ ဖြစ်ချင်မိပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ယုံကြည်အောင်
မည်သို့ စကားဆိုရမည်ကို ကျွန်တော်မသိ။ သူမဘက်သို့ လှည့်အကြည့်
တွင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာလေးကို
တွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမ၏မျက်လုံးညိုညိုကြီးများမှာလည်း
သူမ၏ဖခင်ကဲ့သို့ပင် ဆွေးရိပ်သမ်းနေကြပါပြီ။ ကျွန်တော်၏
သနားကြင်နာစိတ်များ သူမအပေါ် တားမနိုင်ဆီးမရအောင် ယိုဖိတ်
သွားကြပါတော့၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မေတ္တာနှင့် အကြင်နာ၏ သဘောကို
ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် နှင့်သီးစွာနားလည်လိုက်သော ကျွန်တော့်
အတွက်ခိုဘက်ကာ၏ ကိုယ်လေးကို ကျွန်တော့်၏ရင်ခွင် အတွင်းသို့
အတင်းဆွဲမသွင်းလိုက်မိစေရန် ထိုအချိန်က ကျွန်တော် မနည်းသတိ
ထားခဲ့ရသည်။

နောက်တနေ့နံနက်တွင်ရီဘက်ကာ ကျောင်းတက်သည်ကို မတွေ့ရပါ။

ကျွန်တော်၏ရင်သည် အမျိုးအမည်မသိသောစိုးရိမ်စိတ် တစ်မျိုးကြောင့် ပူသွားသည်။ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ကုန်ဆုံး ခါနီးကာလ အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရီဘက်ကာနှင့်ထဘီအပြာ ဝတ်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ရင်ခွဲရုံအနီးတွင် နံနက်ဆယ်နာရီ လောက်ကတွေ့လိုက်ရကြောင်း ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးမှ ပြန်သွားကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း ကျွန်တော့်အား လာပြောပြသည်။

ခုန်လက်စ ရင်သည် အရှိန်ရလာခဲ့လေပြီ။

ညနေကျောင်းဆင်းသည်နှင့် လူသံကြား၍ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲမှ ရုတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည့် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်သဖွယ် အတန်း ထဲမှ ကျွန်တော်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ရီဘက်ကာတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဘူဆင် လေးကို မြင်သည်နှင့် ပြေးတစ်ဝက် လျှောက်တစ်ဝက် ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများ သွက်သည်ထက်သွက်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်နှင့် လူဝင်တံခါးများ အားလုံး ပိတ်ထားသော ဝန်ထမ်းအိမ်ကလေးကို ဘူးစင်နောက်တွင် မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် အသက်ရှူရန် မေ့သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ကလေးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး လူဝင်တံခါးကို အဆက်မပြတ် ပြင်းထန်စွာ ခေါက်မိ၏။

“ရီဘက်ကာ . . . ရီဘက်ကာ”

ဆက်လက်၍ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်၏ တံခါးခေါက် သံများကြောင့် ကျွန်တော်၏နောက်သို့ အခြားဝန်ထမ်းအိမ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် လာရပ်နေသည်ကို သတိမထားလိုက်မိပါ။

“ကိုမျိုးဆိုတာ မောင်ရင်လား”

နောက်တည့်တည့်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်၍ ခုန်လိုက်မိ၏။ နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင် မိသွားသည့်အချိန်တွင် မောဟိုက်မှုကြောင့် နှိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်၏ ရင်အုံကို ကြည့်၍ အဒေါ်ကြီးကတစ်ခါ ထပ်မေးသည်။

“ကိုမျိုးဆိုတာ မောင်ရင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အဒေါ်၊ ---- အဒေါ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော့် နာမည်ကို သိတာလဲဟင်”

“ကိုမျိုးဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် သေချာပေါက်လာလိမ့်မယ်လို့ နောက်ကလေးက ပြောသွားတာပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် အဒေါ်က ခန့်မှန်းပြီး

မေးကြည့်ရတာပါ”

“ဟုတ်လားဟင် အဒေါ် အဲဒီမိန်းကလေးဆိုတာ ရီဘက်က
မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ရီဘက်ကတို့ အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဟုမ္မလင်းဆိုလား ကနီဆိုလား ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းသွားကြတယ်”

“ဗျာ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းသွားကြတယ် ဟုတ်လားဟင်၊ ဘာနဲ့ပြောင်း
သွားကြတာလဲ အန်တီ”

“ဪ မော်တော်နဲ့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်လား သူတို့ မော်တော်ဆိပ်ကို ဘယ်အချိန်က ဆင်းသွား
ကြလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကပဲကွဲ့”

ထိုမော်တော်များ ကျွန်တော်တို့မြို့က ထွက်ချိန် မမှန်တယ်
ကြောင်း ကျွန်တော်သတိရလိုက်သည်။ ဘူးစင်အောက်မှ ပြေးထွက်မည်
အပြုတွင် အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော်၏ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး
စာတစ်စောင်ပေးသည်။ ထိုစာမှာ ရီဘက်က၏စာဖြစ်မည်ထီ
ကျွန်တော်အတတ်သိသော်လည်း စာအိပ်ပေါ်မှ လိပ်စာကိုဝင်
ကျွန်တော်မဖတ်နိုင်တော့။ စာအိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ထည့်ပြီး
ဘူးစင်အောက်မှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါတွင်လည်း လွယ်အိတ်ကိုပစ်ချပြီး
ဝက်ဘီးကိုဆွဲ၍ မော်တော်ဆိပ်သို့ ကျွန်တော်အပြေး နင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။

ချင်းတွင်းမြစ်၏ မြစ်လယ်ရေကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့
ဆန်တက်သွားသော မော်တော်လေးပေါ်မှ မီးခိုးမျှင်မျှင်ကိုသာ
ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် ရီဘက်က၏
ယမန်နေ့က မျက်လုံးများထက် အဆတစ်ရာခန့် ပို၍ ဆွေးရိပ်သမ်းနေ
ကြမည်ဆိုသည်ကို ရီဘက်ကကတော့ သိသွားရှာမည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ လက်သည် ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သူမ၏စာကို
အလိုအလျောက် နှိုက်ယူပြီး ဖြစ်သွားသည်။

စာအိတ်အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော စာရွက်လေးပေါ်မှ
ရီဘက်က၏ မြန်မာလက်ရေးသည် သူမ၏ အင်္ဂလိပ်လက်ရေးများ
လိုပင် ညီညာလှပနေဆဲဖြစ်ပါ၏။

ကိုမျိုး

နှုတ်မဆက်ရက်လို့ နှုတ်မဆက်ခဲ့တာကို

စိမ်းတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဖို့
 မျှော်လင့်ချက်တွေ တအားနည်းသွားပြီဖြစ်ပေမယ့်
 အမြဲသတိရနေမယ်ဆိုတဲ့ ကိုမျိုးရဲ့စကားကြောင့်
 * ရီဘက်ကားရင်မှာ အမြဲချမ်းမြေ့ခဲ့ရပါပြီ။

ကိုမျိုးရဲ့

တစ်ချိန်က ရီဘက်ကား

ယမန်နေ့ညနေက တွေ့ခဲ့ရသော သူမ၏ဆွေးရိပ်သမ်းနေသော
 မျက်လုံးအညိုကြီးများကို ကျွန်တော်ပြန်လည် သတိရလာသည်။
 ထိုမျက်လုံးများ ဘာကြောင့် ဤမျှဆွေးရိပ်သမ်းနေကြကြောင်း ထိုစဉ်က
 ကျွန်တော်မရိပ်စားခဲ့မိပါ။ ယခုမှသာ ကျွန်တော်နားလည်သွားသည်။

ခွဲခွာရတော့မည်ကို ကြိုတင်သိနေသော သူမအနေဖြင့် ထိုစဉ်က
 များစွာစိတ်ထိခိုက်နေရှာလိမ့်မည်။ ဘူးစင်အောက်မှ ခုံတန်းလေး
 ဘေးတွင် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲထိုင်ရင်း အနာဂတ်ကို မျှော်တွေး
 ကြည့်ပြီး သူမ၏ရင်တွင် အလွမ်းလှိုင်းတွေ ကြွယ်နေရှာ ဟန်တူပါသည်။

ယခုတော့ သူမလိုက်ပါသွားသော မော်တော်လေးသည်
 မြစ်ကွေ့တွင် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

သို့သော်လည်း ရင်ခွဲရုံအရှေ့မှ ဘူးစင်ကလေးနှင့် အိမ်၏

ခြင်ကွင်းကတော့ ကျွန်တော်၏ အမြင်အာရုံထဲမှ ဘယ်သော အခါမှ
 မျောက်ကွယ်သွားနိုင်တော့မည် မထင်ပါ။

နောင်နှစ် ကျွန်တော်တက်ဖြစ်သော တက္ကသိုလ်တွင် သူမကို
 တွေ့လိုတွေ့ငြား ကျွန်တော်ရှာကြည့် မိပါသေးသည်။ ထိုတက္ကသိုလ်
 ဘာသာမဟုတ် မည်သည့်တက္ကသိုလ်မှာမှ သူမကိုမတွေ့ရတော့ပါ။

ရီဘက်ကားနိမိတ်ဖတ်ခဲ့သလိုပင် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ သူမနှင့်
 ကျွန်တော်ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်မည် မျှော်လင့်ချက်များသည်လည်း
 နည်းပါးသွားကြပြီ ထင်ပါသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း
 အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာသော နေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့
 မြို့ကလေးသို့ အလယ်တစ်ခေါက် ရောက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ဆေးရုံဝင်းအနီးသို့ အလွမ်းပြေ
 သွားအကြည့်တွင်မူ ရင်ခွဲရုံရှေ့တွင် နေရာလွတ် မကျန်အောင်ပင်
 အဆောက်အအုံများ ပြည့်နှက်နေပြီဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရ
 သည်။

ရင်ခွဲရုံအနီးရှိ ထိုအဆောက်အအုံများကို ငေးမောကြည့်နေသော

ကျွန်တော့်အား အနီးရှိ သမီးဖြစ်သူက လက်တို့၍ ဖေဖေ ဘာကြည့်နေတာလဲဟုမေးသည်။ ကျွန်တော်ကသမီးဖြစ်သူနှင့် ဇနီးသည်တို့အား ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဤဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ဖြတ်၍ ကျောင်းတက်ရလေ့ရှိကြောင်း၊ ယခုမူဖြတ်သွား၍ မရနိုင် လောက်အောင်ပင် ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ အဆောက်အအုံများ များပြားလာသဖြင့် အံ့ဩမိကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

ဆေးရုံဝင်းနံဘေးမှ ဂဝံကျောက်စရစ်လမ်းပေါ် လမ်းလျှောက်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးက ဆေးရုံကလည်း ကျောင်းနဲ့နီးလိုက်တာနော်ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်က .

ဖြစ်နိုင်လျှင်ကျောင်းသည် ဆေးရုံနှင့် မနီးသင့်ကြောင်း အထူးသဖြင့် ရင်ခွဲရုံနှင့် ကပ်လျက်မရှိသင့်ကြောင်း ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ရင်ခွဲရုံရှေ့မှ ဖြတ်၍ကျောင်းတက်ရသဖြင့် များစွာစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးအား ဆက်၍ပြောပြမိသည်။

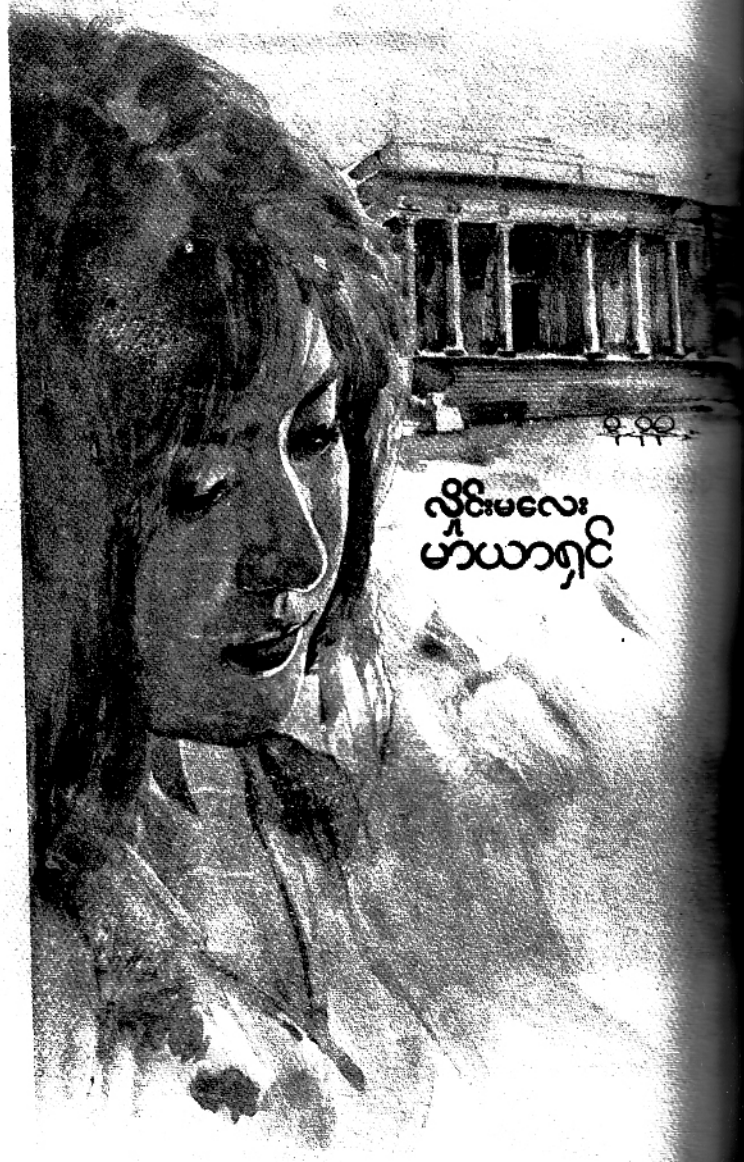
သမီးက ရင်ခွဲရုံဟူသော စကားလုံးကို ကြားသည်တွင် ကြက်သီးထဟန်ဖြင့် ပခုံးကို တွန်ပြလေသည်။

ထိုရင်ခွဲရုံသည် တစ်ချိန်က ကျွန်တော့်အတွက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်

သန့်ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရင်ခွဲရုံရှေ့မှ ဘူးစင်နှင့် အိမ်ကလေး ကြောင့် ဘိုနေရာရှိ ကွက်လပ်လေးမှာ ကျွန်တော့်အတွက် လေပြည်တဖြူဖြူနှင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းကိုတော့ ဇနီးသည်ကို လည်းကောင်း၊ သမီးဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော်ပြောမပြောမိခဲ့ပါချေ။

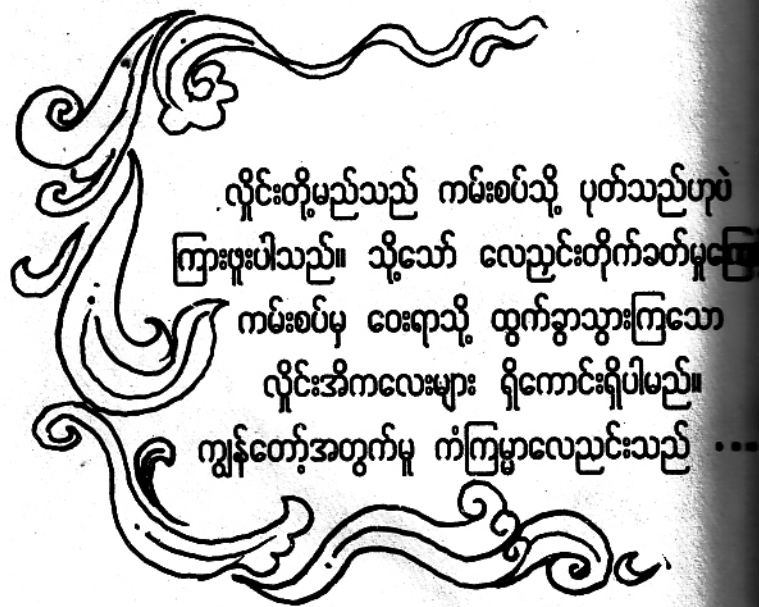
မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၉ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ

လှိုင်းမလေး
မာယာရှင်

လှိုင်းတို့မည်သည် ကမ်းစပ်သို့ ပုတ်သည်ဟုပဲ
 ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော် လေညှင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့်
 ကမ်းစပ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသော
 လှိုင်းအိကလေးများ ရှိကောင်းရှိပါသည်။
 ကျွန်တော်အတွက်မူ ကံကြမ္မာလေညှင်းသည် ...

လှိုင်းမလေးမာယာရှင်

သစ္စာလမ်းမှ ပင်တိုင် သောတရှင် ရွှေတမာပင်တို့အဖွဲ့ ကလည်း
 သတိထားမိကြသည်။ ‘အခုတလော ကိုမြတ်သူရဲ့ လှိုင်းမလေးမာယာရှင်
 ခံချင်းကလည်း ညည်းသံလေးနှင့် ညတိုင်းလာလာနေသည်’ လို့။

သို့သော် သီချင်းစကား တစ်ခုလွဲမှားနေသည်ဟုလည်း သူတို့
 သံသယဖြစ်နေကြသေးသည်။ ‘တို့ကြားဖူးတာက လှိုင်းမလေး မာယာရှင်
 ယေပါ။ ဘယ်နှယ် အခုဟာက လှိုင်းမလေး အိဗာနေဖြစ် နေရပါလိမ့်’
 ဆိုပေါ့။

“ဪ... မိုးကုတ်က ဦးဇော်ဝင်းလား၊ တည်းပါတယ်၊ ခင်ဗျာ၊
 တည်းပါတယ်၊ မိုးကုတ်က အဖော်တွေနဲ့ အပြင်ထွက်သွားကြတယ်
 ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူက မှာသွားပါတယ်၊ သူ့ဧည့်သည် တစ်ယောက်
 လာလိမ့်မယ် ခဏစောင့် ခိုင်းပေးပါတဲ့၊ ညခုနစ်နာရီလောက်မှာ

ကားလွတ်ပေးလိုက်ပါမယ်တဲ့၊ အဲဒီကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ဧည့်သည်အဖြစ် ပြောပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို သေချာမှာသွားပါတယ်၊ ထိုင်ပါဦး ခင်ဗျာ

မန်နေဂျာလုပ်သူက ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာပင် ကျွန်တော့်အား ပြောပြနေ၏။ ခြောက်နာရီခွဲပေပြီ။ နာရီဝက်ခန့် ကားစောင့်ရဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော မိုးကုတ်မှ ကောင်း နေဖော်သူငယ်ချင်းအချို့နှင့် ထမင်းအတူစား ရင်း စကားလက်ဆုံသူ ကြရန် ချိန်းထား၍ မန္တလေးမြို့ (၂၅) လမ်းရှိ ခတ္တာနွယ်တည်းခိုခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စုံစမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇော်ဝင်းနှင့်အတူ ပါလာသူများမှာ ဘယ်သူတွေများလဲဟု သိချင်၍ ဧည့်စာရင်း စာအုပ် အား ကျွန်တော်မျက်စိ ကစားနေမိပါသည်။ ကိုလှမောင်တစ်ယောက်တော့ ပါလာသေးသည်။

စာရင်းစာအုပ်မှ ဧည့်သည် တစ်ဦး၏ နာမည်ကို တွေ့လိုက်သည်တွင် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိလေသည်။

“ပက်ထရစ်လင်း” ဆိုပါလား။

သည်နာမည်မျိုးက နှစ်ယောက်ရှိရန် ခဲယဉ်းလှသည်။ ကျွန်တော်သိသော ပက်ထရစ်များ ဖြစ်နေလေမလား၊ ကျွန်တော်ပို၍ ရင်ဆိုင်လာမိ၏။

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ပက်ထရစ်လင်းဆိုတဲ့ ဧည့်သည်က ဘယ်မြို့ ကလာ ဘာလဲခင်ဗျ” ဟု မန်နေဂျာလုပ်သူအား ကျွန်တော်စူးစမ်းလိုက်မိ၏။

“နေတာကတော့ အင်းစိန် မှာနေတာတဲ့ဗျ၊ အခု နောင်ချိုကပြန် သာတာတဲ့၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာလဲ တွေ့စရာ လူတစ်ယောက်ရှိလို့ မန္တလေးမှာ ခဏတည်းတာတဲ့”

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်သိသော ပက်ထရစ်မဟုတ်တော့ပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော်သိသော ပက်ထရစ်က ရှမ်းပြည်မှာ နေသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ တွေ့စရာ လူတစ်ယောက်ရှိလို့ဟုလည်း ဆိုသေးသည်။ ပက်ထရစ်တို့ ရှမ်းပြည်မှ အင်းစိန်သို့များ ပြောင်းသွားကြ၍လား။

“သိလို့လားခင်ဗျာ” မန်နေဂျာက မေး၏။

“ဪ... သူက အသားဖြူဖြူ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း နောက်ပြီး မေးမှာ အမာရွတ်ကလေးနဲ့လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဆရာပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ လူချော လူဖြောင့်တစ်ယောက်ပါ၊ ထမင်းစားဖို့ဆိုပြီး အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန် ရောက်ခါနီးပါပြီ၊ ဆရာနဲ့တောင် တွေ့သွားနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ပက်ထရစ် သေချာပေပြီ၊ ကားမရောက်ခင် ပြန်လာလျှင်တော့ ပက်ထရစ်ကို ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ရဦးတော့မည်။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေ

လှုပ်ရှားလာပြန်လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ ဆက်တီပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ ရင်းပက်ထရစ်တို့အကြောင်းကိုစဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တို့သည်လည်း ဟိုလွန်ခဲ့သော (၁၇) နှစ်ကျော် ကာလက မန္တလေးတက္ကသိုလ်ဆီသို့ ပြေးလွှား ပျံလွင့် ကုန်ကြပါတော့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၆၆ ခုနှစ်ဆောင်းဦးရာသီတွင် ဖြစ်သည့် အောက်တိုဘာလား၊ နိုဝင်ဘာလား၊ လရက်ကိုတော့ ကျွန်တော်မမှတ်တော့ပြီ။ ထိုရက်ပိုင်းက မန္တလေးသို့ အနောက်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှ လေ့လာရေးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေကြသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို ညွှန်ကြားဖော်ပြရန်အတွက် မန်းတက္ကသိုလ်က အထူးအစီအစဉ် တစ်ရပ်အဖြစ် Concert တစ်ခုစီစဉ် ထားသည်။

ဧည့်သည်တော်တွေနှင့်အတူ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ကြည့်နိုင်သည်။ အဓိကဘာသာ တစ်ခုလျှင် အခန်းတစ်ခန်းစီ ဝေခွဲကြရမည်။ တစ်ခန်းလျှင် (၂၅) မိနစ်ထက်ပို၍ မကြာရ။ နိုင်ငံခြားသားများ စိတ်ဝင်စား နှစ်ခြိုက်စေမည့် အစီအစဉ်မျိုး တင်ဆက်ရမည်။ ပြီး... ထိမိရမည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်အလိုက် ဆရာများကိုယ်တိုင် ဦးစီး

ညွှန်ကြားပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြရမည်ဟု ပါမောက္ခချုပ်က အမိန့်ချမှတ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်းတစ်ပတ်အလိုကတည်းက ဘာသာရပ်အလိုက် ဘွဲ့လိုက်ကြတဲ့ဇာတ်တွေ၊ တစ်မေဂျာနှင့်တစ်မေဂျာအပြိုင်အဆိုင်အနိုင်။

ရုပ်ကြီးစင်၊ ကရင်ခုံးယိမ်း၊ အငြိမ့်တပင်တိုင်အက၊ တစ်ခန်းရပ် ဘာသပြဇာတ်၊ တော်လှန်ရေးသရုပ်ဖော် စသည်၊ စသည်အစုံပါသည်။ ဘွဲ့တော်တို့ရူပ ကတော်လှန်ရေးဟာသဇာတ်လမ်းတစ်ခုဖြင့် တင်ဆက်မည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တစ်ဦးအား ဂျပန်များက လိုက်လံ ခတ်ခတ်ဖမ်းဆီးပုံ၊ အသက်ကို လု၍ ထွက်ပြေးရပုံ၊ ကရင်အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှင့်သမီးပျိုလေး တစ်ဦးရှိသော တောင်ယာတဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး၊ ရှင်းပြအကူအညီတောင်းသည့်အခါ ကရင်မိသားစုက ဂုဏ်ထားပုံ၊ ဂျပန်များ ရောက်ရှိလာပြီး ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားသည့်အခါ ခန်းမပျိုလေး၏ ခင်ပွန်းအဖြစ် ဂျပန်များအားတစ်ပတ်ရိုက်ရာတွင် အဝင်ခွင့်ကျ မဖြစ်ပုံတို့အား ဟာသနှော၍ တင်ပြထားသည့် ရယ်စရာ ပြဇာတ်တိုလေးဖြစ်သည်။ ကရင်အဘွားကြီးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကရင်သမီးအပျိုလေးအဖြစ်လည်းကောင်း ကျောင်းသားနှစ်ဦးက လူရော အသံပါ ပုံဖော်၍ သရုပ်ဆောင်ထားသောကြောင့် ပို၍ ရယ်ရသည်။

တစ်ပတ်လုံးလုံးကျွန်တော်တို့ စေ့စေ့စပ်စပ် ဇာတ်တိုက်ထားကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများ နားလည်စေရန် စကားပြောအားလုံးကိုလည်း အင်္ဂလိပ်လိုပြောဆိုရန် ကျွန်တော်တို့ ဆရာများက စီစဉ်ထားကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာများ ရေးပေးသည့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောများကိုလည်း အသေကျက်ထားကြသည်။ သည်ဇာတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်က တော်လှန်ရေးတပ်သား။

တော်လှန်ရေးတပ်သားပေမယ့် ပြဇာတ်မင်းသားဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရမည်၊ မိတ်ကပ်လိမ်းရမည်ဟု ဆရာများက ညွှန်ကြားမြှောက်ဆိုကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝတ်စုံပြည့်လေ့ကျင့်မှုမလုပ်မီကတည်းက ဘယ်မိတ်ကပ်ကို ဘယ်လိုလိမ်းရမည်၊ နှုတ်ခမ်းနီကို ဘယ်ကိုဆိုးရမည်ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှ ကျောင်းသူများထဲမှ ကျွန်တော်သေသေချာချာ သင်ယူခဲ့ရ၏။ ကျောင်းသူများက သင်ပေးရုံသာမက သူတို့၏ မိတ်ကပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနီများ လွယ်အိတ်တစ်လုံးခန့် ကျွန်တော်အား ငှားလိုက်ကြသေးသည်။ တော်တော်အားကိုးရသည့် သူငယ်ချင်းတွေပါတကား။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အတွက်မူပြင်ဆင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာပြဿနာမှမရှိ။ အဆောင်နှင့် ကပ္ပဲပြုလုပ်မည့် အားကစားရုံမှာ

သည်း ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေ့ညရောက်သောအခါ အဆောင်မှာကတည်းက တော်လှန်ရေးတပ်သား အသွင်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်၊ မျက်နှာပြင်ပြီး ဂျပန်များ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမိခါနီး အချိန်လေး၌ ဝတ်ရန်သင်တိုင်း အနီကို ခေါက်ပြီး ချိုင်းတွင် ညပ်၍ အားကစားရုံဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

အားကစားရုံကြီးအား တော်တော်မွမ်းမံပြင်ဆင်ထား လေသည်။ ဇာတ်ခုံရှိသည့်ဘက်တွင် တကယ့်ကပ္ပဲ ရုံအတိုင်း ပြင်ဆင်ထား၏။ ရှေ့မှ ကြည့်လျှင် ဇာတ်စင်မျက်နှာစာမှလွဲ၍ ဘာမှမမြင်ရ ဇာတ်စင်နောက်တွင် ဇာတ်ကမည့်သူများ ကောင်းမွန်ကျယ်ဝန်းစွာ ပြင်ဆင်နိုင် သည်။ သူတို့အား ပရိသတ်မမြင်နိုင်၊ သေသေချာချာ ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဪ... မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာတော့ သည်အားကစားရုံသည်ပင် ဘွဲ့နှင့် သဘင် ခန်းမလည်းမဟုတ်ပါလား။

ဇာတ်ခုံနောက်သို့ ကျွန်တော်ဝင်လိုက်သောအခါတွင် ပါဝင်ကြမည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူ(၃၀) ကျော် တရုန်းရုန်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခေါင်းဖျီးနေသူ၊ မျက်နှာပြင်နေသူ၊ အဝတ်လဲနေသူ၊ အားလုံးပျာယာခတ်နေကြ၏။ အထူးသဖြင့် ကျောင်းသူများက ဇာတ်စင်နောက် ရောက်မှ ပြင်ကြတာများသည်။ အဆောင်မှ

ကပွဲရုံသို့ မမှောင်ခင် ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားနှင့်လာကြလျှင် ကျောင်းသားများ၏ နောက်ပြောင်ခြင်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြဟန်တူပါသည်။

ညခုနစ်နာရီထိုးသည်နှင့် မြန်မာစာအဖွဲ့က ပထမအစီအစဉ်အဖြစ် စတင်ကပြနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က တတိယဖြစ်နေ၍ တစ်နာရီနီးပါးလောက်တော့ စောင့်ရပေဦးမည်။ ဇာတ်စင်၏ လက်ယာဘက်အောက်မှနေ၍ ပုဏ္ဏားကွယ်များကြားမှ မြန်မာစာအဖွဲ့ကိုငေး၍ ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်၏ နံဘေးသို့ ကျောင်းသူတစ်ဦးရောက်လာ၏။ မင်းသမီးအဝတ်အစားနှင့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးလည်း ပါသေးသည်။ ခြင်းထဲမှတစ်တောင်လောက်ရှိသော မှန်ကြိုးတစ်ချပ်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး မှန်ကို ဘယ်နေရာတွင် တင်၍ ရပါမည်လဲဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝေ့ဝိုက်ကြည့်နေ၏။ မှန်တင်ရန် စားပွဲကုလားထိုင် များမတွေ့ရသောအခါ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိပါသည်။ မျက်နှာကို ပြင်၍ ပြီးဟန်မတူ သေးနှုတ်ခမ်းနီပင်လျှင် မဆိုးရသေး။ မီးရောင်အောက်တွင် ပန်းနုရောင်သမ်းလျက်ရှိသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကျွန်တော်တွေ့နေရသည်။ ထိုကျောင်းသူဘယ်ကနေ ဘယ်လို ကျွန်တော့်အနားသို့ ရောက်လာသည်ကိုတော့ မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကူညီမှ ဖြစ်မည်။

“ပေးပေး၊ အဲဒီမှန် ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ ကျွန်တော်ကိုင်ထားပေးမယ်၊ ယူမိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီတွေကျွန်တော်လက်ထဲထည့်ထား” ကျွန်တော် ပါးစပ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မှန်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး မီးပွင့်အောက်တည့်တည့်သို့ နေရာရွှေ့ပြီး ဖြစ်သွား၏။ မှန်ကို ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ်တွင် မှီ၍ လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထား ရင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကိုလည်း ဖြန့်ပြီးဖြစ်နေလေသည်။ သူမလည်း ကျွန်တော့်နောက်သို့ အလိုက်သင့် ကပ်ပါလာ၏။ ကျွန်တော့်အားလည်း တော်တော် ကျေးဇူးတင်သွားပုံ ရလေသည်။ သူမသည် တော်လှန်ရေးတပ်သား အသွင်ယူနီဖောင်းဝတ်ဆင်ထားသော ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီးခြင်းထဲမှ မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီ စသည်တို့အား ထုတ်ယူ၍ ကျွန်တော်၏ လက်ခုပ်ထဲသို့ ထည့်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်... ကျွန်မအချိန်သိပ်မရတော့ဘူး၊ မြန်မာစာပြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့ အလှည့်ပဲ...”

“ဪ... ဖီလော်ဆော်ဖီက ထင်တယ်၊ နည်းနည်းတော့ အချိန်ရပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အားမနာပါနဲ့ ယူမိတ်တိုင်းတု ဖြည်းဖြည်းသာ ပြင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့က ယူတို့ပြီးမှပါ”

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး မှန်ထဲသို့ ပြန်ကြည့်

ကာ သူမ၏ ပါးစပ်ကို ဟ၍ဟ၍ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးလျက်ရှိတော့၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့် သူမ၏မျက်နှာမှာ တစ်တောင်ခန့်ပင် ဝေးတော့မည်မထင်။ နှာတံကပေါ်ပေါ် မျက်လုံးက စင်းစင်းနှင့် လှလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း အသားအရေကဖြူ ဝင်းနေပြီး ၊ ပါးရိုးကျပုံမှာလည်း ထိုခေတ်ထိုအခါက ကျွန်တော်တို့ပြောပြောနေသည့် အော်ရီယင်တယ်ဗြူတီဆိုသည်မှာ ဒါမျိုးကို ခေါ်တာပဲဖြစ် မည်ထင်သည်။ ဖီလော်ဆော်ဖီက ဆရာများအနေဖြင့် အနောက်တိုင်းသားများ အသည်းခိုက်သွားအောင် မြန်မာဆန်ဆန်လှသည့် သူမကို အပိုင်ရွေးထုတ်ထား ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော့်မှာ ရင်ခုန်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း၊ မှန်လွတ်မကျအောင် ပင် မနည်းသတိထားနေရ၏။ မြန်မာစာအဖွဲ့မပြီးခင် ငါးမိနစ်အလိုတွင် သူမ၏ ပြင်ဆင်မှု အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သွား၍ တော်ပါသေး၏။

ဖီလော်ဆော်ဖီ၏ တင်ဆက်မှုမှာ သူမအား အထူး အသားပေးထားသည့် ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန် ကပွဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဇာတ်စင်နဘေးမှနေ၍ သူမ၏ကကြိုးကဟန်များအား ငေးမောနေမိ၏။ သည်လောက် ပရိသတ်ကိုထိန်းထားနိုင်လောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အကပညာများကို ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာ တုန်းကများ သင်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကျွန်တော်စဉ်းစား နေမိသည်။ ဖီလော်

ဆော်ဖီအဖွဲ့ပြီး၍ ဇာတ်စင်အောက်သို့ ဆင်းလာချိန်တွင် ကျွန်တော် သူမအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိပါသည်။

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားလိုက်သည်နှင့် မီးခိုးများရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ သေနတ်သံများကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

ထိုညက ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ကျွန်တော်ဘာတွေပြောခဲ့ပြီး ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကိုလည်း မမှတ်မိ။ တခြားသူများ ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်သွားကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မမှတ်မိ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း သတိမရမိပါ။ ကျွန်တော်သတိရနေသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲမှ မထွက်နိုင်သော ရုပ်သွင်မှာကား . . .

နောက်တစ်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်တစ်နာရီတွင် ကပွဲဖြစ် မြောက်ရေးအဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့ညက ကပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးအား ရာဇတ်ဟောလ်သို့ ခေါ်ထားသည်။ သူထူးထွေထွေ အစီအစဉ်မရှိပါ။ ညက ဘယ်အဖွဲ့က ဘယ်လိုသရုပ်

ပါသည်။ ဘယ်အဖွဲ့က ရယ်ရသည်။ ဒယ်လီဂေးရှင်းက ဘယ်အဖွဲ့က ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုချီးကျူး သွားကြသည် စသည်ဖြင့် ဆရာများက ချီးမွမ်းစကား၊ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့အား ကော်မီစီမူဆာဖြင့် ညှိနှိုင်းသောဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းပိတ်သည့် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍လည်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသား အားလုံးအပြင်ထွက်သည့် အဝတ်အစားရိုးရိုးကိုသာ ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ အားလုံးပေါင်းမှ (၄၀)ကျော်မည်မထင်၊ ထိုအထဲတွင် မိန်းကလေး (၁၅) ယောက်ခန့်ပါမည်ထင်သည်။ သည်(၁၅)ယောက်ထဲတွင်တောင်မှ ကျွန်တော့်၏ အောရီယင်တယ်လေးအား မနည်းရှာနေရသည်။ ဟောတွေ့ပါပြီ။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ကျွန်တော်ရင်မောရပြန်ပါသည်။ ရိုးရိုးအဝတ်အစား နှင့် ညကထက်ထိ ပို၍ယဉ်၊ ပို၍လှနေပါသေးလား။ အင်္ကျီလက်စကလေးနှင့် ဖြစ်၍နှင်းနှင့် ပမာ ဖြူအိနေသော သူမ၏လက်မောင်းသားလေးများကို ကျွန်တော် နောက်မှ မြင်တွေ့ရသောအခါ ရင်တွင်လှိုက်ဖိုရပြန်ပါတော့သည်။

ညှိနှိုင်းပွဲပြီးသောအခါ ဆရာများ၏ စားပွဲအနီးမှ ကျွန်တော် ကပ်၍ ဖြတ်လာခဲ့၏။ စားပွဲပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ကပွဲတွင် သရုပ်ဆောင် ကြသူများ၏ အမည်စာရင်းပေါ်သို့ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများ

သျှင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားလျက်တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေလျက်ရှိ၏။ အီဗာနေ့ စတုတ္ထနှစ် ဒဿနိက အမှတ် (၁၁၁) သစ္စာဆိုပါလား။

ထိုနေ့လွန်မြောက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် သူမထံသို့ စာတိုက်မှတစ်ပတ်လျှင် အနည်းဆုံးစာနှစ်စောင်ထည့်သည်။ တထည့်သည်ဆိုသော်ငြားလည်း စာတိုက်ပုံးထဲသို့စာကိုထည့်ခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ နှင်းပွင့်ပမာဖြူဖွေးနေသော စာအိတ်ကလေးများ မညစ်ပေစေချင်၊ ကျွန်တော်၏ စာအိတ်ကို ကြွေရောင်စာရွက်အဖြူ အကောင်းစားများနှင့် ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ချိုးသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ထိုခေတ်ကကောင်းလှပါသည်ဆိုသော ခရောင်းလီစာအိတ်များပင် ကျွန်တော်၏ စာအိတ်ဖြူလေးများကို အလှခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့။ ဆိုကြောင့်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ယခင်ကတည်းက သိကျွမ်းထားသူ စာတိုက်မှ ဦးလေးကြီး၏ လက်ထဲသို့သာ ကျွန်တော်၏ စာအိတ်ဖြူလေးများကို အမြဲအပ်၏။

သူမက သစ္စာဆောင်တွင် နေသည်။ ကျွန်တော်က အောင်ဇော်လာမှာ နေသည်။ တက္ကသိုလ်စာတိုက်က အဆောင်နှစ်ဆောင်အကြား အလယ်တည့်တည့်လောက်တွင်ရှိသည်။ ညအချိန် စာတိုက်က

အသံကုန်ဟစ်အော်လျှင် မင်္ဂလာကရော၊ သစ္စာကပါ ကြားလော့
သည်။ သည်လောက်နီးနီးကလေးကို ဘာကြောင့်များတစ်ပတ်နှစ်ခါ
လောက် စာထည့်နေပါလိမ့်ဟု ဦးလေးကြီးနားမလည်နိုင်။ ခေတ်လူငယ်
တွေ တစ်ခက်တာပဲဟု ထင်ကောင်းထင်နေရှာပေမည်။ သို့သော်
ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမြဲအလိုလိုက် သည်။ ကျွန်တော့်စာအား
တခြားစာများလို ဝုန်းဒိုင်နှင့် ဖြစ်သလိုတံဆိပ်မရှိက် စာအိတ်ခေါင်း
ပေါ်တွင် မစွန်းမပေအောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် တံဆိပ်ရိုက်ပေးသည်။
ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသို့တံဆိပ်ရိုက်သည်ကို ကြည့်ပြီးမှ ဦးလေး
ကြီးအား ကျေးဇူးတင်အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လေ့ရှိသည်။

စာများကို သစ္စာဆောင်စဉ်ခန်းအတွင်းမှ စာပွဲပေါ်တွင် နံနက်
ဆယ်နာရီဆိုလျှင် ဦးလေးကြီးက ပုံထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆယ်နာရီထိုး၍
ကျောင်းလွှတ်လျှင် သစ္စာသူများ စာရွေးကြပေတော့။ တစ်ခါတ
ဦးလေးကြီးက ပြောပြဖူးသည်။ မာစူးတွင်ရှိစုမဲ့စုအဆောင်(၅)ဆောင်
ရှိသည့်အထဲ စာအများဆုံးလာသည့် အဆောင်က သစ္စာဆောင်ပဲတဲ့။
တစ်ရက်တစ်ရက် ရာနှင့်ချီပြီး လာလေ့ရှိသည်တဲ့။ စာလာအနည်းဆုံး
အဆောင်ကတော့ အဂရီ (Agri) က ကိုရွှေရိုးတို့ပျော်စံရာ ရတနာ
ပုံပင်။ အများဆုံးလာမှ တစ်ရက်ဆယ်စောင်။

စာထဲတွင် ကျွန်တော် သူမအား “အိဗာ” ဟုလည်းမခေါ်။ “နွေ”
ဟုလည်းမခေါ်။ အိပ်ဟူ၍သာ တင်စား၍ အမြဲခေါ်သည်။ ခေါ်ပေ
မပေါ့။ ကျွန်တော့်အချစ်ဦးပေကိုး။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ အိဗာအိပ်
ဟူ၍လည်း ရေးမိပြန် သည်။ အို... သူမအတွက် အမည်နှစ်ခု
ထပ်ကုန်ပြီ။ မတတ်နိုင်တော့။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ်သာ။

စာထဲတွင် ကျွန်တော့် နာမည်ကိုတော့ ထည့်မရေးခဲ့ချေ။
ကျွန်တော် အိပ်ကို စွဲမိနေသည့်အကြောင်း၊ ငုံထားမတတ် ချစ်ရကြောင်း၊
ဘယ်နေ့က ဘယ်လိုချည်၊ ဘယ်အင်္ကျီတွေဝတ်လာတဲ့ အိပ်ကို
ဘယ်အကွေ့မှာ ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်
နှလုံးသွေးတွေ ဘယ်နှစ်မိနှစ်ခန့် ရပ်သွား ခဲ့ကြောင်းစသည်ဖြင့်။
သို့သော် ထိုစာများအားလုံးမှာ သိုးဆောင်းဘာသာ စကားဖြင့် ရေးထား
ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကျွန်တော်ကလည်း
တက္ကသိုလ်မှာ လေးနှစ်သာ နေလာသည်။ လုံချည်နှင့် ကျောင်း
တစ်ရက်မှ မတက်ဖူးခဲ့။ အမြဲဘောင်းဘီရှည်နှင့်ချည်းသာ။

ဆောင်းရာသီ၏ ကြာသပတေးနေ့တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်
တို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ပြင်ဦးလွင်သို့ တက်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
သစ္စာဆောင်ရှေ့ပြန်ရောက်တော့ ညခုနှစ်နာရီခွဲပြီ။ လက်ထဲတွင်

စတော်ဘယ်ရီလတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နှစ်ခြင်းနှင့် ပလတ်စုံတစ်အိပ်
ကြီးဖြင့် လေလုံအောင်ထုပ် ထားသော ချယ်ရီပန်းများ ပေးလိုက်သည်။
နောက် စာအိတ်ဖြူလေးတစ်လုံး . . . .

စာထဲတွင်မတော့ ကျွန်တော်တို့စာသင်ခန်းသည် အိပ်တို့
စာသင်ခန်းနှင့်တစ်ပတ်လျှင်သောကြာနေ့ပထမဆုံးအချိန်၌ အခန်း
ချင်းကပ်လျက်ကျလေ့ရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ဘယ်အခန်းက
ကောင်ဆိုသည်ကိုလည်း 'အိပ်သိချင်သိပါစေတော့။ တစ်ပတ်မှာ
သောကြာနေ့ကို ဖြတ်နိုးမိကြောင်း ချယ်ရီပန်းများကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
ဘယ်လို စွန့်စွန့်စားစားခူးလာကြောင်း မနက်ဖြန် သောကြာနေ့တွင်
အိပ် ချယ်ရီပန်းတွေကို ဝေအောင် ပန်ပြီး ကျောင်းတက်သည်ကို
ကြည့်ပါရစေဟုလည်း တောင်းပန်တိုးလျှိုးခဲ့ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်တော် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ ကျွန်တော် ဘယ်သူဆို
သည်ကို မသိဘဲနှင့်ချယ်ရီပန်းတွေကို အမိုက်ခံ၍အိပ်ပန်မှ ပန်ပါမလား။
သို့သော်လည်း ဖွင့်မပြောသေး၍ တိတိကျကျ မသိသေးသည်သာရှိမည်။
အိပ်၏ မျက်လုံးများကတော့ ကျွန်တော့်ကို သိသယောင်ပင်။ ယခု
လောက်ဆိုလျှင် အိပ်တစ်ယောက် သူမ၏သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကိုစုခေါ်
ပြီး 'ငါ့ကို စာပေးပေးနေတဲ့ အကောင်ဘယ်သူဆိုတာညည်းတို့ ဝိုင်းပြီး

အကဲခတ်ပေးကြစမ်းပါ' ဟု စစ်ကူများ တောင်းနေလေရော့မလား။
နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အတန်းတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး
ဆင်းမှ ငါးဆယ်မကျော်။ ချယ်ရီပန်းတွေကို လိုက်ကြည့်သောသူကို
သူတို့အဖွဲ့ အကဲခတ်ကြမည်။ 'ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း အိပ်ကို စာတွေ
ပေးပေးနေတာ ရှင်လားဟု' မေးလျက်ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်
နေကြမည်ပင်။ ကျွန်တော်သည် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းမထွက်မီ
တစ်ည၌ အိပ်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ အိပ်ခြင်းမျိုးဖြင့်
သိကြာသပတေးနေ့ညတွင် အိပ်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်အစောကြီးနိုးနေပြီး အစောကြီး
ချေးပြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ရင်ခုန်စွာဖြင့်ပင် သူငယ်ချင်း
ငါးဦးနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ Class ရှိရာ Main ရှေ့ ဘယ်ဘက်ရှိ
ကျောင်းဆောင်သစ်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ချယ်ရီပန်းတွေ အဖွေးသားကို
ကျွန်တော်တွေ့ရပါလေပြီ။ သို့သော် . . .

သို့သော် ထိုချယ်ရီပန်းများ ကျွန်တော့်အိပ်၏ ပိတုန်းရောင်
ကေသာတွင် ဖွေးနေကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါလေ။ အိပ်၏ သူငယ်ချင်း

လှပျိုဖြူ ငါး ဦးခန့် ဝေနေအောင် ပန်ထားကြခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ အိမ်၏ ခေါင်းတွင်မတော့ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီ ပွင့်အကြီးကြီးတစ်ပွင့်ကို သင် သပ်ရပ်ရပ် ပန်ထားလေသည်။

အိမ်သင်္ကေတချင်း အချောတစ်သိုက်သည် သူမတို့၏ Class ဘေး ကော်ရစ်ဒါတွင် ရပ်နေကြ ရင်း ပြုံးစနဲနဲဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အတန်းဘက်သို့ ကြည့်၍ အကဲခတ်နေကြ၏။ ကျွန်တော့်အတန်းထဲမှ ကျောင်းသားများက စာဂျိုပိုးတွေဖြစ်ကြ၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှအစ ရှိုးကြပါသည်။ များသောအားဖြင့် နေ့ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းတို့အနေနှင့်မူ အိမ်၏ သူငယ်ချင်းအားလုံးကော်ရစ်ဒါတွင် တောင်း ကိုယ်စီနှင့် 'ချယ်ရီပန်း ပူပူနွေးနွေး ရမယ်နော်' ဟု အော်ပြီး ပန်းရောင်း နေကြလျှင်တောင် သတိမမိကြမည် ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်ကြပါပေ။ ညည အဆောင်တွင် စာလာပေးတတ်သည်မို့လည်း ဟော်စတယ်ကပဲ ဖြစ် မည်ကိုတော့ ထိုမချောတစ်သိုက် တွက်ထားပြီးဖြစ်မည် ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ Class တွင် အဆောင်နေသူ (၁၅) ဦးခန့်သာစာဖို့ သည်။ သည် (၁၅) ယောက်ကလည်းသုံးယောက်တစ်တွဲ၊ ငါး ယောက် တစ်တွဲဆိုသလိုအမြဲတွဲလေ့ရှိကြသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ အသွင် တူသူချင်း၊ အသက်အရွယ်တူသူချင်း တွဲကြခြင်းဖြစ်၍ ဘယ်အတွဲကဖြစ်

မည်ဆိုသည်ကိုလည်း အကဲခတ်ရလွယ်နေပြန်သည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းခြောက်ယောက်တွဲသည် အိမ်တို့ အခန်းဘေးမှ ဖြတ်၍ ကပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့အခန်းဆီသို့ သွားရတော့မည်။ ချယ်ရီမေတစ်သိုက် ရှေ့မှ မလွဲမသွေဖြတ် လျှောက်ရတော့မည်။ သူငယ် ချင်း ငါး ဦးကလည်း ချယ်ရီပန်းများကို သတိပြုမိပုံမပေါ်။ တင်မောင် ဆွေနှင့် ပိန်းဆန်က တစ်ဘက်၊ အယ်ဖရို တင်မောင်ဝင်းနှင့် မိုးဆန်းက တစ်ဘက်၊ ဘာတွေငြင်းနေကြမှန်းမသိ အကြောက်အကန်ငြင်းခုန် ရင်း လျှောက်လာကြ၏။ ကျွန်တော် ကူနွေပျက်၍ မဖြစ်တော့ပါ။ တစ်ချက် ကူနွေပျက်သည်နှင့် အိမ်တို့ ကျွန်တော့်ကို ရိပ်မိသွားကြတော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ထိုင်တတစ်သိုက် ငြင်းသည့် အကြောင်း အရာထဲသို့ ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် အတင်းဝင်ငြင်း ရင်းဖြင့် ဘို့အဖွဲ့ကို သတိမထားမိလေဟန် အိုက်တင်လုပ်ရ၏။ ကျွန်တော်ဂရု မပြုမိဟန်ဆောင်နေသော်လည်း ထိုအဖွဲ့အားလုံး ကျွန်တော့်ကိုမှ ခွေးကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေကြသည်ကို ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးထောင့် တစ်နေရာတွင် တွေ့မြင်နေရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်အတန်းထဲ ရောက်သွားသည်အထိ ထိုချယ်ရီမေအဖွဲ့အား ကျွန်တော်က 'ဖုတ်လေ သည် ငါးပိရှိတယ်လို့ မထင်' သည့်သဘော လုပ်သွားသည်ကို တွေ့

လိုက်ရသောအခါ အိပ်တို့ တစ်သိုက်ဒေါသပုန်ထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ ပါတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုအဖွဲ့မှာ လွယ်လွယ်နှင့် အနှုံးပေးမည် သူများ ကော့မံဟုတ်။ သည်ပွဲတွင် ဒိုင်ပွဲရပ်ဖြင့် နှုံးရသော်လည်း နောက်တစ်ပွဲတွင် ကျွန်တော်အား နောက်ကောက်ထိုး၍ ကြမ်းပြင်သို့ သိပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြဦးမည်သာ။ ချယ်ရီမေအဖွဲ့သည် နောက် တစ်နေ့တွင် မဆိုင်းမတွ ရောက်ရှိလာမည့် စာအိတ်ဖြူပါ အကြောင်း အရာများကို လေ့လာပြီးမှ တိုက်ကွက်အသစ်ဆင်ကြမည်ဟု တိုင်ပင်နေ ကြသလို ကျွန်တော်သည်လည်း ကျောင်းတက် ရင်းဖြင့် အဆောင်ပြန် ရောက်လျှင် ရေးရမည့် စာလုံးများကို ကြိုတင်၍ ခေါင်းထဲတွင် စီစဉ်နေ ပါတော့သည်။

သည်တစ်ခါစာကိုတော့ သိုးဆောင်းလိုရေး၍ မဖြစ်တော့ပြီး ရေးချင်တာတွေကလည်း များသည်။ ရင်နှင့်အပြည့်ခံစားရသည်က လည်း ပြင်းထန်လှသည်။ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်များကို သိုးဆောင်း စာလုံးလေးများမီအောင် လိုက်နိုင်ကြမည်မထင်။

ပထမဆုံး ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်နယ်မြေတွင် ခေတ်စားနေ

သော ကိုမြတ်သူ၏ ‘လှိုင်းမလေးမာယာရှင်’ သီချင်းကို အကြမ်းချရေး ခံသည်။ ထိုသီချင်းမှာ မြန်မာ့အသံမှ သီချင်းမဟုတ်။ မာစူးပေါက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“လှိုင်းမလေး မာယာရှင်ရေးမကြင်နာဘဲ ကြည့်ခွာလွှဲ၊ ကြိတ်ခဲဖြေ ခရမျက်ရည်စကို နှမမြင်ရမှ ပျော်ရမှာလားကွယ်”

မှတ်မှတ်ရရ ထိုသီချင်းကို အစမှအဆုံးရေးပေးလိုက်မိသည်။ သို့အပြင် ကျွန်တော်၏ အသည်းမှာ တစ်ခြမ်းသာ ကျန်တော့သည့် အကြောင်း မတ်တတ်ကလည်း လဲတော့မည်ထင်သည့်အကြောင်း စသည် စသည်...

အိပ်တွင် ရှိသမျှသော လုံချည်၊ အင်္ကျီတွေ အားလုံးကျွန်တော် အလွတ်ရသည်။ ကြည့်စမ်း ပုစွန်ဆီရောင်လုံချည်နှင့် ဆွယ်တာ အနက်ကို အိပ်မဝတ်တာကြာပြီ။ ကျွန်တော် ဒိုင်ယာရီကို လှန်မိ၏။ ဟုတ်သည် ရက် (၂၀) ပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်စာထဲတွင် ဆက် ရေးမိသည်။ လာမည့်သောကြာနေ့တွင် ပုစွန်ဆီရောင်လုံချည်နှင့် ဆွယ်တာအနက်ကို ဝတ်ဆင်လာဖို့ အကြောင်း၊ သည်အဝတ် အစားနှင့် အိပ်၏ အလှအစား မန်းတက္ကသိုလ်တွင် မည်သူမျှ မယှဉ်နိုင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဝတ်လာလျှင် Class ပြီးပြီးချင်း အိပ်၏နောက်သို့ ကျွန်တော်

လိုက်လာပြီး စကားပြောမည့်အကြောင်း မဝတ်လာလျှင်တော့ မာဇုကွန်တော်ထွက်ပြေးတော့မည့်အကြောင်း စသည် စသည် စသည်...

သည်တစ်ပတ် သောကြာနေ့ကလည်း ရောက်နိုင်ခဲ့လှဘိသည်။ သိန္နာလမ်းမှ ပင်တိုင် သောတရှင်ရွှေတမာပင်တို့အဖွဲ့ကလည်း သတိထားမိကြသည်။ 'အခုတလော ကိုမြတ်သူရဲ့ လှိုင်းမလေး မာယာရှင်သီချင်းသံလေးကလည်း ညည်းသံလေးနှင့် ညတိုင်းလာလာနေသည်လို့။'

သို့သော် သီချင်းစာသား တစ်ခုလွဲမှားနေသည်ဟုလည်း သူတို့ သံသယဖြစ်နေကြသေးသည်။ 'တို့ကြားဖူးတာက လှိုင်းမလေး မာယာရှင်ရေပါ။ ဘယ်နှယ်အခုဟာက လှိုင်းမလေးအိဗာနေရေဖြစ်နေရပါလိမ့်' လို့ပေါ့။

အမျှော်ကြီးမျှော်ခဲ့ရသော သောကြာနေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အမျှော်ကြီးမျှော်ခဲ့ရသလို အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ရသော သောကြာနေ့ဟု ဆိုမှ ပြည့်စုံမည်ထင်သည်။ ရှက်စနိုးလေးဖြင့် ပုစွန်ဆီရောင်လုံချည်နှင့် ဆွယ်တာ အနက်ကို ဝတ်၍လာသော အိဗာအား တွေ့လိုက်ရ၍ပင်။ ကျွန်တော်သည် အိဗာတို့ အတန်းဘေးရှိ ကော်ရစ်ဒါပေါ်တွင်

ဆယ်တန်းအောင်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်သဖွယ် အောင်ပြီကွ၊ အောင်ပြီကွဟု လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ထမခုန်မိစေရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခဏခဏသတိပေးနေရလေသည်။ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် အရွှန်းလဲ့ဆုံးသော အပြုံးများဖြင့် အိဗာအားရွှန်းရွှန်းစားစား ခိုက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မချောတစ်သိုက်သည်လည်း သဘောခွေသွားကြပါတော့သည်။ အချင်းချင်းလည်း လက်ကုတ်ပြီး တိုးတိုးတိုးတိုး ပြီးစနဲ့နဲ့ဖြင့်။ 'ညည်းကို အရင်တစ်ပတ်ကတည်းက ငါပြောသားပဲ၊ ဒီကောင်ပဲဖြစ်မှာပါလို့' ဟု ပြောနေကြမည် ထင်သည်။

Class လွှတ်လိုက်သည်နှင့် အိဗာတို့အုပ်စုနောက်သို့ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ခပ်သွက်သွက် လိုက်လာမိသည်။ ကျွန်တော်နောက်မှ လိုက်လာသည်ကိုတွေ့လျှင် အဖော်တစ်သိုက်သည် အိဗာအား ရှေ့တွင် တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ပေးထားလိုက်ပြီး အိဗာ၏ နောက်နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း အကွာမှ ခွာ၍လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အိဗာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြပါစေတော့ဆိုသည့်သဘော။ တော်တော်သဘောကောင်းသည့် ဟာလေးတွေ၊ တော်တော်အလိုက်သိသည့် ဟာလေးတွေ၊ သည်ဟာလေးတွေက လည်တော့လည်း လည်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အိဗာအား သိပ်အဝေးကြီး ခွာမထား။ သူတို့ဟာသူတို့ ဟိုအကြောင်း

သည်အကြောင်းပြော သလိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်အား နောက်မှ သိမ်းကူး
အကဲခတ် ရင်း ကျွန်တော်မြောမည့် စကားကို နားစွင့်နေကြခြင်းသာ
ဖြစ်၏။

“အိဗာနွေ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိလားဟင်” ကျွန်တော် မြူးကြွစွာ
မေးလိုက်၏။ အိဗာကိုလည်း ကျွန်တော်မကြောက်တော့ပြီ။ မှတ်ပုံတင်
ထားပြီးသော ကိုယ်ပိုင်ရည်းစားသဖွယ် ဘေးမှာထား၍ တွဲလျှောက်
လိုက်၏။

အိဗာ ကျွန်တော့်ကို အားနာနေပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော့်အား
တောင်းပန်သော အပြုံးလေးဖြင့် ‘သိပ်မမှတ်မိဘူးရှင်’ ဟု ဆိုလာသည်။

“ဟို ကွန်ဆတ်ရှိတဲ့ ညတုန်းကလေ၊ အိဗာအလှပြင်လို့ရအောင်
မှန်ကိုင်ပေးခဲ့တာ ကျွန်တော်ပေါ့”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ မှတ်မိပြီ၊ ဒါကြောင့်ကျွန်မ မြင်ဖူး
သလိုလို ဖြစ်နေလို့ စဉ်းစားနေတာတောင် တော်တော်ကြာပြီ။ ဘယ်လိုမှ
စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဟုတ်သားပဲ အဲဒီတုန်းက ယူက ယူနီဖောင်းနဲ့
မိတ်တပ် တွေနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်” ဆိုပါလား။ ကျွန်
တော်ပျော်ပါဘိခြင်း။ ကျွန်တော်လည်း ရဲတင်းစွာဖြင့် ‘အိဗာကသာ

ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိဗာကို အဲဒီညကစပြီး
တစ်ညမှ မေ့လို့မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ညနေ အားတယ်မဟုတ်လားကင်၊
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင် အဆောင်ကို ကျွန်တော်လာခဲ့
မယ်’ ဟု ပြော ရင်းဖြင့် ကျွန်တော်နောက်သို့ လှည့်ထွက်မိခဲ့၏။ တစ်ချိန်
နှင့်တစ်ချိန် အကူးတွင် စကားပြောရသည်မှာ အချိန်မရ၊ ဟိုအခန်း
ပြေးဦးရ၊ သည်အခန်းပြေးဦးရနှင့် အေးအေးဆေးဆေးလည်း မရှိ၊
ညနေ Parlour မှ ကျွန်တော်ခေါ်လျှင် အိဗာအပြုံးနှင့် ဆင်းလာ
မည်သာပင်။ သို့ဖြစ်၍ စကားကို ခပ်မြန်မြန် ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။
သို့သော် နှစ်လှမ်းလောက်လှည့်ထွက်ပြီးမှ ကျွန်တော် သတိရ၍ အိဗာ
အား ပြုံး၍ ကြည့် ရင်း လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“သိုင်းခရနော်”

ပြင်ဦးလွင်ရှိ စိန်မိုက်ကယ်မှာ ကျောင်းနေခဲ့၍သာ အိဗာနွေဖြစ်
လာရသော မြန်မာဆန်ဆန်လှသည့် ‘နီနီနွေ’၊ နီနီနွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အိဗာ
နွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ Eve ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိစ္စမရှိ။ မကြာခင် ကျွန်တော်နှင့်
ရည်းစားတော်ရတော့မည်။ ဪ ပျော်ပါဘိခြင်း။

နေ့လယ် (၁၁) နာရီထိုးချိန်တွင် ကျွန်တော်အပြေးအလွှားနှင့်

နေ့လယ်စာထမင်းကို ဘယ်လိုစားလိုက်မိသည် မသိ။ ကျောင်းသားများ နေ့လယ်စာထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းစားနေကြစဉ်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအခန်းထဲ၌ ညနေရောက်လျှင် အိပ်အား ပြောရမည့် စကားများကို စာရွက်ပေါ်တွင် ချရေးကြည့်ချင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အဆောင်ပေါ်သို့ အမြန်ပြေးတက်လာမိ၏။ ထိုစဉ်က အဆောင်များတွင် ကျောင်းသားများအား အဓိကဘာသာနှင့် နှစ်အလိုက် သူ့ Row နှင့် သူ့ သီးသန့်စု၍ ထားခြင်းဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ် ကျွန်တော်တို့ Row ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ အတန်းမှ ကျွန်တော်တို့၏ သူငယ်ချင်းဝစ္စတင်ဂွန်ဝါလီတစ်ယောက် သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ကျောင်းဘက်မှ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်ကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရရာ။

“ဟေ့ ကောင်ကြီး မင်းတစ်ယောက်ထဲနောက်ကျလှချည် လား ဘယ်သွားသဝေထိုးနေတာတုန်း” ကျွန်တော်လှမ်းမေးလိုက်၏။

“သဝေထိုးတာတွေ၊ ရှေ့က ပေါက်တာတွေ အသာထားပြီး မင်း အခန်းထဲကို ဝင်စမ်း၊ ဟိုကောင် ပိန်ဟိုကော”ဟု သူကတစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။

ပိန်ဟိုခေါ်ပိုင်ဉာဏ်ဝမှာ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူနေ

သူ ဖြစ်၏။ ပိန်ဟိုသာမဟုတ်၊ တစ်ဆောင်လုံး တစ်ယောက်မှမရှိ၊ ထမင်းစားခန်းတွင် အားလုံးထမင်းစားနေကြဆဲ ဖြစ်၏။

“ဘယ်လာ ဦးမလဲကွ။ ထမင်းစားနေတုန်းရှိသေးတယ်” ကျွန်တော်ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“အေးကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ဒါဆိုအချိန်နည်းနည်းရသေး ဘယ်။ မင်းအခန်းထဲဝင်၊ မြန်မြန်ဝင်စမ်းပါကွာ၊ ငါထမင်းဆာလှပြီ” ပြောပြောဆိုဆို ဂွန်ဝါလီသည် ကျွန်တော့်အား ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲသို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။ သူက နောက်မှတစ်ခါတည်းကပ်လိုက်လာပြီး အခန်းတံခါးကိုပါ ချက်ထိုးလိုက် လေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာဖြစ် လာတာလဲကွ အလန့်တကြားနဲ့”

“အလန့်တကြားတွေ အလန့်ထညက်တွေ အသာထား ရော ဒီမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူက သူ၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

မြတ်စွာဘုရား၊ ကျွန်တော် ၏ စာအိတ်ဖြူလေးတွေပါလား။

ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ကျွန်တော်ရင် တွင်းမှ ရွတ်ဆိုမိ၏။

“ဘာစာတွေလဲကွ” ကျွန်တော်၏ ပါးစပ်မှ ယောင်ယမ်းထွက်သွား၏။

“ဘာစာတွေလဲဆိုပါလားကွ ကိုကိုအောင်ရ။ လက်ပူးလက်ကြပ် မိနေတာတောင် ငါ့ကိုမင်း မုန်လာဥလုပ်ချင်သေးသလားဟင်၊ ဟေ့ ကောင် မင်းနာသွားမယ်နော်” ဂွန်ဝါလီက အပေါ်စီးမှ ပိကြိမ်း၏။

အခြေအနေအရ ဆက်လက်ခုခံနေလျှင် ကျွန်တော်နာတော့မည်။ တောင်းပန်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“အံ့ဩနားမလည်နိုင်လွန်းလို့ မေးမိတာပါသူငယ်ချင်းရာ” အတိုးညင်ဆုံးသော အသံဖြင့် ကျွန်တော်ပြောမိ၏။

ဂွန်ဝါလီကျွန်တော့်အား တော်တော်သနားသွားပုံရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူက ကျွန်တော့်ကိုကရုဏာဒေါသောဖြင့် ဆက်ပြီး “မင်းလုပ်လိုက် ရင် အရမ်းကြီးပဲ၊ ငါတောင်ဖွင့်မပြောဘူး။ ငါတို့က တစ်ကျောင်းထဲထွက်တွေ့ ဆိုတာကော မင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ကွာ မင်းကလဲ ဒေါသချည်းပဲ၊ ငါက အဆင်ပြေမင်းကို ပြောမလို့ပါ”

“အောင်မာ မင့်အဘကြီး အဆင်ပြေမှ ပြောပါလား၊ အီဟာမှာ ရည်းစားကြီးနဲ့ကွ၊ ရည်းစားကြီးနဲ့၊ သိရဲလား”

ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွေ အသည်းတွေ ကလီစာတွေ ရုတ်တရက် ဖြတ်ထွက်ကုန်ကြပြီထင်သည်။

“သူ့ရည်းစားက တို့အဆောင် ဟိုဖရန့်ရိုး (Front row) မှာနေတဲ့ ကင်မက်စထရီက ပက်ထရစ်လင်းလေကွာ၊ သူတို့က စိန့်မိုက်ကယ်မှာကတည်းက ရည်းစားတွေကွ။ အခု ယူစီရောက်တော့မှ အီဟာက ဆိုကြားထဲမှာ မတွဲချင်ဘူး၊ စာပဲကြိုးစား ရအောင်ဆိုလို့၊ သူတို့က သဘောတူညီချက်နဲ့ မတွဲဘဲနေကြတာကွ။ အခု ကလပ်စ်လွှတ်တော့ အီဟာက အရေးကြီးလို့ ပက်ထရစ်ကို သွားခေါ်ပေးပါ ဆိုလို့ ငါသွားခေါ်ပေးရတာ၊ ပြီးတော့ငါတို့ သုံးယောက်သေသေချာချာတိုင်ပင် ပြီးမှလဲ မထိခိုက်ရအောင် မင့်စာတွေကို ငါကတစ်ဆင့်တိတ်တိတ်မင့်ဆီ ပို့ပေးဖို့ တို့သုံးယောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာ”

ရှင်းပါပြီ၊ အားလုံးရှင်းပါပြီ။ ညနေအဆောင်လာလျှင် ပိုရှုပ်ကုန်တော့မည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း အရေးပေါ်အပြတ်ရှင်းလိုက်တာပဲ ဖြစ်ပေမည်။ ယခုမှ ကျွန်တော်၏ အခြေအနေအမှန်ကို ကျွန်တော်တောင်းစွာ သိလာရပြီး ဝမ်းလည်းဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“ဒုက္ခပဲကွာ၊ ငါ့အတွက်နဲ့ သူတို့စကားများကြသေးလား၊ ပက်ထရစ်ကကော ငါ့ကိုဘာပြောသေးလဲ”

“စကားတော့ မများပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင့်စာတွေကြောင့် အီတ ဦးနှောက်ခြောက်နေရတာပေါ့။ မင်းစာထည့်နေတာ သုံးလလောက် တောင်ရှိ နေပြီဆို၊ ဘယ်သူမှန်းလဲမသိ ဘယ်ကမှန်းလဲမသိနဲ့တဲ့။ ဒါပေ မယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကတည်းက မင့်ကို ရိပ်တော့ရိပ်မိ နေတယ်လို့ အိဗာပြောတယ်။ ဒီနေ့မနက်မှ သေချာသွားတာတဲ့ မင်းမှန်းသိ ရင်၊ သိရချင်း ငါ့ကိုခေါ်ပြီး ပက်ထရစ်ကိုပါ ခေါ်ခိုင်းတာ ပဲတဲ့။ ပက်ထရစ်ကတော့ မင်းကို ဘာမှ မပြောပါ ဘူး။ ကျေးဇူးတောင် တင်သေးတယ်လို့ နောက်နေသေးတယ်။ ဒီလိုကွ အီဗာက ဒီအတိုင်း ဆက်နေသွား ရင် သူ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ပက်ထရစ်နဲ့ တွဲစု ဖြစ်တော့မယ်လို့ ပြောတာကိုးကွ” သူက အသက်မရှူစတမ်းတစ်ဆစ် တည်းပြောချလိုက်၏။

၎င်းနောက် သူသည် ပိန်ဟို၏ ကုတင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြစ် လှဲ၍ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သဘောကျစွာဖြင့် တခပ်ခပ် ရယ်နေပြန်တော့သည်။

“ကိုကိုအောင်ရာ မင့်ဆောင်ရွက်ချက်တွေကတော့ ပြောင် မြောက်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ ဆာယိုနာရာထဲက မာလွန်ဘရန်ဒိုတောင် မင့်ကို မမီလောက်ဘူး တကယ်ပြောတာပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းလုပ်အားစု

အချိန်တွေ နှမြော လိုက်တာကွာ စောစောကသာသိ ရင် ဒီလုပ်အား တွေကို လက်ကိုင်မရှိသေးတဲ့ဟာမလေးတစ်ယောက်တစ်ယောက် အတွက် ပုံအောလိုက်ရ ရင်၊ ခုလောက်ဆို ကိစ္စပြတ်နေပြီ” ဂွန်ဝါလီ ကျွန်တော့်ကို ကလိလေပြီ။

“တော်ပါတော့ကွာ” ကျွန်တော့်မျက်နှာတွေလည်း နီရဲနေပြီ သင်သည်။ “ရှက်လိုက်တာသူငယ်ချင်းရာ၊ တခြားဘယ်သူတွေ သိ သွားသေးလဲဟင်”

“အောင်မာ မင်းက ခြေပုန်းခုတ်တုန်းကတော့ သုံးလလုံးလုံး ခုတ်လာပြီး ခုမှလန့်နေ၊ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူးကွ၊ ငါရယ်၊ ပက်ထရစ် ရယ်၊ အီဗာရယ် တို့သုံးယောက်ထဲသိတာပါ။ တခြားဘယ်သူမှ မပြော ရသေးပါဘူး။ ဟိုကောင် အောင်မျိုးနဲ့ ဇော်ဝင်းကိုတော့ ညနေကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတာပဲ”

ကျွန်တော့်ခေါင်းသည် ကမ္ဘာလောက်ကြီးသွားသည် ထင်လိုက် ရ၏။ အလွန်အပြောင်အစသန်သော ကျွန်တော့်အခန်းဘေးတွင် နေသည့် သည်ကောင်နှစ်ကောင် သိသွားလျှင်တော့ ကျွန်တော်သေလိုက် ဘာမှ သက်သာဦးမည်ထင်သည်။

“ဟာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင့်ကို ဒီည ဦးဘဦး

ဆိုင်မှာ ဆီချက်ကျွေးပါမယ်”

“မင်းက ဒီနေ့ညတစ်ညတည်း ကျွေးမှာမဟုတ်လား၊ ဘယ်ရမလဲ ငါက လူတွေ အများကြီးကိုမပြောဘဲနဲ့ အောင့်ထားရမှာ”

“ကဲ... ဘယ်နှစ် ယောက်အတွက် ဘယ်နှစ်ည၊ ဘယ်နှစ်ခွက် ကျွေးရမလဲပြော”

“ကိုဌေးချွန်အတွက်က တစ်ခွက်၊ ကိုလှမောင်အတွက်က တစ်ခွက်၊ အောင်ကြင်အတွက်က တစ်ခွက်၊ နောက်ပြီး ဆန်နီ၊ ကိုရဲမြင့် ဦးကြည်၊ ဆွင်းခန်းမန်း” သူက လက်ချိုးလို့မပြီးသေး။

“တော်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရာ မင့်ကို ငါကျောင်းမပိတ်မချင်း ညတိုင်း ကျွေးပါတော့မယ်ကွာ ကျေနပ်ပြီ လား”

“အလကားပြောတာပါ ကိုကိုအောင်ရာ၊ ငါဘယ်သူမှလည်း မပြောပါဘူး၊ မင့်ဆီချက်ကိုလည်း ငါမစားရက်ပါဘူး၊ မင့်ကို ငါတော်တော် သနားသွားတယ်ကွာ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ အိပ်နေရာမှာသာ တခြားရည်းစားမရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆို ငါ မင့်တို့ သေချာပေါက်ကြိုက်မှာပါ။ အခုတော့ မင်းဟာ ဒီစကြဝဠာထဲမှာ ကဲ အဆိုးဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ။ ကဲ ငါထမင်းသွားစား လိုက်ဦးမယ်၊ မင့်စာတွေ စစ်ကြည့်ပါဦး၊ အားလုံးအပြည့်အစုံပဲ၊ စစ်ရတာ

သွယ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းက စာအိတ်တိုင်းမှာ နံပါတ်ထိုးထားတာကိုး” သူက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးပိတ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စာထုပ်ကို ပိုက်ပြီး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဘျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဂွန်ဝါလီ ကျွန်တော့်အား သနားသည်ဆိုမှ ကျွန်တော် ခို၍ ဝမ်းနည်းလာပါတော့သည်။ ကြမ္မာတရားသည် ကျွန်တော့်အပေါ် အကျိုးစား သန်လွန်းလှပေတကား။

Eve တို့တစ်သိုက်သည် ကျွန်တော့်အားသည်တစ်ခါကြမ်း ပြင်သို့ လှလှပပ သိပ်လိုက်ကြပြီ ထင်သည်။ ယခုအချိန်လောက်ဆို သူတို့ အောင်ပွဲခံနေကြမည်လား၊ ပြော၍ပြော၍ တဟားဟားရယ်နေ ကြမည်လား၊ ကျွန်တော် ဆက်မတွေးဝံ့တော့ပါချေ။ ရှက်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ခွန်တွဲ၍ မည်သူမျှ ကျွန်တော့်လောက် ပြင်းထန်စွာ ခံစားဖူးကြမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်တစ်ခုသာအိပ်တို့တစ်သိုက်အား မေတ္တာရပ်ခံချင် ပါသည်။ ကျွန်တော့်အား ထာဝရနိုးထခြင်းမပြုနိုင်အောင်သာ သိပ်လိုက် ကြပါတော့ ဟူ၍။

နောက်တစ်နေ့ စနေနေ့တွင် အိပ်ခန်းနှင့် ပက်ထရစ်တို့ မြင်း လှည်းဖြင့် မြို့ထဲထွက်သွားကြသည်ကို ကျွန်တော်မိန်းရှေ့စိန်ပန်းပင်

အောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တောင် မထိုင်ကြ။ ခုံတန်းတစ်ဘက်တည်းတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်စွာ ထိုင်ထားကြသည်။ မြင်းလှည်းသည် အဓိပတိလမ်းအတိုင်း မန္တလေးမြို့ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြေးနေ၏။ ကျွန်တော့်ထံမှလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားပါတော့သည်။

“ဟော ဆရာ၊ ဟိုမှာ ဆရာ မိတ်ဆွေပြန်လာပြီ”

မန်နေဂျာက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသူအား ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ပက်ထရပ်ပင်။ ယခင်ပုံစံအတိုင်း ဘာမှ မပြောင်းလဲသေး။ ကျွန်တော်မတ်တတ် ရပ်လိုက်မိသည်။

“ပက်ထရပ်ပါလား”

ထိုသူက ကျွန်တော့်ကို ကြောင်၍ ကြည့်နေသေးသည်။

“ကျွန်တော် စီးဆစ်က ကိုကိုအောင်ပါ။ မှတ်မိပြီလား”

“ဟာ မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ၊ ခင်ဗျားက သိပ်ဝနေတာကိုး၊ မနည်းကြည့်ယူရ တယ်ဗျာ၊ ခုဘယ်မှာလဲ၊ မန္တလေးမှာပဲလား၊ ဘယ်ဌာနမှာလဲ” သူက ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော့်အား ပြန်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေးမှာပါပဲ၊ ပို့ဆက်မှာပါ၊ ပက်ထရပ်အင်းစိန် ချောက်နေတယ်ဆို၊ အိမ်ထောင်ကျပြီလား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ အီဗာနဲ့ ပဲလား”

ကျွန်တော်ကတစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျပါပြီ၊ အီဗာနဲ့ပါပဲ ကျွန်တော်တို့ ကလေးသုံးယောက် ချော၊ အီဗာမနှစ်ကပဲ ဘရက်စ်ကင်ဆာနဲ့ ဆုံးသွားတယ်”

ပက်ထရပ်မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်ညှိုးရော်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြမှင်တက်နေမိတော့၏။

“အကြီးဆုံးသားက ရှစ်တန်းတောင်အောင်သွားပြီလေ၊ အခု ကလေးသုံးယောက်လုံးကို နောင်ချိုက အီဗာတို့ အဖေအိမ်မှာ ကျွန်တော်ပို့ပြီး ပြန်လာတာ၊ သူတို့က တောင်းနေကြတာတော့ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း အစကတော့ တင်းခံနေသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကုန်မှာ ကျွန်တော်က စီးပွားရေးကတစ်ဘက်ကဆိုတော့ကလေးတွေ ခိုကြည့်ဖို့နဲ့ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လား၊ သိပ်ပြီး ကသိတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် နည်းလမ်းကို ရွေးလိုက်ရ တာပဲဗျာ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့နေ့လယ်ကပဲ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ရောက်ခဲ့သေး တယ်၊ အီဗာညီမတစ်ယောက်က လက်ထောက်ကထိက လုပ်နေတယ်။ သူက ကလေးတွေကို နောင်ချိုပို့ဖို့ စာရေးနေတာကြာပြီဗျ။

သူဝမ်းသာအောင် ပို့ပြီး ပြီဆိုတာ သွားပြောတာပါ။ မာစူးကတော့ အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူးပေါ့။ အားလုံးပြောင်းလဲနေပြီ”

“မာစူးက ပြောင်းလဲသွားပေမယ့် ပက်ထရစ်ကတော့ တာမ မပြောင်းလဲသေးပါဘူး။ အရင် ကလိုချောတုန်းလှတုန်းပါပဲ” ကျွန်တော် သူ့ကို အားပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယခင်က သူ့ လောက်တောင် စကားမပြောဖြစ်ဖူးကြ။ ယခုမှ အားရပါးရ စကား ပြောမိကြသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံးလည်း ဝမ်းနည်းနေ မိကြသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အား လာခေါ်သည့်ကား ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော် ပက်ထရစ်နှင့် စကားအကြာကြီးပြောချင်သေးသည်။ သို့သော် ပြောလည်းမပြောချင်တော့ပါ။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သူ့အား အားနာစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။

ဇော်ဝင်းတို့ ကိုလှမောင်တို့နှင့် တွေ့လျှင်တောင်မှာ ကျွန်တော် ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် စားနိုင်သောက် နိုင်တော့မည်မထင်တော့။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဤသို့ ဆုံမိကြလျှင် ရှေးဖြစ်နောက်ကြောင်းများ ပြော၍ မကုန်နိုင် မဆုံးနိုင်ကြ။ ယခုမှ လှိုင်းမလေးအကြောင်းကို တစ်

လမ်းအစမှ ပြန်ပြောရလျှင် ပြောကြပျော်ကြမည်ဟု အားခဲထားခဲ့သော ဤဝိုင်းသည် ခပ်ထိုင်းထိုင်းနှင့် အဆွေးဝိုင်းကြီး တစ်ခုဖြစ်သွားမည် သာပင်။ အထူးသဖြင့် ကိုလှမောင်က သနားတတ်သည်။ “နင့်နယ်ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ” ဟု ကရုဏာနှင့် ဆိုပေဦးမည်။ ဤအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်ဘာမှမဟတော့ဘဲ ထမင်းဝိုင်းပြီးသည်အထိ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေလိုက်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လှိုင်းတို့မည်သည် ကမ်းစပ်သို့ ပုတ်သည်ဟုပဲ ကြားဖူးပါသည်။ သို့သော်တစ်ခါတစ်ရံလေညင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ကမ်းစပ်မှ ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသော လှိုင်းအိကလေးများရှိကောင်း ရှိပါမည်။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်တော်ချစ်သော လှိုင်းမလေးသည် ကျွန်တော်တို့ချစ်သော မန်းတက္ကသိုလ်အားလည်းကောင်း၊ သူမချစ်မြတ် နိုးလှစွာသော သူမ၏ မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ သူမ မချစ်ခဲ့သော် စည်း၊ ကရုဏာတော့ သက်ခဲ့မိမည်ဟု ယူဆရသော ကျွန်တော့်အား လည်းကောင်း ထာဝရစွန့်ခွာ၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာ။

20 years in the blues
and collected short stories

RED AND BLUE

Two ballpens were on display in a shop : one red and the other blue.

The red, compared with the blue, was more attractive. So I bought the red one.

When I got back home, I looked at it, only to find that it did not look as nice as I had thought it to be. I regreted having made a wrong choice.

There will be a lot of people like that in the world.

And I am one of them now.

* * *

Boxing seems to be the most tiring sport, and the next are perhaps swimming, basketball, etc.

But the tiredness one feels as a participant in a marathon race is quite different; it lingers on so long.

A race just for fun doesn't demand stamina. You can just quit the race when you feel tired, if the prize doesn't matter to you.

But it was not the case with me.

With the resolution to stand first, I took part in the race, regardless of whether it might result in my on-the-spot death from exhaustion.

* * * * *

Once a famous writer visited Mandalay University. He liked to see the University library and read some books on philosophy. Three or four students were assigned to help the guest in finding the books he liked.

That writer had a very good chat with Patricia, a fourth year Philosophy- major student assigned to help him. Perhaps because he had found himself smoking passively, breathing in Patricia's cigarette smoke, he remarked on his way back from the Mandalay University:

"I thought Myanmar ladies wouldn't look nice when they smoked, but now I have come to know I was wrong."

* * * * *

Her 1.69 metre was rather tall for a Myanmar lady. Not only the height, she possessed a perfect figure with a slender waist. It was not strange that the curves of her body were of great appeal to the opposite sex.

Moreover she had a fair and beautiful complexion and brown eyes. Her thin red lips curved down slightly at the corners of the mouth.

Her looks were not the kind you would call sweet, but there was something attractive about them. Hers was 'rugged beauty' in contrast to Mona Lisa's.

I didn't know before that a lady who possessed such a beauty was capable of treating cruelly a creature who was as harmless as a lamb.

* * * * *

Maybe because of the dim light or because of the water from the moat, the water in the swimming pool had turned a bit yellow. It was nice to watch a figure swimming so beautifully in that crystal-clear water. The creamy complexion under a blue swimming suit.

Normally a man would be staring at her with passion and excitement, never turning his face away.

As for me, however, I could not enjoy Patricia's beauty any more.

My heart was pounding fast when I watched Patricia swimming.

At the Mandalay University, there was not a single soul that did not know Patricia. She was born in Pyin Oo Lwin—Patricia, the only female University student who smoked.

She had a face like those faces of Greek statues. Her body structure was beautifully different from those of others. Besides, she smoked. So it was only natural that she was creating such a sensation among the students.

Therefore, the admirers of Patricia may be likened to participants in a marathon race.

Runners in that 'Patricia Marathon' might be counted by the hundreds including those who ran 150 metres and then quit the race.

I used to be one of the runners. I ran for nearly three consecutive years, from my second year university days up to the end of my final year.

I could not express in words how tired I felt.

But it was worth it, for I received the first prize.

Everybody considered me a lucky man on account of my being able to marry Patricia.

But I never thought that way.

Only after some time did I come to know that Patricia

was a very aggressive and quarrelsome woman. Eventually she revealed her "tusks" of jealousy.

With Khin Myaing, it was the worst.

* * * * *

Khin Myaing was three years younger than I was. She used to be my neighbour in Sagaing. She loved me as her own brother. Perhaps a little more than that. She couldn't afford to continue her studies after passing the 10th Standard, poor girl. She picked up a job as an Upper Division Clerk while attending the University of distant education. She had to struggle a lot for her livelihood.

Not very long after I had got an important position in an office in Mandalay, Khin Myaing was transferred to where I worked.

Khin Myaing was rather afraid of Patricia; nevertheless when there were only a few staff members about she would slip into my room and speak to me endearingly.

* * * * *

Sometimes I happened to compare Khin Myaing with Patricia.

Khin Myaing had a cool and calm facial expression.

She looked sweet and was slim. She usually wore thin slippers and applied *thanakha* thinly to her face.

But Patricia was a 'Flaming Star'. I didn't want to tell about her beauty once more. She always wore high-heel slippers.

One could always see pink make-up on her face. She always wore bright red lipstick.

Patricia and Khin Myaing were quite different just like red and blue.

Before, I hadn't noticed Khin Myaing's simple and graceful beauty.

During those years when I was being mad about Patricia, I had a good time together with Khin Myaing whenever we were back at Sagaing on holiday. But Khin Myaing's beauty failed to attract me. Even while I was engaged in conversation with Khin Myaing, Patricia would crop up in my mind. Therefore, I went earnestly after Patricia. It was only

---

thanakha = (*Muraya paniculata*), a kind of tree, the bark and root of which are used in making a fragrant paste for smearing the face and body

after I had married Patricia, that Khin Myaing's beauty became more striking. But by the time I noticed Khin Myaing's beauty, there already had been confrontation between her and Patricia.

Patricia had been suspicious of Khin Myaing for quite some time. In fact, it started from the day they met for the first time.

Later, Patricia began to give Khin Myaing the cold shoulder.

Patricia's eyes had a sharper and more cold-hearted look than those of Josef Mengele who did medical research by using prisoners from Auschwitz prison.

Khin Myaing once said that Patricia's eyes wore such a cold-hearted look that she even had a terrible dream about them.

Now confrontation had taken place between Patricia and timid Khin Myaing.

One day, when I was attending a meeting, Khin Myaing was taken to a coffee shop by Patricia. At the shop Patricia used words that really made Khin Myaing feel much.

She said, "My husband has been talking about you all

the time. I don't want you to take the wrong path. And when there is still time, please feel sympathetic towards us and back out."

Khin Myaing at once went back to Sagaing.

Although it seemed that Patricia wore a victorious smile on her face, she did not utter a single word about her meeting with Khin Myaing. She acted as though nothing had happened.

As for me, I acted as if nothing strange had taken place. I only tried to hide my worry and anger.

Some say that married life is like cold war.

Pretending that nothing had happened, I must secretly try to plan an attack.

The idea made me shudder and I happened to take a glance around me. Nobody was in sight.

Patricia was in the water of the pool.

I was on the platform of the pool.

Nobody was around except the two of us. This pond usually closed at 6:00 p.m. I requested the authority concerned to open the pool so that Patricia could swim in it. In Mandalay nobody except Patricia would like to swim in such icy cold water at 7:00 p.m. in winter.

A very strong desire struck me as I watched Patricia swimming to and fro in the swimming pool.

How great it would be if Patricia got cramp and was drowned in the pool!

I would enjoy watching the scene of Patricia slowly disappearing down below the surface of the pool water.

When I was quite sure that she had died in the water I would run out of the compound of the swimming pool and I would shout in a trembling voice for the attendants sitting at a shop and to the in-charge of the swimming pool.

When I was at the University, I was a well-known soccer star who was quite good at other sports and games as well.

But one thing odd about me as a sportsman was that I did not know how to swim. My friends and my neighbours knew that very well.

Therefore, if Patricia were drowned, I would not be suspected.

They would simply say that I could not have saved her for I could not swim.

But, that night, no cramp for Patricia and she wasn't

drowned.

Only my heart got soaked in tears for Khin Myaing.

That night, I drank and drank till I got drunk enough to forget the whole world, and then I went to bed.

* * * * *

Patricia was dead now.

She died a very simple death. She and I had lunch together after the very day we went to the swimming pool. After meal, she lighted a Marlboro.

Marlboro is liked in foreign countries by smokers who like cigar. People smoke it instead of cigars that are not allowed at their places of work.

Marlboro is strong.

Smokers smoke cigarettes with great enjoyment. But a nonsmoker like me finds the smell rather irritating.

But now it was no longer irritating for me. I had been in agony since the day I married Patricia. When we got into bed, we would talk in a whisper keeping close to each other and so I had had but to try to get used to the smell of cigarette.

After puffing at a Marlboro cigarette, she stood up

and grimaced and collapsed to the floor. When I took hold of her she could not say anything. She made signs with her hand that the pain came from the left arm and got to the top of the chest.

After that, she became unconscious and never came round. Within five minutes, her body became as cold as ice.

As soon as Patricia died, I managed to inform her parents in Pyin Oo Lwin on the phone, in a calm and comforting tone of voice.

But I felt a big blow on the temple of my head when I saw my son running back from school hug his mother and burst out crying.

Oh, Patricia!

Patricia who was madly in love with both her husband and her son. Patricia who had said, "It's really not easy -- with your handsome looks, your position, I can never stop worrying about you. You manfolks are fond of flirting, and if let you do as you please, my son and I will be left helpless."

Next --- Khin Myaing.

After all, Patricia was not to be blamed. In fact I had held Patricia in my arms as a substitute for Khin Myaing.

The kisses I had given Patricia were sometimes for Khin Myaing.

Although I did not know for sure how Khin Myaing felt, the two of us had been walking along that dark unlit path without taking anything into consideration.

One day Khin Myaing would be silently grateful to Patricia. Thanks to Patricia, Khin Myaing had narrowly escaped from doing a very wrong deed or else she would have got involved with a married man.

Looking at Patricia swimming, I had thought I would surely take Khin Myaing for a wife as soon as Patricia was dead. But now, all those thoughts were gone.

Nobody could be in my mind.

The only desire I had was that Patricia be alive again.

A sentence which had become very popular now in the West struck me.

It was .... " People love her because she loves her husband and her son and she is a good housewife "

It is true.

She thought that for a wife, she had everything in the world if she loved her babies, loved her husband and loved

the house.

For a wife --

Need not be a doctor, need not be able to discuss politics and philosophy. Need not have a slender figure. Need not be red or blue, -- like ballpens I was once fastidious about.

The most important thing is the three facts mentioned above.

Patricia possessed those things.

I was the one that had had wrong ideas.

Well, in fact, I had seen only what was non-essential rather than what was essential in a good wife.

With the permission of Patricia's parents who had arrived within one and a half hours, I opened a Mandalay Rum bottle and drank.

I was drunk and mad and my senses slowly faded out.

The dead body of Patricia covered with flowers seemed to be asking me to do something.

I felt like shouting out something. I could not control myself.

Would it be good, if I shouted, " My darling who knows how to love her husband! " Or " My good house-wife! " .

* * * * *

" Oh - you startle me, darling! "

Together with a trembling voice, the smell of the cigarette came into my nose.

I was still half asleep and because of the abruptness I did not know what happened to me.

Slowly, I realized the truth.

Oh! Thanks, my dear God!

Cherry Magazine

September, 1986

NO MAN REMEMBERS ME

He thought it was soon after he passed the 10th standard that he read a story about a man who sold his wife and child to a sailor at a fair because of poverty.

That was sometime ago, ... probably about twenty years.

He could not remember the story in detail but some of the facts in the story were still in his mind.

That man became prosperous day by day and became mayor of a town. But not long after becoming mayor he faced a lot of troubles and when he died there were only two people to bury him.

When he was reading it, the story failed to attract him very much.

But as time passed slowly, the story gradually began to influence his thoughts.

When he got married to Khin-Mon Thu, he hadn't finished his studies yet. He was still in the third year at that time.

To start the story, we must begin with the fact that his parents were not in affluent circumstances. Therefore, after passing the second year at Mandalay University, it was difficult to continue his studies because of financial problem.

Fortunately, his uncle took the responsibility for the remaining two years and so he was taken to Yangon. He had to stay with his uncle whose house was in the eastern part of Yangon. And he continued his studies in Yangon University.

His uncle didn't know much enough about him; therefore he talked with pride about his being nice and intelligent.

The consequence was that he had to teach four 10th Standard girls of his neighbourhood in the late evenings.

There he started to meet Khin Mon Thu.

To make a long story short, within three months he married Khin Mon Thu.

After marriage, he moved out from his uncle's house to his parents-in-law.

Before the third year final examination he had to quit the university and took up a job in an office in Yangon.

From then, abruptly his life had fallen into a tight position.

Married life began to restrict his freedom.

That financial problems tend to spoil marital happiness was true for him.

He began to nag at Khin Mon Thu, whom he believed he had loved a lot before marriage. Very often he thought that they both did not share the same likes and dislikes.

He began to find her weakness by saying that although she had lived in the heart of Yangon all her life, she was a lady of low standard.

Because of the parents-in-law being broad-minded, the marriage lasted for three long years. They had a baby boy and Khin Mon Thu was now again in the family way.

The son always gave trouble and cried a lot. Therefore, his wife demanded that they must live separately from her parents. He began to have more responsibility. Then he got promotion, and was transferred to Kyaukse.

As Khin Mon Thu had been expecting a child for five months, she could not accompany him to Kyaukse. Khin Mon Thu did not then suspect that her husband would feel relieved very much. So when he left, she said goodbye with tears in her eyes.

At Kyaukse he was a manager in a government-owned shop. When he was in Yangon he had to be very careful with his money. Now, the situation had changed considerably.

Business was good and he became prosperous accordingly.

Five months later he married Ma Phone Tint who was a regular customer to his shop. He could easily repress the desire to see his some-day-old daughter.

For three consecutive years, after marrying Ma Phone Tint, his business was very successful with income flooding in.

But fate punished him without hesitation.

Ma Phone Tint as well as her child died because of difficult delivery. His state-owned shop was sealed. He was sued for misappropriation of state property. While he was facing the charge he received news that Khin Mon Thu remarried and some other information. Khin Mon Thu's husband by her second marriage was ten years older than she was. The man dragged out Khin Mn Thu and the children from trouble. He was a successful businessman at Kyaukpadaung. He was rather dark and fat.

Six months after the trial he lost all his property. He

was dismissed from service but fortunately, he was not jailed. However, he had to sell out whatever he had in order to pay indemnity.

He had never thought of controlling his mind. He did things as he liked. Fate punished him severely. Now he was a ruined man.

* * * * *

"Beer.... Sunkist...."

He felt light-hearted and gay after having three pegs of white liquor when he climbed on the train at the station. He was talking a lot. He thought that all passengers on the Mandalay- Yangon night express looked happy and fresh.

But when he got to the middle part of an upper class carriage, he was dumb-founded by what he saw.

He had prayed not to meet with such a situation but his prayers were of no avail.

The lady sitting by the window in front of him was the lady he never had wished to meet. She was a lady with whom he had been very intimate some twenty years ago.

Oh... Khin Mon Thu

She became a little fatter than before, with pieces of

valuable ornament on her, but apart from those nothing had changed.

Khin Mon Thu seemed not to have seen him yet. She was talking with smiles and laughter to the man by her side. The man was rather fat and appeared to be in his fifties.

He pulled down over his face the discoloured hat with its shredded edge.

Then while he was in a dilemma as to whether he should turn back or go away,

"Uncle...two sunkists, please"

A fair and slender hand of a young man stretched out to him from the opposite seat of the dark-skinned man.

How could he turn around and walk away now?

Like the legs of a robot, his feet carried him some steps and his right hand automatically went into the plastic container hanging on his left shoulder.

Don't think that his fingers would become numb when he touched the small blocks of ice in the container. He had already been feeling as if all the blood in his body had been frozen by the unexpected spectacle.

When the eighteen-year-old boy took the two tins of

sunkist from him, he noticed that the chat between the fat man and Khin Mon Thu stopped.

"C' mon, sister, take one"

The young boy offered a sunkist tin to the young girl of sixteen who was sitting opposite to Khin Mon Thu and looking out of the window. When the girl turned her face, he felt as if the flow of blood in his body stopped.

"Oh, God, ... my daughter's face is exactly like mine when I was young."

As his eyes travelled to the young man sitting beside the girl he noticed that his son's face, too, was exactly like Khin Mon Thu's.

He felt very happy when he remembered some people's belief that if the children looked like their parents like that it was considered good, but at once he felt small again.

His heart felt something undefinable when he compared the dress he was wearing, all old and shredded, with the children's dresses which were new and bright and also valuable.

Therefore, when he took the Kyats-70 from his son, his hand was trembling.

At that time the man beside Khin Mon Thu might have

got the smell of alcohol from his mouth and perhaps his trembling hand might have set the man thinking that despite being already boozy, he needed yet more alcohol to satiate his normal thirst. But Khin Mon Thu was certain that it was not because of having not enough alcohol.

After taking money he turned right. There he could see shock and surprise in her wet eyes when their eyes met for a second.

Her sad eyes were saying a lot of things. He could not bear to see them any longer.

The train had started to run on the Myintnge bridge when he turned and walked away. The train made a lot of noise while passing the bridge but above the noises he could hear a religious article being recited by a man over the radio.

**"Those who forgive their wives and children
will be blessed forever."**

Tears rolled down from his eyes uncontrollably, and his vision was blurred. Therefore, he couldn't see clearly the people in the shaking train.

Now into his vision came an old man, his back already bent, walking towards him on a walking stick.

That old man was the mayor of Casterbridge.

In fact, the old man was the mayor of Casterbridge he had read about in the story soon after passing the 10th standard. Now he could visualise the last minutes of the mayor's life.

The old man who had sold his wife and child on the pretext of poverty met death in the most miserable circumstances.

It did not take him long to know what the former old mayor must have been thinking while he was dying, far away from help, in an empty little cottage, almost in ruins, with several holes in the roof. The mayor had been cruel and wicked to everybody he met throughout his life. So, nobody thought of helping him when his life was ruined. Part of his will was as follows:

'That nobody comes to my funeral.

'That no flowers are planted on my grave.

'And that no man remembers me.

He thought that for one to be a truly manly and noble minded man, one should look after one's wife and children until one's last breath, no matter how big the trouble one was

encountering might be. By the time he realized that, how-
twenty years had already gone by just as the water under
- bridge had flowed away as the train carrying him had crossed
the bridge.

Mallaythi Magazine

1992, May

Author's Note

The story was inspired by

'Mayor of Casterbridge' by

Thomas Hardy.

MIND SHOULDN'T BE FED

Maung Maung didn't know why he felt choked when
Ko Ko commanded him, "Take the car and fetch Sylvia."

When Maung Maung asked *Ko Ko*, "What's Sylvia's
room number?" *Ko Ko* shouted, "You idiot! The whole hotel
knows her. Just ask the receptionist for her and she will do all
the necessary."

Ko Ko was right. When Maung Maung mentioned
Sylvia's name at the hotel, a young lady said in a friendly man-
ner, "Sylvia? Yes, I know her. Please wait for a while. She is
in room one thirty. I'll bring her."

The lady's words soon turned the eyes of the people
around Maung Maung towards him. Because of their pierc-
ing eyes, Maung Maung felt very small in front of them.

Since the seats in front of the receptionist's desk were
vacant, Maung Maung sat on one of them.

Ko Ko   =   *Big brother*

Maung Maung felt uneasy because of the eyes on him. Their eyes seemed to be saying, "Hey, look at the man sitting here. He has come for Sylvia." So Maung Maung took out a magazine from his bag.

While pretending to be reading, Maung Maung was thinking what kind of a lady Sylvia would be. As he was thinking of her, Maung Maung noticed a person approaching him.

"Is that you who came for Sylvia?"

Maung Maung at once looked up at the lady.

"Oh, yes, yes."

"Sylvia is getting dressed. She's about to finish."

"Sure"

She went back leaving Mg Mg sitting silently.

"Sylvia is taking too long," he whispered to himself.

"Like a king taking a long time preparing to come out."

However, Sylvia wasn't a king.

Maung Maung didn't know what she was but Ko Ko knew her very well. Whatever it was, Maung Maung came to know that she took very long to get herself ready to go out.

There was a soft breeze around the hotel, coming across the moat. It was in the evening and because of the cold breeze,

it was cool and pleasant around the receptionist's desk.

"There comes Sylvia!"

Maung Maung turned around to the receptionist's words.

Maung Maung stopped breathing for a while. Sylvia had a thrilling sex appeal. One having seen her once, can not help taking a second look at her.

When Maung Maung saw Ko Ko's friend, Sylvia, the lady from a novel which Maung Maung had read came to his mind.

The lady in the novel had very big beautiful eyes which attracted people. Her nose, lips, mouth, her body-structure — everything about her was large. Maung Maung thought such a lady who possessed such beautiful attributes must be only in novels. But now Ko Ko's Sylvia was exactly like the lady in the novel.

"Sorry to keep you waiting."

Maung Maung heard the sweet voice. He then said, "That's all right."

Sylvia didn't bring a lot of things with her. She brought only two or three small handbags with her, which suggested

that it was going to be a short trip.

Ko Ko's driver was a nice driver. That day Ko Ko did not use the car or the driver from the house. But Maung Maung had never before seen both the car and the driver he was using that day. As soon as he saw both Maung Maung and Sylvia, the driver backed the car immediately to the portico from where it was parked. When Maung Maung opened the door of the Hilux car, Sylvia got into the front seat, with a smile showing thanks. Then Maung Maung got into the back seat. That day, Ko Ko's wife Ma Ma Thinn was not at home. She had gone to Myitkyina to visit her parents.

When the car got to the front of the house, Ko Ko who was ready and was waiting for them gave his travelling bag and his box with video cameras to Maung Maung. Then he opened the front seat door and took his seat beside Sylvia.

The car left the town and ran towards a town on the mountain.

Maung Maung's thoughts wandered.

* * *

The front door of the hut was closed and it was quiet. So, to enter the hut from the back, Constance Chatterley

went round the house and while going round the house, she saw Parkin.

Parkin was having a bath at the little stream. When she saw that, she could no longer go forward, and turned round and retreated.

The fragrant smell of flowers was all around. The new leaves of the tree were swinging in the wind.

The winter of England was wonderful, especially in the spacious garden where the mansion 'Wragby' stood.

But her thoughts could not feel the fine neighbourhood as she was standing.

Parkin's fair back, his hairy calves and his tough thighs came into her vision uninvited. Parkin was really manly.

It had already been more than two years since the lower part of her husband got paralysed because of the wound he got at the battle. She had been in agony for these two years and only on that day she was feeling like a little virgin with a fast pounding heart. She felt that she was dreaming of something with zest and zeal.

Never before had her dreams been about Parkin who was just a watchman. Now her mind was filled with the thoughts

about him.

The gap between Parkin and her who was the wife of a count, was too big. Parkin was of lower stock, far down from her. Moreover, he was ugly. But not very ugly. If he shaved his beard and moustache he would not look that bad. However, Parkin's hands and legs were rather attractive.

One thing strange was that from that day on she went to visit Parkin in his little hut every evening. The husband was feeling very bad about having her keep on looking after him for such a long time. Within the two years, she had gone down a lot. Therefore, the husband often urged her to leave him in the care of maids at 'Wragby' and go into the garden to take a stroll.

That day she left the Wragby house a little earlier.

When she got to the front of the hut, she saw Parkin making a pine-box and preparing a nest for turkey eggs. Parkin was in long-pants, with one of his knee on the ground. He was bare-breasted. Therefore, the muscles of his chest and arms could be seen well.

At that time she felt something missing inside her. Maybe because of that feeling, she sat down on the pinewood box in

front of Parkin.

She was staring at Parkin. Parkin did not know what to do. He just blushed.

He was praying for the lady to go back as soon as possible but he knew it would be in vain. At the same time he felt very much uncomfortable for not having his shirt on. He stole a look at her, and trembled. He saw the lady's look was fixed on him.

He could also see her hair fluttering in the wind.

Then her white loose dress. He imagined how beautiful underneath her dress it would be.

The blood in all his veins began to get heated up with passion. Could Parkin control himself? Now, he was having a very strange kind of feeling in his body.

He did not himself know, how he came to find himself standing before the lady.

"So you have begun to love young turkeys?"

Look!

He didn't know why he asked that irrelevant question. It was true that young turkeys were around her, asking for food. It was also true that just now she was feeding the young

turkeys. But couldn't he choose a better word to utter than that.

Lucky, she simply nodded.

Then she stood up as if she were going to say something. At that moment, she seemed to be --

She put her head into her hands, and her body nearly collapsed. Then her whole body got into Perkins arms.

Then --

Oh ---no-no

Maung Maung was imagining himself re-reading the book. When he got to that portion he shut the book at once.

* * * * *

They had arrived at the town on the mountain.

The car Maung Maung was in also stopped in front of a restaurant.

Maung Maung gazed at Ko Ko and Sylvia who got off the car with joyful, springy steps.

Ko Ko was very tall; even so, Sylvia's height was trying to keep up with his. Her body was a rather alluring beauty. A lady like her who was beautiful with a very good body structure should have married a decent man and settled down.

But Sylvia did not seem to have had a decent husband yet. If she had got one, Ko Ko would not have been daring this much.

Maung Maung tried to recall what happened an hour ago.

Despite such a large number of guests occupying the hundred rooms of the lodging house, the receptionist at the front desk seemed to know by heart the room number of that particular woman, Sylvia. As soon as people around there heard the name of Sylvia, Maung Maung recalled, their heads turned towards him and then they began to have criticizing look in their eyes.

What did all this mean?

Sylvia might not be that strange just on account of her beauty.

Before having lunch Ko Ko and Sylvia had beer. And look at their short snacks:

Dried grapes, cashewnuts and then French made cheese wrapped in silver paper. All these came out of Sylvia's sling bag. It made Ko Ko feel very uncomfortable in front of her for ordering fried chicken and some potato -chips -- cheap

stuff, aren't they?

The way she sucked and chewed the dried grapes looked very attractive. It was more than attractive, it was quite graceful.

In the East, there are certain people who would talk with the mouth full of food. Their teeth would show while eating. Although Sylvia was born in the East she was not among such people.

After having some bottles of beer, they proceeded to the water-fall on the outskirts of the town.

During the entire Journey Maung Maung got most upset, for he had to make a videotape of Ko Ko and Sylvia taking a bath under the waterfall.

With a heavy heart Maung Maung had to climb up and down the rocks to videotape them. Before going into the water Ko Ko whispered something into Maung Maung's ear.

It was "Don't take too much of me. Take more of Sylvia and mostly close-ups."

Just imagine.

Sylvia's complexion looked very fair in the video, per-

haps because of the yellow swimming trunk suit that made it conspicuous. Or was it because it was fair on its own. Maung Maung couldn't care less of what Ko Ko had ordered him. He did not go close to them. He shot only from a distance.

Maung Maung blushed to look at Sylvia.

* * * * *

The art of choosing appropriate words to describe the beauty of the wife of the count by the world-famous writer was marvellous.

He could choose words for his audience to see vividly what he was trying to describe.

Even now---just imagine---

It was raining heavily without being very windy. The night was dark but because of the lightning the large trees in the garden could be seen.

The rain drops made the leaves shake.

Under those trees stood a young lady without any clothes on.

She was holding up her hand and welcoming the rain drops that fell from between the leaves. She was having a rain bath. Her heart was so light that she was like the rain that

dropped around her.

Her body looked as though it were a sculpture made from a creamy coloured stone.

That night it was not sure whether she took the bath before going to Parkin's hut or after seeing him. Mg Mg wasn't sure.

One thing Mg Mg could remember was that he himself thought that, her aroused beauty had made the rain drops evaporate.

At that time in one of the rooms upstairs of "Wragby"—

The husband was awakened from his sleep because of the lightning coming into the room through the windows. He could not decide if it was just a dream. He felt something urging him. He had the desire to go to his wife's room.

Supported by his two hands on the floor, he climbed down from his bed. He dragged the lower part of his body on the floor. By trying in this way with much difficulty, he got near to the door of his wife's bed-room.

The door was left ajar. From there he looked into the room. As he had expected, the wife was not in.

Perhaps because of his utmost effort to get to his wife's

room --- or was there something troubling him?--- The count was exhausted already. His whole body was covered with sweat. For a count he was quite young; he might be still in his forties.

He crawled to a nearby window. He had to try a lot to get his head to the window. From the window he looked at the watchman's hut.

But he could see nothing.

Darkness had overwhelmed the outside world.

* * * * *

Inside the two storied house next to a large lake at the town on the mountain was...

He and the driver slept downstairs. Ko Ko and Sylvia occupied the top floor of the guest house.

Then --

To make it short, these things wouldn't be mentioned.

On the return journey, the number of people on the car decreased. He and Ko Ko took the front seat together.

Although Maung Maung kept quiet, Ko Ko and the driver chatted a lot. Their ideas matched. They must have discussed it behind Maung Maung.

Because of the noise of the car, Maung Maung could not hear what the driver was saying. He could hear only the voice of Ko Ko who had taken the middle seat.

"She said she would go to Lashio and after Lashio to Ngapali." *

"It's not my concern any more, with whomever she took bath. The main thing for me is to have a bath with her together. Now I've done it. In future I can take bath together with whomever I want. I have the same right that she has."

"Ah - I had to give the tape to her. She wanted to view the tape and see how beautiful she looked. She is still young. She must have an expectation of her own."

Ko Ko was not very good at talking, although he became very rich because of his video business. He talked bluntly. Those who knew about him could forgive him.

"Well, Maung Maung. If you marry Htar Htar who is rather poor, you will be in trouble. If you marry Thet Yi Aye whom I like to see you marry, and who is the only daughter of rich parents, you will be rich. And I'll also have prestige. As you know we don't have any parents, I am not only your brother but also a father, a mother to you. So you must listen

to me. True love is a good topic to be discussed in video films only. Practically you can't make use of it. Money is the most essential thing on earth. If you have money, you can do anything you like. Because I want to show this to you practically, I have brought you purposely along this trip."

Ko Ko should have talked forthright like that.

* * * * *

She decided not to go to Parkin's hut anymore because it was not the right thing for her to do.

She tried to stop pampering herself and fulfilling her desire.

* * * * *

After coming back from the town on the mountain, Ko Ko could hold up his head because he had money and he could take bath with any woman he wanted to.

It seemed that Ko Ko was regarding Maung Maung as a soft guy.

* * * * *

She tried vainly to go against her desire of going to Parkin. She had been in Parkin's arms for many nights.

Now, she had been expecting a baby.

* * * * *

After ten days or so, Ko Ko did not look very happy. Perhaps he was not well, Mg Mg suspected.

On the day he had the suspicion, there was a call from Yangon.

Ko Ko's face brightened up while he was answering the call

* * * * *

At the end of the novel the wife divorced the count and went away with Parkin.

* * * * *

A month later Ko Ko left Ma Ma Thinn and married Sylvia.

* * * * *

Well, it would be very good if only Ko Ko had known beforehand that mind was not a good thing to be fed.

Style Thit Magazine

November, 1999

Author's Note

The story was inspired by D.H. Lawrence

A PAIR OF SQUINT EYES

I always found myself captivated by her squint eyes. When she thought deeper the eyes became squinter. I believed that there were shades of kindness in those squint eyes.

My beloved Ngwe Hlaing.

Very charming and graceful Ngwe Hlaing, with those squint eyes.

But now, those tender squint eyes became wet with tears, because of me.

* * * * *

If I were asked to show the ugliest thing in life, I would point at an ashtray. Even the ugliness of the ashtray changed as time passed. An ashtray was uglier in the morning than at night.

Full of smoked cigarettes and cigars. Dirty with ashes. Morning breeze was polluted by those foul smell.

That ugly scene made me remember what I had done

last night.

So, the first thing I would do when I got up from bed was to throw the smoked cigarettes and ashes away from the ashtray and made it clean.

* * * * *

If I were to show the thing that I admired and valued most, I would show a pair of calm eyes.

I didn't mean the eyes which were calm in the morning and daytime. There wasn't much remarkable about them.

Because my eyes were calm too at those times.

But I could not help admiring those who possessed the calm eyes in the evening and at night.

Their eyes were calm and serene. Their movements were active. Their words were serious. They would not laugh at the jokes that were not funny.

At such nights, my eyes could not be calm because I was drunk. They were gloomy and covered with smoke.

That was why I adored the men who possessed the calm eyes in the earlier part of the night.

* * * * *

"Baby"

The wife of a man who worked together with me in our

office.

Young and pretty. Possessing an attractive body of high sexual appeal. Moreover, her movements were active and delightful.

Towards the end of the month, she used to borrow some money from me. I sincerely helped her out. I was so sincere that sometimes I even forgot to ask back the money. Maybe this was the reason that she began to talk to me encouragingly.

One night before going to a movie, I was caught by Baby's eyes. It seemed very challenging to me.

When she passed by, I got some sweet smell from her, and my heart began to beat like a drum.

She, too, turned back and gave me a glance.

Certainly, this would be my wonderful night.

That night Ngwe Hlaing happened to have gone to her mother's house. And fortunately, Baby's husband was away on tour.

In the dark, I waited for her returning from the cinema.

To pass away the time quickly, I had to drink a little rum from the small flat bottle I had in my jerkin. I had mixed

the rum with water to make it ready to drink.

Baby then came back from cinema, turned on the lock of the door. I watched her quietly. I followed her till I was in her bed-room.

"I've been waiting for you such a long time."

"Wow ..., you really scared me!"

While she turned around with that exclamation, I took her into my arms swiftly.

The touch was very soft and gentle. And the smell was exciting and sweet.

But after that, thunder and lightning.

* * * * *

I was awakened by the sob of Ngwe Hlaing.

Before the iron bars, I could see my wife and children. How helpless they were.

She was carrying the youngest son on her back and holding the hand of her elder son. And, there she stood still.

My four-year old son passed a white handkerchief to me. I took it through the iron bars. I was suffering some pain on my forehead. So I touched it with the handkerchief. The white handkerchief got stained with blood.

Then only I noticed that my ears were painful and one of my eyes could not see clearly.

"How embarrassing it was! Baby was shrieking but even then you didn't let her go. I could not understand why you drank till you were senseless."

It was only ten hours ago. But I could not remember what had happened to me. The memory was really blurred.

"Ko Ba Maung was in a rage. Fortunately, the neighbours had arrived in time. Otherwise I don't think I would see you alive."

I could see the strong big arms of Baby's brother, Ko Ba Maung, who lived just a house away from her.

Saying these words Ngwe Hlaing started to weep.

"I believe I can manage on my own if you were forced to resign. I'll work and my family will survive. But now, how can I explain all this to my sons when they grow up. I am really frustrated about this."

A man's reputation should never be stained. It will be the best if it can be as white as snow.

You are right Ngwe Hlaing.

Ngwe Hlaing's words made me remember what father

had frequently told me.

He said, "Son, my boy, it doesn't matter if one doesn't do a lot of things one should do. But, if he has done something only once that he should not do, his life can be ruined forever."

I could see an ashtray on a table in the police station. It was full of smoked cigarettes and ashes.

If I had the chance to go out of the iron bars for a few minutes, I would throw the smoked cigarettes and cigars into the dust bin.

In the past, I had decided several times not to drink or smoke. But when evening came, I started to drink and smoke. Then the ashtray became my best companion automatically.

Next morning, when I saw the ashtray, I regreted a lot. That was why I had got the habit of throwing away the smoked cigarettes and ashes from the ashtray. After I had done that, I felt very much relieved.

But now, I felt my heart heavy. It seemed as though it were being pulled down by stones.

In fact, life could not be compared to an ashtray, because it was very difficult to purify the stained reputation of a man.

Cherry Magazine,
1987, February.

A PERNICIOUS NEGLIGENCE

Rocky fell down to the floor when Joe Louis' straight right landed on his head. He was resting on his right knee and right hand. When number eight was called out, he rose from the floor. Then with great care he rushed towards Joe and gave violent blows.

Joe moved back slowly and got to the corner of the ring. Then he carelessly put his hands down. As he did, Rocky made a feint with his left, and then with the right, he threw a vigorous blow to the left side of Joe's face. The impact was like that of a big stone falling down on the earth. Joe's head shook violently.

I saw very clearly his sweat fling into the air in the ceiling light that fell over the ring.

In fact, Joe should not have underestimated his opponent.

Because of this right curve of his, Rocky Marciano became the world's most popular boxer. Rocky died in a

plane crash a few years later. From then on, he was not seen inside the ring anymore. People began remembering the way the boxer.

Actually Joe should win this fight. Joe was the one who knocked Rocky down first.

But because of his carelessness, taking things lightly...

In the film, Joe Louis' forehead was still kissing the floor of the ring.

* * * * *

My mind was occupied with the match between Joe Louis and Rocky Marciano which was video-taped in black and white.

Joe Louis and I were in the same boat, doing the same wrong thing. But Joe Louis was able to live to sing and play on guitar for so many years.

* * * * *

It happened when I got to a border town where I stayed for a while.

On the day of my arrival at that border town which was marked only by a stream, I went to visit it.

There I met her for the first time.

She could speak a little English. She had a prominent nose, cheek bones that protruded a little and those tantalizing eyes. My heart beat faster, watching her beauty and listening to her gibberish.

I couldn't say for sure if it was because of her creamy white complexion that the red motor - bike became more distinct. Or was it because of the red motor bike that her complexion became cherry pink? When she mounted the motor bike I could see her soft and very fair skin through the slit that was at the backside of the skirt. Well, now, it wouldn't be good for me to talk about these.

To make it short, within a few days we got very familiar with each other.

Afterwards - -

* * * * *

The fourth time was also positive.

The doctor from the lab seemed to take pity on me. He softly told me this:

Boxers who are hit on the lower jaw usually fall on their knees at once.

For me, there was no way to fall on my knee, because I was sitting on a chair.

But my head dropped.

* * * * *

Not much later, they would call "Thwe". They would also test Thwe's blood. Even before the blood test, it had been known already that she had inherited the disease. However, it was their duty to have a blood test.

In a way, that was good. I couldn't break the news to Thwe by myself; instead the doctors would do it for me and if she heard about it her face would turn pale and I couldn't bear to see it.

Thwe was loved by a lot of people in our town, for she always wore a sweet smile and also she was kind and helpful. But now, all these were going to pass and vanish very soon.

Thwe who was a very healthy lady had been suffering from illness and had been having a coughing spell for six months.

Well -- It was clear.

My daughter Chit Pon Thwin had completed her fifth birthday. It was after the birth of Chit Pon Thwin that I got to this border town. So she would be free from this dreadful disease.

Even then, after two years Chit Pon Thwin would be left in the world all alone.

If there had been a "Time Machine" I would have it all changed for all the things that I had in the world. Even then, there would be nobody to sell the Machine.

* * * * *

Well, I thought it was nothing, it was ignorable and I took it lightly. Now it was going to be all over.

Ni Min Swe

Border Areas Magazine

1998, February

A FRAGRANT TAMAR FLOWER

Dear *Maung*,

You have never given me a lot of presents. But of those few presents you have ever given me nothing except the tape recorder is left in my hands. The recorder bears no visible marking by you, and so they do not know that it is a gift from you. Therefore I can keep this tape recorder without having any problem.

I feel as if I were near you whenever I listen to the song "The Small Village" on the tape. Practically, I don't have the chance, and I would never have that chance in future, to be in your arms, but instead the tape has become one of my friends.

Maung

-

*Darling (addressed by a girl
to her lover but it can not be
used by a man to his lover)*

“Along those lines of *Hta Naung* trees and *Kokko* trees. On the paths in front of the village one will see some rows of *Tamar* trees. When Maung comes back they will drive away the blues.”

There is no Hta Naung tree in front of my grandma's house in Upper Myanmar with whom I am now staying. But in front of the house there is a Tamar tree and a Kokko tree. There are rows of Tamar trees on both sides of the road in front of my house.

It has been three months today since I arrived at this house.

Mom and my younger brother are in Yangon. Dad is in the town where you live. I am in a little town five hundred miles away from yours.

Mom is bitterly blaming you for splitting our family which consists of only four members, into three. But I don't want to put the blame on you. You haven't split our family purposely.

<i>Hta Naung</i>	=	<i>Acacia Leucophla</i>
<i>Kokko</i>	=	<i>Albizzia lebbek</i>
<i>Tamar</i>	=	<i>Tragacanth</i>

I believe that it is something else.

One day, while we were all staying united in the town where you lived, my younger brother (Mg Mg Lay) brought a sky blue sweater to my house. At that time, I didn't know anything about love. Mom was very much satisfied with the sweater. She was very happy to know that I received a present from such a decent young officer who used to talk softly and politely. But, I didn't know exactly why Mom was happy at that time.

Looking at the sweater, Dad told Mom not to be so ready to feel happy about it. Because one day she might repent of having received that sweater. But Mom didn't care about it and just said that there was nothing strange about young ladies receiving gifts from their boy friends. And then she put the sweater into my locker carefully.

Maung Maung Lay wasn't lucky that day. Dad warned him and told him not to bring anything in future. At that time, Maung Maung Lay was just ten years old. He didn't understand anything. When you told him to pass the letter and the sweater to me, his elder sister, he brought it back home happily. When he got home he realised the true situation. He was

embarrassed and tears rolled down from his eyes.

From then on, you yourself or through somebody wrote to me one letter after another. Dad was worried about that. At first, Mom was quite satisfied but later she also began to worry. I was very young at that time. This shouldn't have happened in this situation. Moreover, you and I had to stay together in the same place. It was impossible for me to keep away from you. When I went to school, I had to pass by your house.

For that very reason Mom, Maung Maung Lay and I had to move to Mom's mother's house in Yangon. Dad was left alone. Anyway, you and I got separated by a far distance.

But there was nothing upsetting about our being pulled apart, except that we could no longer see each other every day, because you could still call me in Yangon from your town everyday. If the call was for me, Grandma or Mom, whoever happened to answer the phone, would be considerate enough to hand over the phone to me.

Moreover, whenever you came to Yangon, you would drop in at our house. You had a good reason to come to the house. You would ask if we had anything to send to my fa-

ther. Mom, courteous by nature, received you very well. You knew how to make use of the chance. As soon as Mom went in to collect the things for father you would put a letter or sometimes a present into my hands.

But whenever Dad arrived at Grandma's house in Yangon, I always showed him the letters written by you and also your gifts. I didn't fail to show even your photographs. Dad would smile and read your letters. Sometimes, Dad even admired your poems. But in the end Dad would softly say, "*Thamee* ... if you love me do not reply to any letter and don't forget to show me any more letters he might write to you." I wanted to keep Dad as happy as ever and so I nodded and Dad would give me a soft kiss on my forehead and say "Nice little girl."

But, four months after arriving in Yangon, our family was struck by misfortune. That was, we received very bad news about you from the wife of an officer who worked in your department.

Auntie Hla was a close friend of Mom. With anger in her voice she talked about you to Mom... The news was that

---

Thamee = my dear daughter

you had been going steady with a tutor from the university in a big town which was not very far from where you lived.

Aunty went on saying that was not just dating, but they were arranging for their engagement. She said whatever you did it was not her concern. But, she said, the whole department knew what you had done to me before -- and that you brought the lady to the office unashamedly. So everyone was surprised and wouldn't like that, she said.

That day father was in Yangon. From upstairs he was listening quietly to what Aunty Hla was telling Mom. The first person to react with fear was Mom. Mom grimaced and told father that she felt a chest pain coming on.

I could see on my father's face that sarcastic smile he had made when Mom showed happiness for receiving a gift from you. But he took Mom into his arms and pressed her chest. He looked shocked also. While holding her in his arms he tried to console Mom by saying, "C'mon, try to be calm. There is nothing wrong on our side. Just take it that it is all because of what we had done in the previous existence. It can't be helped."

With tears in our eyes Maung Maung Lay and I also helped Dad to press Mom's chest and I was shocked when I

looked at Dad. The first thing I noticed was that I ran into my bedroom like a little kitten. That time, I could remember, Autny Nilar, Mom's younger sister, followed me into the bedroom.

When I got to the bed - room -- I didn't know what happened to me... I got a pain in my chest. I tried to breathe in very strongly, and then I sobbed. Tears rolled down from my eyes. I got a feeling that I had never felt before.

Aunty Nilar was wiping away my tears tenderly.

After sometime, I came round and then asked Aunty Nilar what had happened to me.

Aunty Nilar's answer was just, "Well, Thamee, this is what love is."

It is true, Maung, only then did I know for myself that I was deeply in love with you. I am eight years younger than you, Maung. The life experience I had was nothing to speak of yet. If only you knew about me I am certain that you'd have pity on me: a person so young and soft, feeling love and losing it all at once.

But, Maung, you were a queer man. It was difficult to understand you. Even after that shameful thing you didn't fail

to drop in at our house in Yangon. And, pretending that you had not ever done anything wrong, you would just walk into the sitting room, take a seat and would have the cheek to say, "Aunty, I'm going back on sq and so day. Anything to carry for Uncle?"

Maung, when Mom was young she used to be very proud. She had known no failure in her life. If she were still the woman she then was, I would shudder at the thought of things she would certainly do to you, seeing you step into her house so unashamedly. She was then already aging and perhaps that was why she was no longer her proud self. As usual she would offer you either coffee or tea or cold drink. After that she would keep her mouth shut. If we had nothing to send to Dad, we did not want to appear rude by bluntly refusing your kind offer to take the things for father. Therefore, Mom would at least scribble a line or two to Dad and send it through you.

Our family is a close-knit one. We share the likes and dislikes or we are of one mind. We are not conceited and bear no ill will. We are always kind, tolerant and considerate to everybody. Therefore, we didn't blame you for anything. We just took it as our inevitable fate. This's the way we look

at things.

My examination days came while my parents were still unable to decide what to do about you. Mom was shocked when she learnt that you were in Yangon during those days. (By that time you had already been engaged to your second girl friend.) Mom escorted me to the examination hall and from it back home. But on the last day of the exam, Mom failed to escort me, for she was having a dizziness.

On that very day you forced me to accept a little ring and when Mom knew about that, she was greatly surprised. She was shocked, too.

Telephone calls were made between Mom, Dad who was left behind in the town where you were staying and Dad's mother who lived in Upper Myanmar. Finally Grandma from Upper Myanmar came down to Yangon and took me to her town.

The ideas of the relatives on Dad's side who lived in Upper Myanmar and my family's ideas were not the same. Although they were people from Upper Myanmar, Grandma and my uncles were stiff and stubborn. They never let people bully them and never give in to others.

One day the relatives from Mandalay arrived at our town. Together with the relatives in the town we went on a picnic; the group was thirty, young and old.

We took our seat under a shady tree near the stream. Before lunch, Aunty Htwe started to make an announcement, showing an article and saying, "Before lunch, something is going to be auctioned."

"Oh, it's Maung's ring."

Back in Yangon, it was given by you and I had given it to Mom when I went back home from my exam hall on the last day. Mom said it was best to return it to you but how did it get into Aunty Htwe's hands? Well... maybe she got it from Mom when she was in Yangon. She used to go to Yangon frequently

The picnic was alive with noises. Beer began to make it a lively affair.

Well, the starting price of the ring was 800/- Kyats as announced by Aunty Htwe. The first bid was 800/- kyats; then, 5 *pyas* more, 10 *pyas* more and so on.

Among them, Uncle Kyaw Win from Mandalay was

pya = (cent) there are 100 pyas in a kyat

the worst. It was, you know, an auction like the one in Thait Pan Maung Wa's article "Auction." In that article: a bidder was very drunk and trying to make a very high and unreasonable bid. If his bid were accepted he would be in great trouble. So his relatives tried to push him down on the ground and clog his mouth with clothes so that he could not make a single sound. Now, uncles were acting like that.

At that time Aunty Swe from Mandalay stood up and said, "Well, friends, please have pity on me. I've not ever been given a love letter in my life". (In Myanmar, in those days, when a man was about to try to win the love of a lady, he used to initiate with a love letter.) And she stopped short at that.

In fact, Aunty Swe was a very beautiful lady with a lot of admirers. She was just acting as if.

People were clapping for Aunty Swe who was holding a tin beer in her hand and laughing at her own words.

Finally... Aunty Swe got the ring for 1200/- Kyats. Of this amount Aunty Htwe gave me 600/- Kyats and the remaining 600/ was paid for beer as all had agreed.

Before starting meal, signs by look were shown to each

other and then the half-done beer tins were held up. Then Maung, your name was called out and then all of them wished you good luck.

But at that time, I missed Maung Maung Lay, Mom and Dad. Now I saw your ring, and I felt so sad that I could hardly smile at them. I was really very sad and words couldn't express how I felt.

No sooner had I thought about your ring than something else came to my mind and all of a sudden I stood up.

"Excuse me. Can I say something?"

"No-No--please don't do. What would you like to say?"
C' mon, sit down."

"It'll only make a mess of merry-making. Couldn't you do that later?"

Well--I raised my voice over others' noises.

"I'm also one of the members of this picnic. Therefore I have the right to take part in the auction."

"Oh -- but- the auction is over already"

"Didn't you hear the knocking of the table?"

"You are not allowed to take part in the auction. If you're not satisfied, you can go to the police station. We'll send you

by car."

"No -- let me tell you something first. The most important thing here is for me to listen to the elders. I've never done anything wrong in my life. The other day when a call came, I answered it. But when I knew it was from him I handed over the phone to Auntie Htwe, didn't I?"

Applause - applause - applause.

"Well done, Thamee, well done."

"I've already given my word that in future I'm going to live and act as the elders wish me to. But now give me the last chance, and that is to take part in the auction."

"Wow--"

"Thamee, we've planned to enjoy ourselves but now it's gone," an Uncle said.

Everybody was quiet, Maung. It was difficult for them to give in to me, to comply with my request. There were whispers, and they did not look happy anymore. And at last:

"Let her take part."

"No, she can't. Once she gets this ring, she'll feel a lot about him whenever she sees it." "Ah, it doesn't matter as long as she doesn't make contact with him." At that time

Uncle Kyaw Win asked me:

"Can you keep the promise that you've given just now?"

"I can assure you"

"Okey, you may."

Aunty Swe stood up and asked me:

"How much are you offering?"

"1300/- Kyats.", I answered.

"1300/- Kyats once."

"1300/- Kyats twice."

"1300/- Kyats thrice."

After Aunty Htwe called for the third time, Uncle Kyaw Win tapped the bottom of the steel tiffin with a spoon.

I took out the 700/- Kyats that Mom had given and added it to the 600/- Kyats that Aunty Htwe had given just now and passed it to Aunty Swe.

With love and affection I took your ring and then wore it on my ring finger.

"Oh - God."

"Oh - Help me!"

"Oh - you've done it again."

While they were making remarks I took off the ring

and kissed it with love. The audience waited anxiously. There was a pin-drop silence, everything being so quiet.

Then I threw your ring far into the depth of the stream.

And after that, what I could remember was the applause of the relatives. There were also kisses of my aunts on my wet face.

* * * * *

"Come and visit our village, love. Welcome and welcome always."

You could see the lines of Tamar trees if you walked out from the front of my house and to the left where the railway station was.

Maung, you wouldn't know about Tamar because you are not from Upper Myanmar. I, too, came to know about them only after I had got to Upper Myanmar.

Tamar doesn't send out its sweet smell during the day but at night when everybody is sleeping it sends out its sweet fragrance.

It was like the love I had for you inside me. I dare not announce it to the world.

As long as there is the sun there will always be days

and nights, Maung.

So, as long as there is night the Tamar flowers will also go on sending out its sweet fragrance. Therefore, would you believe me, if I say that as long as there are quiet nights there will be a place where Tamar flowers are sending out sweet fragrance.

I love Tamar flowers. I appreciate its sweet fragrance. Therefore, among the lines of Tamar trees I keep waiting for you hoping you would come out from there.

To speak honestly, I am just expecting you, Maung. But I dare not invite you and that is not because Tamar doesn't send out its sweet fragrance anymore. If you know just that I'll be very satisfied and happy for ever.

Cherry Magazine

No. 51, 1989.

DARK CLOUD OVER THE SOUTH

"Life is like a thorny bamboo." So they say.

Alone it comes out and begins stretching out in every direction.

Finally, entangled with others, it cannot escape.

In his life too, two branches have grown out for two women.

Mother and Su Su win.

But now, even though he could not free himself from the entanglement, he must cut off the branch stretching out towards Su Su Win.

* * * * *

"The most important thing is to be intelligent."

This was what Su Su Win used to say when she was in her

childhood.

This was, as it were, a song she herself had composed, and she would often sing it. Later he began to appreciate it, and so he adopted it as a motto.

There were times he had to battle with others for his livelihood, or for his life. He was never frightened during those battles. He began to make use of his brain calmly.

Thanks to Su Su Win.

* * * * *

"Hoo..."

"Oh - God."

"Wah... ha... ha..."

The sound "Hoo" was nothing but just a strong whirl of the wind that blew across the Ayeyawaddy River from the south.

"Oh---God" was the utterance that was made when the *longyi* went downside up with the wind.

"Wah... ha... ha..." was the noise that came from the kids who were playing in the river.

Thank God. He was facing south.

longyi = *sarong in Myanmar style*

There was nobody in the south. But in the north, there were children and a group of ladies swimming and talking noisily.

Nobody with a little experience would dare take a bath at Michaungye's river jetty. He would be in trouble especially this time of the year in the month of May, when strong winds were blowing.

Only lately, he came to know that if he was going to take a bath in that part of the river, first he must be careful not to have the *longyi* blown up by the strong wind. He went into the water with embarrassment facing south and stayed in the water for some time. In fact, he dared not face the crowd, so he did not turn around. His face went pink with embarrassment even though he had his underwear on when the wind blew up his *longyi*.

When he climbed onto the shore from the water he was already clever enough to decide what he should be careful of. So he kept the *longyi* tucked tight between his knees and he had a sportshirt on.

"Hoo..." There came another gust of wind.

The *longyi* went downside up again. This time it got

filled with air, rather like a big balloon struggling to go up. He tightened his knees. No way for the longyi to go up any further. But the red handkerchief from his pocket flew away with the wind. He only managed to watch where it was drifting away but could not chase it.

First he put on his clothes, wrung the wet clothes and gave a chase to the handkerchief. The handkerchief did not stop drifting with the wind across the hardened bare field.

It stopped only when it got near a log lying at the edge of the bank. Beside the red handkerchief was a pair of fair-skinned soft feet wearing a pair of thin white slippers. When he looked up at the owner of those beautiful feet who was sitting on the log, he thought his heart leaped to his throat.

"Hm... Win"

"Chu.."

The call of his childhood name came very sweetly into his ears. This was the first time after ten long years.

Su Su Win picked up the handkerchief and handed it to him. "How and why are you here?" He asked her taking back the handkerchief.

"Me?... The cooperative of Michaungye asked for

help to conduct medical practice at this cooperative clinic. It is nearly a month already. By the way -- I heard you were around Thanbyzayat. How long have you been here?"

"I was transferred here three months ago. As soon as I got here, I had to go on a trip. I got back only this morning."

"Well - I'm really glad to see you, Chu."

"Those should be my words, Win."

"Where are you staying? In a hostel?"

"Yes, sure."

"Then, why don't you come and have meal with me everyday?"

"Oh, no ... thanks!. I don't want to trouble you."

"Oh! It's nothing. I also stay in a little house beside the clinic with Aunty Ei. If you come, you can enjoy Aunty Ei's cooking."

"What are you doing here, Win? Came to take a bath?"

"I dare not bathe in the Ayeyawaddy. I just have come along with Aunty Ei. At this time of evening, it's rather windy here." He took a glance at Aunty Ei in the river. While swimming, she smiled at him.

He couldn't forget the dinner that he had that night.

"Chu, help yourself. We've cooked a lot of dishes."

"Well, I enjoy it very much, but I won't have anymore."

"Why? Because you are not hungry at all?"

"No, I could not swallow because I was having two feelings at the same time: one happy and the other sad."

"C'mon. If you can't enjoy today, you'll enjoy tomorrow."

Su Su Win seemed to share the same feeling. One should not blame both of them for being nervous. For nine and a half years they had been away from each other, and now they met again unexpectedly.

"Tomorrow, I'll cook. I'm a good cook."

"Aunty Ei, tomorrow gonna be a holiday for you. Chu is saying he is going to cook for us tomorrow."

Su Su Win shouted to Aunty Ei who was in the kitchen.

"Well.. in that case it will be better if he comes and cooks every day."

"Then, Aunty Ei, why don't you hire me as a cook and pay me 150 kyats per month."

"I can't do that if you're cooking only for a month or two. If it will go on forever, I would even like to sign a contract right now."

Aunty Ei's words were full of meaning. They were sort of binding on him. Her words made him excited.

"C'mon, Aunty Ei, look at Chu. He's all confused. He cannot eat. He is so confused that he might run back home."

He left the house at 9:00 pm. The light had gone out. Su Su Win came with him on his way. Aunty Ei was left at home. They stopped for a while under a big tree that was by the side of the road. The whole world was as dark as ever. Su Su Win slumped into his arms and his lips fell on her face and neck.

"I didn't run away, Win. I didn't do it before also. You are the one that left me behind."

* * * * *

He could not go to Su Su Win's house the next day. He could not cook either, because he had to travel to Yangon on an emergency call.

The bus "East of Aya" was running under the hot sun. Although the minihino bus was running in the direction of the

south, his mind was going in the opposite direction that was towards a little town located in the central country.

✓ All this happened some nine years ago.

Su Su Win and he were next door neighbours at Shwekyarngon quarter in Yenangchaung. Between the two compounds, there was a *Ta Taing Hmwe* bush. This bush was supported by a shelf and under it Su Su Win and he sat together and passed the unforgettable time of their life. He could never forget those days and those times and therefore Ta Taing Hmwe seemed to give off a special sweet fragrance for him; nevertheless, it's smell is never to be compared with that of Shinmataung *Thanaka* which was smeared on Su Su Win's face.

Su Su Win and he had been together since childhood. They had been together, playing and going to school. When they reached adolescence age their puppy love became

Ta Taing Hmwe = the name of a bush flower which gives off a very enchanting smell

Thanaka = a kind of tree (*Muraya peniculata*), the bark and root of which are used in making a fragrant paste for smearing the face and body.

deeper and deeper. On the last day of their tenth standard examination Su Su Win and he happened to meet under the shelf of Ta Taing Hmwe.

The day when the results of the examination were announced it seemed he was happy but in fact he wasn't. Instead he was desperate. Su Su Win and his parents wanted both of them to join the Institute of Medicine(Mandalay). But he went to Pyin Oo Lwin and joined a training course that would last some time. He could see displeasure in the eyes of Su Su Win at that time.

The plan to combine the two homes into one was cancelled unexpectedly because of it. His widow mother who would not talk much possessed a heart of stone. She tried to hide her feelings but she couldn't, and reluctantly she agreed to his attending the course.

Hmm....she might think of him as 'like father like son.'

On arriving at Pyin Oo Lwin, he wrote to Su Su Win and waited for a reply, but in vain.

Su Su Win had forgotten him.

He often heard about Su Su Win from his friend and school-mate Than Saung who was also attending the Institute

of Medicine (Mandalay) like Su Su Win.

When Su Su Win got to the fifth year, she found a boyfriend. After winning Su Su Win's love, the boyfriend had been trying to win the love of a girl from his own town. Su Su Win knew this but she didn't utter a word.

Su Su Win didn't want to give trouble to her boyfriend. She and her boyfriend, although still in love, quarrelled very often. And there were still a lot of times that they stayed together, went around together, ate together, and after some time got involved.

The girl whom Su Su Win's boyfriend was after was named "Nang". When "Nang" accepted the love of Su Su Win's boyfriend, the story about Su Su Win and her boyfriend came to an end.

It was not only Su Su Win who was left surprised when that happened. The whole of the Institute of Medicine (Mandalay) was also left surprised. Su Su Win, whenever she had problems, she could use her brain and decide calmly. Now, why did Su Su Win have to let go of her boyfriend? He really didn't know the reason.

Su Su Win's boyfriend possessed very outstanding abili-

ties. Sometimes despite being a man, he could be sulky. When he was angry, he would like to use physical force to solve the problems. Su Su Win, though she was a medical student, had to do the cooking for him and sooth him. He could 'catch two fish at the same time.' To this day the story about Su Su Win and the man with such qualities remains a topic of talk and an example to the students at the Institute of Medicine (Mandalay).

She was jilted after she had shown her love in all possible ways. If only the parents had known about this, they might have died of heart attack or from shame. He was not sure if Su Su Win's parents might die or not if they came to know about her, but he suffered a lot any way. He felt as if his heart were peeled off layer by layer.

Su Su Win's boyfriend married a year ago. He thought Su Su Win's wound was also healed. The memory of staying together with him for some moments under the Ta Taing Hmwe tree might come back to her.

* * * * *

After two days in Yangon he went back in the same bus "East of Aya". He happened to read the newspaper he

had bought before dawn at the Yangon-Ayeya bus station only after passing Taungdwingyi.

"Nang Saing Kham"

The wife of Su Su Win's boyfriend.

"Sudden death." He spelled out the name to make sure.

He couldn't be wrong. The burial of "Nang" would take place at Magwe on the following day, the obituary notice said.

The news which he heard from the passengers when the bus stopped for a while at Pyay bus station came to his mind.

There had been a car accident near Magwe. The car was from the Shan state and the passengers were on a pilgrimage. Although one of the passengers who was a doctor was not seriously injured, his wife died on the spot.

The unlucky "Nang."

But slowly he came to see that the bad luck of "Nang" might pass on to him.

Nang's husband became single again.

"Nang" had given her husband freedom by giving up her own life.

How would this affect Su Su Win?

Than Saung's words came into his ears again.

"Su Su Win said if the boyfriend came back to her as a widower or a divorcee, she would not accept him. Even if he were the one and only man left on earth she would not accept him again. Than Saung continued, "You believe, do you? I think she was just putting it on, saying like that. She is trying to hide the feelings that she has had. In her subconscious mind, she might be hoping to win her boyfriend back. If Nang dies suddenly she would certainly run back to him as quickly as she can."

Instinctively he cupped his ears in his hands. When they arrived at the Thityakauk war-veteran bus stop, he got off the car by the front door of the bus. He saw a young lady get onto the car very quickly from the back door of the bus.

He suspected, and so went over to the back door and checked.

He felt something frightful was really going to happen.

"Win, where are you going?"

"To Magwe"

"Why? What are you going to do there?"

"I'm going to attend a friend's funeral taking place tomorrow."

The wheels of 'East of Aya' bus started to roll.

Su Su Win smiled and waved at him. But the smile was not as lively as the smile she wore at the meal he once had with her. She seemed to have pity on him.

But the smile she gave was an answer for his life.

The 'East of Aya' bus, followed by the car from the office which came to pick him up arrived at the Thityakauk junction. Although the bus continued on its route, the office car turned left and took the road with the sign saying "Eleven miles to Michaungye"

He couldn't bring himself to hate Su Su Win but he must try to forget her. As a thorny bamboo, he came into the world alone. After that two branches had grown out towards mother and Su Su Win. Now he must cut off the branch sticking out to Su Su Win.

He felt as if his heart had broken into pieces and his head was boiling.

In the battle of life and death, he could use his intelligence but when he had to try to win the heart of a woman he

was nervous.

For beside the Ayeyawady, on its lower part, he could see the greenish brown Michaungye.

Maybe because it was in the evening, he could see dark clouds hanging over the southern part of Michaungye.

Michaungye has always been like this at this time of year.

He thought there would come a storm again.

Sar Pay Loke Thar Magazine

June, 1987.

MY MOTHER AND MY ONLY FRIEND

I cannot explain very well the difference between these two words: 'companion' and 'friend'. But I would like to say that my mother was my companion who was very close to me as a friend.

My mother was 18 years older than I was. When she was 17, she married father. She was not very short but she was not a tall lady either. When I came to the age of 15, she and I were of the same height. I became obviously much taller than my mother when I completed my sixteenth birthday. By that time, I was already in the tenth standard.

What I inherited from my father was my height only. In other respects I took after my mother.

What I inherited from her was her long eye-lashes, grey eyes, well-proportioned, neat and clear-cut nose that was nice to look at from all sides, innocent smiling lips and fair

complexion.

Mother looked young and beautiful still. I was already tall and well-structured by that time. When my mother and I went out together, people who didn't know us thought we were brother and sister. They thought that way because our faces were like those produced, as it were, by the same machine at the same factory.

This was one of those things that made my mother feel pleased. Mother enjoyed being asked if we were brother and sister. But I knew for sure that people were not asking her just to please her. Whenever we went out together mother would keep her loose hair falling all over her back reaching down to her waist.

Moreover, she always beautified herself and knew the right kind of clothes that would look nice on her. Therefore mother could not look more than ten years older than I was.

I was often left with mother at home whenever my father went on business trips. He was seldom at home. Both of us were always alone at home. But whenever my mother had something to discuss she would treat me as a grownup and discuss it with me. We discussed things openly.

Actually mother was giving me chances. In some cases I failed to advise her effectively. Even so I was very happy and satisfied whenever she discussed affairs of the house.

Although mother was very frank with me, there was still a card that was not laid down. She kept it secret. I thought that way and there was a reason for it.

Mother was young, beautiful and active. But the way she treated father was cool. I had never seen father and mother together in a happy mood.

Father was eight years older than mother. My mother was like a little schoolgirl in front of the teacher when she was in front of father. I often thought that it was because mother was much younger than father.

When father went on a business trip, mother was left alone at home. During those times, she would take me to the General Aung San market and other shopping centres. Mother was very happy when people watched us in admiration.

Mother had a sound reason to be happy. People who got married young faces a lot of difficulties during their first years of marriage but when they grow old they enjoy a good life. I realised this later.

Mother treated father simply, and father also treated her with decency and kindness. I had seen different kinds of inter-family relations among my friends' families. Some were always enjoying among themselves, teasing each other. In some families, the children had to be so much afraid of their father that they dared not look at his face even. The way we dealt with one another in our family was something halfway between two such families.

Although mother did not show too much intimacy towards father, she always tried to be a good wife to him fulfilling all the duties of a wife. Mother came of a rich family. Before she got married she had not ever done any household work, not even washing her own clothes but after marrying father, she skillfully and systematically did all the house-work. She was a good housewife.

When father was at home, he was in the habit of starting the day with a cup of hot tea every morning. Therefore, when father was at home she would get up early, and before dawn, she would have already finished sweeping the whole house and changing the water that was offered to the Buddha.

In order to make it ready when he got up from bed,

she would have water for his face washing and make him a cup of hot tea, and as part of her religious routine she would also listen to the Buddha's teachings on the cassette recorder tape played at a soothingly low volume.

Our life had been really peaceful although we were not a very rich family, the three members of the family could live decently. We did not own a private car but we could live in a flat of our own in the heart of the town.

Whatever dresses mother wanted, father could afford to buy with his income. Father seemed to be a little conservative. He put all the money that he earned in my mother's hands. In fact, father's property was with mother.

Our family had been a happy and peaceful one but one Sunday, with the call of the phone, a storm broke out at our home. I had not thought then that, that call would destroy our peaceful and happy family.

On the first floor was our room and inside the room there was an attic. Not to miss the phone call when the family members were in the attic there was one special electrical equipment attached to the phone to ring louder.

That day, father was on his business trip as usual. Up-

stairs, mother was hanging the wet clothes on the line and I was in the sitting room alone. When the phone rang very loudly, I at once picked up the receiver to stop the noise.

"Is Daw Khin Nway Nway at home?"

I was surprised to hear a sweet, but a man's, voice. Mother was the only daughter, and her parents had passed away. She had very few relatives and as she was not doing any business, there hadn't been any call from men for mother.

"Yes, she is. Who's speaking, please?"

"U Myo Myint. May I speak to Daw Khin Nway Nway for a few minutes."

"Sure. Please hold on"

As I was going upstairs I wondered who U Myo Myint was. I was like a little brother who had a beautiful sister and who did not like his sister having male friends.

When mother heard the name U Myo Myint, her eyes went round with surprise as well as with worry. She even dropped the clothes she was about to hang. When I observed all this I was shocked and worried.

She ran downstairs at a great speed.

I followed mother but when I got to the middle of the

staircase I stopped and watched her answering the phone.

She spoke softly on the phone. It took only one minute, I thought. But she looked nervous and guilty. After hanging up the phone, she turned round and faced me. I could see nervousness on her face.

Goodness .... what had happened to mother?

From that day onwards I tried several times to ask who U Myo Myint was but I failed to do that.

Mother looked worried that I might ask that question so I took pity on her and didn't ask.

I could say that we were a small family, just three of us. How good it would be that unexpected incident would trouble no one and leave us alone. But fate did not spare us. It hit us violently and cruelly.

That day I was all alone when I came home from school. Mother was not at home. Father was, as usual, away on a trip. All three of us had a spare key each. But there was only one key to my parents' bedroom and the key was with her.

I was standing on the verandah when I saw father come into our street. Instead of being happy I got a little shock. I did not know why, but I ran down the stairs to welcome him.

Although father looked happy to see me, his eyes were on the verandah. Usually when I ran down to welcome him mother would come out to the verandah and also welcome him.

Father didn't utter a word until he reached the bottom of the staircase. But when he opened the door and did not see mother, he couldn't help asking me.

"Where have your mother gone?"

"*Payakosu* ceremony, father."

At once his face looked old. Then only I realized that I had made a mistake. But I had no other reason to give him apart from that. In fact, mother, did go to *Payakosu* ceremony. But it was not just *Payakosu* ceremony. Since the ceremony was done by a very close friend she left the house early at seven o'clock in the morning to help her. She had told me yesterday that she would be late.

I failed to accompany her to her friend's house, because I had to attend class and I could not also bring her back home too; she did not give me the address.

Payakosu = a Buddhist religious ceremony held at a Buddhist's home.

Father and I stood at the verandah and waited for mother. I did not know how father felt. It was boiling inside me. Longing for mother to come home was one thing and the other was father could not change clothes since the bedroom door was locked. I felt stuffy for father. I told father to take a bath and use my clothes. Father would not listen to me but went on waiting for her. All this was quite disappointing to me and I did not know what to do about it.

Moreover, the words of mother to father a month ago during a meal came to my mind. My limbs began to go numb.

Now, mother told father in a very cool and calm tone that U Myo Myint was in Yangon and that he called her.

"Did he? Why is he in Yangon?"

Although father said these very carefully, he could not hide his jealousy.

"He said he came to file a tender for a Government building construction,

"Why did he call you?"

"He said, he remembered me."

The conversation stopped there.

Mother had no desire to hide things from father. There-

fore, she told this to him. She told me about this after some time. But father did not understand her, because the news hit father like a spear.

Although father tried to remain calm, he could not continue with his meal. He was not active any longer. He moved around just like a robot.

By then, I was in the tenth standard. Neither mother nor father explained to me about it. But what I could guess was that U Myo Myint was the one my father was very much afraid of. He was my mother's old flame and was the constant fire in her life.

I cut all the various thoughts that I was thinking. I turned round and looked at father's face. Father gave me a very weak, seeming smile. I knew it very well. I did not know to what I should compare that smile. The closest was the smile of a man about to give up his hopes.

Then, I looked down the building. The scene that I saw nearly stopped my heartbeat. In the old gold coloured Publica, at the back seat was mother, sitting alone. The car drove slowly into our street. In the driver seat was a man of my mother's age. There was no one by his side.

When the car got to the front of the building it stopped. Actively, Mother leaped off from the car. The man also opened the front door and came over to say goodbye to mother. When I saw his face, my jealous heart sprang up at once as if patrol were dropped over fire.

Ah..... Quite a handsome guy.

Honestly speaking, the man was far more handsome than father. Ah... look at mother, she was very beautiful, especially that day.

Both of them looked up but the brilliant smiles vanished when they saw father.

The two of them smiled and greeted father.

Father smiled and greeted them back but when I saw that father had to make a lot of effort to smile back to them, I felt very sad.

Nobody told me, but I came to know that the man was U Myo Myint.

Then U Myo Myint got into the car and drove away.

The way U Myo Myint treated father was the most terrible thing because he did not so much as talk to him but left.

There was also much change with mother. Although she looked a little worried, she was very confident.

As soon as the door opened, mother started to greet father.

"So you have been back a long time?"

"No.... just a while ago."

"I came back from Ma Than Myint's Payakosu ceremony. U Myo Myint had heard about it and joined us. There were about 6 or 7 old school friends. When it was time to go home, U Myo Myint offered everybody a lift. As I stay furthest on the way back, I was the last person to be dropped down. That was why I was alone in the car."

"C'mon, Nway, open the bedroom door."

Father seemed not to be interested in what mother was saying.

That night, dinner was the worst I had ever had in my life. Father did not open his mouth for a single word. But he was not angry with her too. But father's face was showing that he had been carrying a big bundle of trouble inside him. He managed to control himself.

Since father was not talking, it was difficult for mother

to start a conversation again. What would mother answer when father did not ask her any question? Actually, father should have accused mother of something at that time. If he had done so, I believe all problems would have been solved. But father did not do that. The next day, father set out on a journey rather unexpectedly. As usual, he said goodbye. Both mother and I could see that beneath that goodbye smile he was determined to do something without considering any consequences.

Father did not use to go on a trip soon after getting back home. There was no such time as that. He would stay for at least three or four days settling his business at the store houses and only after everything had been settled he would go on a trip again.

It was not yet time for him to go back on a trip, but he did it. That was why things that should not ever happen, had happened, and we were left nonplussed.

That evening there was a storm in lower Myanmar region. A steamer sank in the delta. We did not know if father was in that or not. However, since that time father had not come back neither to mother nor to his little house.

* * * * *

With father not returning home, the activeness of mother also died away. I believed that I needed to cheer her up more than ever after the disappearance of father. But most of the time, mother spent her time in her bedroom with the door locked.

Although father had passed away, our business did not go down a lot. One of my father's elder brother from a town in the delta came to see us.

Mother and I discussed matters with my uncle and then he went back with some of mother's money and some pieces of gold. In fact, uncle was trying to help us continue with my father's business.

Once a month, my uncle came to our house to let mother check the facts and figures of the business. The net profit that uncle gave us every month was not as good as father could earn but it could cover the expenses of the house as well as the expenses for my education. We could even save some.

Whenever uncle came to the house, my mother would just entertain him as a matter of duty. She was not interested in what uncle was trying to explain. It was not only the facts and figures that she was not interested in but she was also no

more interested in anything else in life.

I thought that after the death of father, she had even forgotten to go out with me and have fun outside doing shopping.

* * * * *

Her eyes were not as bright as before. They began to get dim. The days I finished taking my tenth standard examination seemed to be the last days of her bright eyes.

As her eyes became dimmer her aim in life and her hopes also began to fade away. Mother was no longer interested in my education and also in our business. She wasn't interested in her disease that was becoming worse. I was sure that her last days were miserable to her.

One week before she died, she called me to her bedroom and laid down the card that she had kept secretly all her life.

"Son ..... I have done three mistakes in my life and the second and third mistakes that caused your father's death had taken away my happiness as a compensation..."

At that time, while saying those things she became so tired that she had to stop very often before she finished it.

Although with great effort she was telling me all those things she looked a little relaxed for having a chance to speak out things she had kept secret throughout her life.

"The first mistake was to make my first love U Myo Myint, who had a lot of girlfriends, suffer by marrying your father."

"That means you've never loved father?"

"But I am a dutiful mother to you and a dutiful wife to your father. And especially, I was faithful to your father. I have never betrayed him."

Although I had a question for her concerning that, I tried to forget it. I showed with my eyes for her to continue talking.

"The second point is that although I'm faithful to your father I could never get U Myo Myint out of my heart. Actually, I shouldn't have given him a place in my heart. I should try to forget him and make my present life happy. But I failed to do it. I have wrongly placed U Myo Myint."

Maybe because of the onset of pain or an upsurge of emotion, mother's eyes were with tears. With affection and love I wiped away her tears with a handkerchief.

"The third point is I came back in U Myo Myint's car from the Payakosu ceremony. I did not care about that because I was doing nothing wrong. I came to know only too late that I should have asked Ma Than Myint to hire a taxi instead to send me back home. Because I was careless at that point, I have to give up everything".

After saying what she had to say, she looked a bit tired but she seemed light-hearted with no more burden in her mind.

From that day on, although her face looked clearer, the pain was becoming worse.

Even then, when she died, I knew best that she felt rather relieved because she had let out everything that she had inside her.

* * * * *

After the death of mother, I was left alone in the house.

I continued my university majoring in Psychology and I learnt that fathers love daughters more than sons and mothers love sons more than daughters.

Whatever it was, even if there was no daughter at home or not, I was convinced that mother must have loved me.

Mother was right when she said she had misplaced U Myo Myint.

Mother had made a very serious mistake through her carelessness. That was because she presumed that if she was right she would not have to care about others.

Because of her two mistakes to a certain extent, our family had been ruined.

Sometimes I thought that, when mother came back from Daw Than Myint's Payakosu ceremony in U Myo Myint's car, her childhood friends and U Myo Myint might have had a good time in the car chattering about the old days. Was she sentimental about it? Whenever the thought came to my mind, I tried to dismiss it. Whatever it was, I could never put the blame on mother.

Mother was so eager to take great pride in the fact that I was like her in appearance. She was pleased and gratified whenever she got a chance to go out with me. I love her so much for taking such pride in me.

20 YEARS IN THE BLUES

I couldn't help remembering her whenever I realized that something could possibly change a nasty scene into a clear and peaceful vision.

* * * * *

I used to remember two things in the past. One was that I was very good at English, and the other was that I was very much afraid of dead bodies.

After passing the fourth standard, I was transferred from the primary school which was in the same ward as my house to the one and only high school in our town.

There was a mortuary very close to that school, and I had to pass by it on my way to school. And I was very much unhappy.

From the fifth standard till the tenth standard, that was altogether six years, I had had to see what I didn't want to see -- the dead bodies in the mortuary. I was young then and I could not bear to see them.

There were altogether five classrooms for the tenth standard students and the best students were in section E, and it was on the top-floor of the school at the furthest room. (That room was closest to the mortuary.)

But one day, something took place in the classroom which changed my views on the mortuary.

"Yesterday I was correcting your essays and I came across the best essay which was written in very good handwriting and in which very good sentence constructions were used."

The English-language teacher's voice was loud and clear in the room, where one could only hear the soft whistling sound of the wind.

The students' eyes were on the teacher. At that time, the teacher took a book and showed it to the students, saying:

"E 40, come and take your book."

I saw a girl student who was two or three rows in front of me get to the front of the class and respectfully take the book from the teacher.

When she turned round, I looked at her face. It was

rare to find a girl with such a smooth and fair complexion in a town like ours in upper Myanmar. In a flash I noticed her brownish, sparkling eyes and her pink lips.

But her beauty failed to cool me down or make me happy; instead my head and the tips of my ears began to have tinkling sensation with excitement.

In my class, I was the best at English, but now I had someone to compete with. There were altogether thirty nine students in my class and Roll No. E.40 must be the student who joined us just two days before.

Anyhow, I took that new student as my No.(1) rival.

That evening when school was over I walked home quickly. To have more time to study English, I must find time whenever possible.

At school, I gave myself two minutes to get settled in class before the bell. It wasn't long before the day I had been looking forward to came. The day that started the first term would be announced.

My heart was beating fast. I tried to cover up my nervousness but in vain. I was more nervous but the marks to be announced first was for the English paper.

The teacher said :

"The marks announced will not be according to roll numbers. It will be announced in order of merit."

Teacher U Aung Than's announcement made me hold my breath.

I was praying for my roll number to be called out first. But my prayer was in vain,

"First: E-40 (82) marks"

"Second : E-17 (68) marks "

Gone!.

My eyes got blurred.

I could not see anything in front of me. I could not hear the other roll numbers. My head was spinning.

How clever was she to have fourteen marks more than me? I was beaten. I couldn't bear the thought of being beaten by her.

After the English marks, U Aung Than who was both my class teacher and my English teacher, went on announcing the marks for other subjects. Like the English marks, the marks for other subjects were announced in order of merit.

Whenever the marks for one subject was announced, I

could hear E-17 called out first two or three times continuously. Then my eyes began to clear.

When the total marks were announced in order of merit, E-17 stood first. I noticed that E-40 was in the sixth position.

As usual, after one term test, our seating plan was changed. We had to change our seats according to our marks. This was one of our school's regulations. In other words, it meant that the student who stood first had to sit in the first row on the furthest left and the student who scored the least had to sit in the last seat of the last row.

The student that stood in the sixth position had to sit behind me and it was she. The thought of her sitting behind me made me feel excited.

That day everything in the class was fresh and lively. Even the student that stood last was not depressed but was determined to work hard for the final examination. And everyone in the class felt the same.

It was the first time that I turned round and looked after changing our places. When I saw the smile I thought I almost forgot to breathe. Although I was to smile back at her, I blushed, and could find no word for her.

A little later, I found some words for her.

"Do you have your essay paper with you?"

"Yes, I do."

"Can I borrow it for a night?"

"Why?"

"Oh.. I just want to study the best essay of the class."

"In that case, you'll have to lend me a lot of books in return, too."

"Of course, I will"

From then on, I made peace with her in my thoughts. I could also see in her eyes that she was pleased with me.

That evening, when school was over, I walked home with her. Usually, I thought, I was a slow walker, but that evening I blamed myself for taking such quick steps.

When we came to the front of the mortuary where there was a rather large space, I noticed for the first time that the space was clear of shrubs and creepers and covered with green grass. And the wind was blowing softly. It was a lovely place, I remarked for the first time.

After passing the mortuary she said goodbye and walked to the left. I was left behind, staring at her back. My

steps almost stopped with surprise when I saw her going into the house with a gourd arbour. The house was on the north of the hospital, a little at the back of the patients' ward.

Oh... she lived in that little house in front of the mortuary.

Looking at the house, I started to think about her.

Although she had a beautiful face and a pretty charming body, her dresses did not look new and nice. She would wear one dress one day and after four to five days, she would wear the same dress again. Teenagers usually love wearing good dresses and ornaments. I could recollect that although she was in her teens, she had no valuable ornaments on her body.

Sometime later, we got friendly. Apart from English, she took all the help I gave her concerning other subjects. Although we were not together when going to school, we went home together in the evenings.

The lawn in front of the mortuary which I thought before was very large now seemed to be greener and the evening breeze also seemed to be blowing more softly.

She never refused to walk back home with me but never

said " yes " when I asked her if I could visit her house. I wasn't much satisfied about it.

As time passed, the second term also ended. I stood first in class and she was in the fifth position. Therefore, she had to move to the farthest end of the first row. I felt something was missing inside me when she moved to her new seat. I wasn't happy although I stood first and although she came up one position higher.

That evening, after school, she asked me, " You said you were coming to visit my house, didn't you? "I thought she took pity on me because my face showed that I was tired and wasn't much happy. I thought that was why she invited me to her house. (But the next day I came to know that I was totally wrong.)

That evening, the space in front of the mortuary was the best place in the world for me. As we walked abreast I looked at her often.

It was the beginning of winter and most peoples' lips were dry, but hers were different.

Her lips were red like rose. Her right arm which she put in her bag was golden under the evening sun.

My steps on the green grass seemed not to be touching the ground.

When we got to the front of the mortuary, I saw the four-wheeled funeral cart. I also heard the moaning of an old woman. Although such kind of dreadful scene had been very much annoying to me in the past, now to my surprise, this scene didn't seem to be unpleasant anymore.

When we got under the gourd arbour, I could see a pair of sorrowful eyes in her house.

The owner of those eyes was sitting in an easy chair. When those eyes saw her, they sparkled. I soon realized that those were the eyes of a father welcoming his daughter back home.

The owner of the eyes was just like her. He also had the same features as the daughter's. The brown eyes were particularly the same. He couldn't be a pure Myanmar. Maybe a Kayin or a Shan or...

"Daddy"

"Rebecca...my daughter"

My thoughts stopped when I heard the soft and faint greetings of the two. They were talking to each other one

moment more.

They weren't using the Myanmar language. Then only, I came to know that, that was the reason why her English was so good.

She introduced me to her father. The hand stretched out earnestly to me, but the person who possessed the hand did not stand up. I took hold of that hand and at the same time my eyes fell on the foot of the chair. Then only I knew that her father was a one-legged man.

Then we proceeded to the round study table. There weren't many books on it; Learner's Dictionary and one or two English novels. I was surprised to see the other school books already packed in a pinewood box.

I saw those books when she opened the box. She opened the box to take out a photograph.

"This is Daddy and Mummy."

Her mother was in nurse uniform. Her father was neatly dressed in European suit. Untill then, her father hadn't lost his leg yet.

"Daddy used to be a pilot. He lost his leg when he had to do emergency landing at Myitkyina due to engine trouble. Dad and Mom then were just married and Mummy was then

a nurse at Myitkyina Hospital. I was born three years after daddy had the accident."

From what I learnt from her, they all had to depend on the mother's income.

The father looked depressed because he could not earn anything for the family. As a disabled man, apart from teaching her English at home, he couldn't do anything. I now realized why he was wearing those sorrowful eyes.

"Rebecca ... have a chat with your friend. I'm going to fetch your Mum."

"Yes, Daddy."

Then only, the father stood up from the chair. The father, with the help of the crutches, walked towards the hospital. Rebecca and I watched him getting further and as if we had agreed we walked out of the house.

"Come and sit here. It's cool here."

We sat together under the gourd arbour on a seat she had pointed to. The soft wind carried her sweet body smell towards me. I knew that within a few days I was going to surrender my heart to her.

When I glanced to the right I could see Rebecca's

brown eyes showing her inner feeling that she could not resist my love anymore. All of a sudden, I didn't know why, I felt something missing inside me.

At that time, I heard Rebecca whispering:

"Have you read up all your lessons."

"Not much."

"Whatever you say, I'm sure you'll pass with good marks. And, I don't know for sure if I really know my lessons or not, but I'm certain of one thing. That is I'm afraid."

"What are you afraid of?"

"The exam and ..."

"and ...?"

"Things that will happen after the exam."

I gulped down my emotion without being noticed. Although the house was neat and tidy, there wasn't much furniture. My eyes were fixed on the house and I really felt my heart heavy with the thought of the outcome that she was facing after passing the exam with good marks.

I asked myself, "What would be done if her parents could not afford to send her to a university?" I was tensed for the answer to the question.

Supposing I were attending a university in a certain town, she would be left behind sitting under this goud arbour.

At this thought, I happened to look at her with appreciation. (I was sitting only one foot away from her at that time.) Therefore, I uttered some words in a murmuring manner.

"Well, if both of us passed the tenth standard examination and had a chance to attend different universities..."

"In that case, you'll at once forget Rebecca."

"No ... but why?"

"You are a man."

"It has nothing to do with being a man. Wherever I am, I'll always be remembering you."

I said those words not in a normal way. I would like to be someone who could make her believe me. But, I didn't know how to put it in words. When I turned my face towards her, I didn't know why, I could see her feeling small. From then on, I could see the big brown eyes filled with sorrow like her father's. Well ... I could not help feeling pity for her.

For the first time in all my life I came to know about love and kindness, and I had to take great care not to take

Rebecca into my arms.

* * * * *

The next morning, I didn't see Rebecca at school.

I was worried with a kind of feeling which I could not identify. At lunch time, one of my classmates told me that he had seen Rebecca and an elderly lady in blue skirt near the mortuary at about 10:00 o'clock, and added that it might be they were on their way back after seeing the headmaster.

My heart speeded up beating.

In the evening, I ran out of the classroom just like a rabbit which jumped out of the bush frightened by a human voice. When I saw the gourd arbour in front of her house I took quick strides.

All of a sudden, I forgot to take a breath because I could see the government staff house behind the arbour with its doors and windows closed.

I ran towards the house and began to knock at the door continuously. "Rebecca - Rebecca"

I didn't notice that an old woman from the government staff quarters was standing near me. She must have heard me because of the continuous knock at the door.

"Are you Ko Myo?"

I almost jumped back with fright when I heard the voice right behind me. When I stood face to face with her, she asked me again, looking at my heaving chest. My heart was pounding.

"Are you Ko Myo?"

"Yes, aunty. How do you get to know my name?"

"The girl told me that a boy by the name of Ko Myo would surely come here. That makes me guess and ask you."

"Yes -- aunty, -- is the girl Rebecca? If so, where is she now?"

"They have moved to somewhere like Homalin or Kani, today."

"What? - Did they move today? How did they move?"

"By motorboat."

"Is that so? What time did they go to the jetty?"

"In the afternoon."

Those motorboats never left on time, I knew that. As I was about to run away from the gourd arbour, the old lady got hold of my arm and handed me a letter. I knew it must be from Rebecca. But I didn't even look at the address on the

envelope. I put it into my pocket and ran away from the gourd arbour.

When I got back home, I threw off my bag, took my bicycle and rode to the jetty.

But I was late already.

I could see the smoke from the boat moving slowly in the distance in the Chindwin River.

I didn't then think Rebecca would know that I had more sorrowful eyes than hers.

Automatically, my hand went to my shirt pocket.

I could see Rebecca's Myanmar handwriting as good as her English handwriting on a sheet of paper which I took out from the envelope.

Ko Myo,

I couldn't bear to say goodbye to you.

Don't think I'm unfriendly.

To meet you some other time in future is a very faint thing.

Your words "I'll always think of you" are sincere enough to make me feel peaceful.

Yours once, Rebecca.

Her sorrowful big, brown eyes which I saw previous evening came into vision again. "Why are those eyes so sorrowful?" I couldn't make out then. But now I knew.

She knew beforehand that she would have to go away from me. She must have been feeling so sad at the thought of it. She must be emotionally hurt at the thought of departing from me while sitting with me under the ground arbour.

Now the boat which carried her away disappeared at the bend of the river.

But the vision of the house with the gourd arbour in front of the mortuary could never fade out from my eyes.

Next year, I looked for her at the university I was attending, but in vain.

Rebecca had said that it was a faint hope for her and me to meet again, and I knew she was right.

* * * * *

After graduation, I took up a job and was transferred from one town to another in twenty years, and one day I went back to visit my little town.

When I went around the high school and the hospital

compound, I saw that a lot of buildings had occupied the small space in front of the mortuary.

As I was gazing at the new buildings, my little daughter poked me and asked what I was looking at. I told my daughter and my wife that when I was young, I used to go across that hospital compound as a school boy and now it was impossible to go across it because of the many new buildings and that I was amazed by all that.

As we were walking on the gravel road beside the hospital compound, both of them said that the hospital was very close to the school.

I ....

I continued to say that if possible the school shouldn't be so close to the hospital, especially so very close to the mortuary. I also added that when I was young I had to go past the mortuary to attend school and I wasn't very happy about it.

My daughter -- when she heard me mention "mortuary", she shrugged as if she had got gooseflesh.

The mortuary was once a place that frightened me, but

I never told my wife and daughter about those wonderful moments I had had underneath the gourd arbour of that little house in front of the mortuary.

Ni Min Swe

Mahaythi Magazine

1999, November

A WAVE OF A WOMAN

"Well, you mean that U Zaw Win from Mogok? Yes, he is staying here. He is now out with his friends from Mogok. He told me a man would come to see him. Also to keep the man waiting for him. He said he would send a car for the man at about 7 p.m. He said precisely so. Wouldn't you take a seat?"

That was the manager of the guest house answering my inquiry in a courteous manner. It was now already half past six. I had to wait half an hour for the man I was inquiring about.

I was making an inquiry about him at a guest house in the 25th street, Mandalay where I had an appointment with some of my long-separated friends from Mogok for a get-together chat over dinner. I was curious to know who else might have come along with Zaw Win. I leafed through the check-in register. A name on the list set my heart throbbing with excitement.

Patrick Lim---that was the name. There could be hardly two persons with the same name as this one. I wondered if that Patrick Lim was the very man I knew. I became more excited.

"Excuse me, where's this Patrick Lim from?" I inquired.

"They say he lives in Insein", the manager said. "He is spending his stopover here in Mandalay on his way back from Naungcho. He's got to see a friend of his at the Mandalay University."

From what the Manager said the man was not likely to be the Patrick Lim I knew. My Patrick Lim lived in the Shan State. But it baffled me to know that he, the man on the check-in list, had got to see a friend at the University. I wondered if my Patrick had moved from the Shan State to Insein.

"So, you know him?"

"Ah ... Well, he is a fair - complexioned tall man with a tiny scar on his chin. Am I right?"

"Quite so. You describe the man precisely. He's a good - looking man, indeed. He's gone out to take a

meal. Now he's about to get back here, possibly in time for you to see him".

It was Patrick Lim I knew, for sure. If he happened to get back before the arrival of the car, I must willy-nilly say hello to him. I found myself feeling excited again.

Sitting quietly in a settee in the parlour, I ran in my mind's eye a flashback of things about Patrick Lim, my thoughts going back across seventeen years to the Mandalay Arts and Science University.

* * * * *

I remembered it vividly: it was the year 1966 in early winter; October or November -- I was not sure of the date. Sometime then we were having a delegation from the West on a visit to MASU (Mandalay Arts and Science University). MASU made an arrangement for a concert to entertain the delegation.

Students were invited to watch the performance together with the members of the delegation. The concert included several items. Students were to take part in at least one item on a major-wise basis. Each item

must not take more than 25 minutes. All the items must be such as to appeal the delegation members. Moreover the way the parts were played must be capable of getting the intended message across to the audience. The Rector had directed the teachers concerned to try their best to ensure the success of the concert. The students were already busy a week ahead, one group trying to outdo another.

The concert included a variety of items: Myanmar Marionette show; Karen Traditional Dance; Myanmar Solo Dance; Humorous one-act play; an act illustrating Myanmar Resistance Movement. We, Physics major students were to present a brief drama illustrating the Myanmar Resistance Movement. The Scenario was: a Resistance fighter, being chased and shot at by the Japanese soldiers, ran for his dear life; came to a farm where a Karen old woman and her unmarried young daughter saved his life by hiding him from the Japanese; the Japanese found him; he pretended to be the husband of the young girl; but they betrayed themselves by being inconsistent in pretending to be husband and

wife. The drama was designed to provoke laughter. The old mother and the young daughter were played by two male students dressed up in feminine clothes, mimicking feminine voices--- an act that drew a lot of laughter and applause. We had memorized all the words and dialogues we were to use on the stage. They were all in English written by our teachers to enable the delegation member to understand and enjoy the play. I was to play the part of a Resistance fighter, but as an actor on stage I had to wear make-up and lipstick. Even before the dress-rehearsal I was helped by female students in learning how to apply make - up and lipstick. They were really helpful.

I encountered no problem in preparing myself for my role on stage. My hostel was quite close to the gymnasium where the concert was to be performed. So, when the performance night came, I went to the gymnasium, dressed up in Resistance fighter's uniform, face made up and taking with me a Karen national costume which I was to change into on stage just before being captured by the Japanese soldiers.

The gymnasium was greatly refurbished, with the concert stage decorated as in a standard theatre or concert hall. Looking from the front one could see nothing but the stage. There was ample space at the back for the concert actors and actresses. At MASU, by the way, this gymnasium served as its Convocation Hall.

When I got behind the stage I saw over 30 students getting busy, some combing their hair, others applying make-up to their faces-- all in a flurry of preparation for the performance. The female students did the dressing - up only when they got to the gymnasium, perhaps because they were afraid other student might make fun of them.

At 7 p.m the performance started with an act by Myanmar-language-major student. Our turn would come after about an hour. While I was watching the act from below the right - hand side of the stage, a female student came close to me. She was dressed up in theatrical outfit, with a basket in her hand. She drew out from the basket a looking glass, about a foot long. She looked around for a place to put the looking glass in,

and finding none, she became apparently disappointed. She did not seem to have finished her facial **make-up**; she had not even finished painting her lips, **which, nevertheless**, looked nice with a taint of pinkish colour under the light.

I wondered why she came near me. Anyway I felt obliged to help her.

"You may give me the mirror. I'll hold it for you. And also these make-up things and lipsticks."

I took over the mirror from her and held it on the wrists of my hands, palms up, propping it against my chest. As I took over the mirror, she drew closer enough to me to look at herself in the mirror which had got into a position right under the light. She was apparently rather grateful to me. Looking amused at me dressed up in Resistance fighter's uniform, she gave me her make-up things and lipsticks, saying "Thank you. I'm afraid I'ven't got much time. Our turn comes immediately after the Myanmar-language majors"

"You're a Philosophy major, aren't you?" You still have some time before your turn on stage. Anyway,

don't bother about me. You can do at leisure. Our turn is only after yours."

She cast a smiling glance at me, and looking at herself in the mirror again, she began to paint her lips, opening and opening her mouth. Now her face was just a little over a foot away from mine. Oh, how beautiful she looked, I thought to myself. I noticed an enticing look in her eyes. She had a fair complexion. Her jaws were formed like those of a woman we would in those days describe as an oriental beauty. Philosophy teachers must have thought it wise to choose her as a representative sample of Myanmar-style beauty. They had made a good choice. They're philosophers, that's why.

My heart was beating hard; I had to take a great care not to have the mirror drop off my grip. Fortunately for me, she finished all her preparation just five minutes before the end of the Myanmar - language-major students' turn.

The Philosophy students presented an item called 'Hervest-time Dance --- an act that gave highlight to her beauty. I was watching her from the side of the

stage, my eyes feasting on her dance movements. I wondered when and where she had learnt all these things that could keep the audience so much enraptured. When she came off the stage at the end of the Philosophy's turn, I went over to her and shook hands with her.

"Congratulations"

"Thank you"

Right now it was my turn on stage. As soon as I had jumped onto the stage, a sudden outburst of smoke came on the scene, immediately followed by a rapid succession of gunfire. It was a scene in which I played the part of a Resistance fighter.

That night after my performance on the stage, I had a hard time trying to get to sleep. I could not recall how I had acted or how others had acted. The only one I kept remembering, the only one I just could not get out of my mind was ...

* * * * *

The next day, Sunday, all those who took part in the concert performance were invited to the Razat Hall, where we were entertained to a feast of tea and snacks.

There was not much to talk about it, except that we were praised by our teachers, telling us how well which groups of us had played our respective parts, whom the delegation members had praised, etc, etc.

Sunday being a holiday, we were all in casual dresses. We numbered less than 40 in all including about 15 female students. I was having a hard time, looking for my darling 'Oriental Beauty'. There she was at last. It was again a moment of sensation. She looked ever more beautiful than she did during the concert night. She was in half-sleeved dress. And the fair skin of her upper arms, seen from behind, set my heart fluttering again.

After the feast I walked past the table where the teachers were sitting. I noticed a list on the table--- a list of participants in the concert. I ran my eyes over the list to find a particular name--a name special to me. There it was: Eva Nwe, third year Philosophy, Room no (111), Thitsar Hall.

HeH : * * * * *

It was from that time that I started writing to her,

at least a letter each week. I did not want my snow-white envelopes to get dirty with anything. So I made them by myself, doing all the cutting and folding myself. Rather than putting my letters into the post-box, I would put them right in the hands of an elderly postman whom I had been friendly with for a long time.

Eva stayed at the Thistar Hall; I stayed at the Aungmyingla Hall. The University post office was in about the middle of the two Halls. Both the Halls were within easy shouting distance of the post office. The old man might ask himself: what's the sense of using the post office to send letters to a place so very near? How silly these modern young people are! To me anyway, he was an obliging man. He treated my letter with care not to make it dirty in postmarking. I always made it sure they did not get dirty, before I left him with a smile of gratitude.

At 11 a.m everyday the Thitsar Hall would have a pile of letters on a table. Female students, their classes already over by then, would be there, choosing letters addressed to them. The old postman once remarked,

"Of all the five hostels on MASU campus, the Thitsar Hall is the one and only hall with the largest number of letters coming in, averaging a hundred a day. The Hall that receives the smallest number is the Ratanabon Hall." Ratanabon was the hall of those simple folks majoring in Agriculture.

In my letters to her I did not call her Eva or Nwe. I simply called her Eve in an affectionate way, she was my first love, isn't she?

But I never mentioned my name, my identity. I only wrote how deeply I had been in love with her and that everything about her, like the dresses she wore, was just lovely and exciting to me and also how a chance encounter with her had left me breathless for a few moments. All these letters were written in English. To tell you something you might consider odd about me, I always wore long pants instead of longyi for all those four years at the University.

On a certain Thursday in Winter, I went to Pyin Oo Lwin with some friends. I brought back two small

baskets of fresh strawberries and cherries for her. When I got in front of the Thitsar Hall, it was already half past seven in the evening. I gave those presents for her to the watch woman of the Thitsar Hall. The presents were to be handed over to Eva together with my letter in a white envelope.

In the letter I said that the first session of my class coincided with her class session on every Friday in a classroom close to hers. Every Friday was a lovely day to me, I said, because it was only on that day that I could expect to get the opportunity of seeing her and of making it possible for her to know who I was. I also told her of the time and labour and trouble it had taken me just to prick the flower for her. I expressed my fervent wish to see her wear the flowers on her head on the next Friday when she came to class.

That night I could not bring myself to sleep. Would she be so foolish as to wear the cherries without knowing who they were from? Her eyes, however, once suggested that she had made a guess, only she was not quite sure. By now she and her girl friends might be

already engaged in gossiping about me. She might be seeking their help in finding out the identity of the man who wrote love letters to her saying like.. 'Please help me guess who that guy could be'. They would not find it difficult to single out the culprit among the male students of our class that numbered less than 40. It was just a matter of focusing their attention on the man who looked interested in the girls with cherries in their hair. That night I went to bed with the emotional excitement of a schoolboy waiting for the result of the examination he had sat for.

The next morning I woke up earlier than usual and took a bath earlier than usual. I left with some of my friends for our classroom. There they were, as expected, with cherries in their hair....

* * * * *

But Eve, unlike the rest of the group, wore, instead of cherry, a big pinkish rose in her hair in a rather neat and tidy way.

I saw them, Eve and all, taking an inquiring look at me. They were smiling, as if feeling sure that some-

thing funny was going to happen. My classmates were bookworms; they were simple in all respects, including dress; they would not care to take an interest in cherries and all that. Eve and her friends might have reckoned from the untimely hours the letters were sent, that it must be a hostel-dwelling student.

Our class had only 15 students staying at the hostel. We kept company of three or four of the same age who shared the same likes and dislikes, even the same taste regarding kinds of clothes, so that one can easily guess who belonged to which group of friends. Now the six of us had to go past Eve's classroom which lay rather close to our classroom; it entailed an unavoidable encounter with that group of girls. All my five friends did not seem to have noticed the cherries the girls wore in their hair; the flowers would not mean anything to them. We were now walking along, engaged in a heated argument with Tin Maung Swe and Peng San on one side and Alfry, Tin Maung Win and Moe Sam on the other, and me just listening with no real interest in what they were talking about. I had to take a

great care to maintain poise and composure, afraid that a slip might give Eva and her friends a clue to the identity of the man they were trying to find out. So I made a feint of taking no notice of Eve and company, by pretending as if I were busy talking with my friends, though in fact I was seeing them from the corners of my eyes, focusing their attention on me. My play-acting was a success, because the girls were left apparently beguiled into believing that I had no interest in them at all, and perhaps disappointing and angering them a great deal.

Nevertheless they were not likely to give up easily. They would keep trying to deal a finishing punch to me in the next encounter. I was now composing a letter to Eve, I would send it the next day, and they would then put their heads together to know how to react.

I felt I should not write in English this time. I had a lot to write about, so full of intense emotions was my heart. I thought words in English would not be able to grasp the whole gamut of my emotions.

I scribbled down in rough a few lines of Ko Myat Thu's 'A Wave of a Woman', a song then popular on

University campus. It was not a song you often hear on Myanmar Radio, it was a song of MASU origin. It ran:

'O my darling, you're a wave of a woman. You're so unkind, leaving me. Does it give you pleasure to see me left in tears with no one to console me, dear?'

I wrote down the whole song from beginning to end. I also wrote that I was feeling almost heart-broken, almost crippled by my feelings for her, etc, I also said I was so much infatuated with her that I knew every dress she wore. I knew, for instance, that she had not worn that yellowish skirt and that black sweater for quite some time --- for over 20 days, as I had noted it down in my diary. I requested her to put on that yellowish skirt and that black sweater. 'You look most beautiful in those clothes, most beautiful on the entire campus', said in my letter. 'If you come to class in these clothes, I'll take it as a sign of you granting me a chance to talk to you; otherwise, I'll leave the MASU campus for good!'

It was such a long wait before the coming of the expected Friday, but come it did at last. It was the hap-

piest Friday for me, seeing Eve dressed in that yellowish skirt and black sweater standing in the corridor by the classroom of Eve. I had a rather hard time trying to keep myself from being carried away by an upsurge of joyous emotions like a student who had just come out successful in the matriculation examination. Eve's friends were obviously pleased to see me feasting my eyes on her and perhaps they were gossiping about my being the very man they had been trying to find out since the previous week.

When class was over, I took a brisk walk behind Eve and her friends. Knowing that I was following behind her, Eve's friends let her walk a few steps in front in order for me and Eve to have a free private chat. How thoughtful of them! And how kind-hearted! But they did not lag too far behind. In spite of their apparent indifference, busy with their own chit-chat, they were pricking their ears on Eve and me talking.

"Eva Nway, you recognize me?" I ventured to ask her, elatedly. Now I had no more fear of her. I had become bold enough to regard her as my fiancée. I

walked along, keeping close to her. She looked embarrassed. With an apologetic smile, she said, "I'm sorry but I don't remember you".

"Ah....I hope you remember the night we had a concert", I reminded her. "Someone then helped you by holding a looking-glass for you. That someone was me, indeed."

"Oh....I see. I remember it, I do. I've been wondering when I could have seen you. I've been just unable to place you until now. You were then in military uniform. That's why I find it hard to recognize you. Anyway, please don't feel offended".

"Please don't feel offended".--- what a lovely apology! It made me immensely happy. Feeling self-assured, I said "Eva, you say you can't recognize me, but as for me, I've been just unable to bring myself to forget you, not even for a single night since the night I first met you. By the way, are you free this evening? I'll come over to your hostel for a pleasant chat with you." So saying, I turned back and left her, cutting the conversation short, since, like other students who had to

rush off from one class session to the next one, I had little time to keep talking. I felt confident that when I went to her she would surely come downstairs to welcome me in the parlour with a smiling face. So, I left her, saying, "Thank, you".

Eve's original name was Ni Ni Nway before it became Eva Nway as a student at St. Michael's. She was a girl of Myanmar-style beauty. Ni Ni Nway or Eva Nway or just Eva, whatever it is of no account. What mattered to me at the moment was the certainty of having her for a sweetheart. Oh, what a joyous prospect to think of!

After a hurried meal at the messing hall I left for my room to write down my thoughts in a letter to her. I saw Wiston Gumwali, a friend of mine, coming back hurriedly from the classrooms.

"Hey, guy. You're alone, and so late. Where in the world have you been all this while?"

"Forget it! You just get inside the room. Where's that fellow, Pein Hi?"

Pein Hi was my roommate. He, and the rest of

my friends, were at the messing hall.

"He has not been back yet. He's still there at the messing hall".

"That's good. That gives us time enough". He pushed me into the room and bolted the door.

"What's the matter with you. Why so panicky?"

"No more talking, please. Now, here they are". So saying, he drew out a plastic package from his bag and handed it to me.

Dear me! They were my letters to Eve! I thought to myself, shocked.

"What're these things, these letters about?" The question slipped out of my mouth.

"What a question! You're still trying to hide from me what is already an open secret. You're being silly, and you'll have to pay for it!" He was speaking in a rather domineering tone. I felt self-defence under the circumstances could only result in defeat. I thought I had better implore him.

"It's just astonishing. Quite incomprehensible to me. That's why I ask you what the letters are about". I said in the lowest possible tone of voice.

Wiston looked considerably sympathetic to me. He said in a voice filled with both anger and kind feelings, "You always do things damned recklessly. You've never cared to confide such things even to me. Did you ever care to remember that we are schoolmates with no secrets to be kept hidden from each other?"

"I know you're feeling short-tempered. I've been thinking of telling you all about it only after I've won her love"

"Oh, how stupid you're to say 'only after I've won her love!' She's got a sweetheart already, my dear friend."

To me this was quite a heart rending revelation, a rather shocking experience, indeed. Wiston went on:

"Her sweetheart is Patrick Lim, that fellow, a Chemistry-major student living in the front row of our hostel. They ---he and she---have been lovers since their days together at St. Michael's. When they got here at MASU they agreed to restrain themselves from going steady and to concentrate instead on their studies. Just a few minutes ago, at the end of class Eva sent me for Patrick. I brought him to her, and then we three decided to settle the matter in a manner that would not make you lose face, by sending your letters back to you

through me.

Now things had become crystal clear. My visit to her in the evening would only make matters worse. That was why, I thought, they had deemed it fit to settle the matter once and for all.

"Dear me! Did they ever quarrel over me! And what did Patrick speak of me?"

"No quarrel, really. But your letter gave Eva a lot of headache. She said you have been sending letters to her over a period of three months. From where or whom, she did not know, she said. But about a month ago, she began to suspect you. And it is only this morning that she was sure it is you who did it all. As for Patrick, he didn't speak anything of you. Instead, he was grateful to you, he said, because Eva decided to restart going steady with him in order to prevent herself from getting into trouble."

His breathless explanation over, Wiston flung himself across the cot, and looking steadily at me, he giggled his appreciation of the way I had played a lover's role in real life.

"You're great, my friend, you are!" He said. "You've played quite a romantic role, more splendidly even than Marlon

Brando did in Sayonara. But what a pity it has been, wasting all your time and efforts like that! If only I'd known all about it early enough, I would have urged you to concentrate all your time and efforts on some girl who hasn't even had a sweetheart. "Everything would have been OK by now". That was Wiston teasing me in a friendly way.

"Let's forget it all, my friend. It has been such a great shame. Anyone else knows about it?"

"Oh, what a question, after all those three months, doing all this on the sly! After all, what's the point in being afraid of people knowing about it all? Nobody--- I assure--- nobody except three of us knows it. But I think I ought to tell Aung Myo and Zaw Win about it later this evening. They should know, shouldn't they?"

The thought of Aung Myo and Zaw Win coming to know all my follies stunned me a great deal, because these two friends of mine were very fond of teasing! I would rather die than face their teasing.

"Don't tell these two guys, please don't. I promise I'll treat you to dinner for your kindness, tonight."

"Poor friend! I'm just kidding you. It's not that I want

to eat this thing or that at your expense. I'm not disclosing this secret thing of yours to anybody. You've suffered enough, I know. Now count your letters. Make sure you get back all your letters to her. It's easy to know that, with all those serial numbers you've written on the envelopes."

Wiston Gumwali left me. I was now all alone in the room--silent, with that package of letters held close to my bosom. Gumwali's words of sympathy for me had left me feeling all the sadder. Oh, fate had played too much of a teasing trick upon me!

By now Eva and her friends might be already gloating over their victory on me. Or bursting into laughter talking about me? I simply shuddered to go on thinking. Nobody but me could have ever suffered such a mixed feeling of shame and sadness.

I had now only one thing I would like Eva and her friends to do for me: just put me to eternal sleep, never to rise again.

On the following Saturday, I saw, from underneath a big tree, Eva and Patrick going downtown in a horse-cart. They were seated not even face to face as you would expect some lovers would be, but rather close to each other on the

same seat. The horse-cart was moving slowly and steadily along the Chancellor Road in the direction of Mandalay town-centre... farther...and farther away from me.

* * * * *

"Over there! He's coming--your friend," the manager said to me. I took a look at the man coming into the parlour. He was Patrick, for sure. He still looked his former self, with no visible change whatsoever. I stood up to greet him. "Hello, Patrick." The man stood, embarrassed, looking at me.

"I'm Ko Ko Aung, a Physics major. You recognize me?" I said.

"Oh, yes, I do. But you've got so fat, it's hard to recognize you. Where're you living now? In Mandalay? Working in which department?"

He was obviously pleased to see me.

"I'm now living in Mandalay, working at the Communications Department. I've heard that you're now living in Insein. So you're now a married man? Married whom? Eva?"

"Yes, I'm married. I married Eva. But, unfortunately, Eva died after all those three children we've got. It was only last year, of breast cancer."

There was a sudden look of sadness on his face. I was nonplussed, too. He went on:

"The eldest son has passed the Eighth Standard exam. I've just come back from Naungcho, where I put all my three children in the care of Eva's father. They have been asking me to put my children in their care. I've refused all along until I came to know that I should fulfil their wishes not only for my own sake but also for the sake of my children. My life, you know, is a hard life, with things in Yangon to do for a living as well as things to do for the children. By the way I got to MASU about midday, and told Eva's sister, an Assistant Lecturer at MASU, the happy news about my children. She, too, has wanted the children to be sent to Naungcho. MASU is no longer what it used to be. Everything has changed."

"Yes, MASU has changed but you haven't in any way --still looking as handsome as ever."

We two had never before talked that much together, and in such a satisfying way. We both shared the feeling of sadness that had been caused by such a state of things.

The car that was to bring me came

I still had a desire to talk more with Patrick. But the

feeling of sadness that showed up in his face made me sad, too, so that my desire for more talking faded away. I got on the car and left him, feeling sorry for him.

My arranged dinner with my friends was not likely to be a happy dinner, even if Zaw Win and Ko Hla Maung came to join us. There would be no end to our conversation whenever we friends met together again. We had anticipated that 'A wave of a woman' would be quite a lively topic for our reunion chit-chat. But, the way things had turned out now, it could only be a conversation with sadness in our heart. Ko Hla Maung, in particular, who had a sympathetic tender heart would wail, "Poor friend, how unfortunate you are!" So I thought it wise to stay silent at the dinner, keeping it all to myself.

* * * * *

Waves, as far as I know, only have the nature of coming towards the water's edge; but there could be times when waves would go far away from the water's edge, driven by a gentle breeze.

Now the woman I loved 'A wave of a woman' (like a leaving wave from the water's edge) had left all she loved: the

Mandalay Arts and Science University which we all loved; her beloved family; and me whom she might have been kind to, even though not in love with, really.

Naing Ngan Gon Yi Magazine
2000 September

About the author

Ni Min Swe was born at Monywa in central Myanmar, the first child of a weaving factory owner. He finished his high school at Monywa and graduated from the Mandalay Arts and Science University.

He wrote his first short story in Music Chandelier magazine in 1984.

His first book 'An earlier rain and a stormy wind' created a mixed reaction among the readers. Many male readers accepted him whereas most of the female readers were very much angry with him, some of them still harbouring a considerable displeasure for him on account of that book.

His works are as follows:

- An earlier rain and a stormy wind (1988)
- My heart is sad, my hopes are gone (1989)
- Unknown destiny of a flower (1989)
- Flake after flake (1990)
- As far as heaven (1992)

'An earlier rain and a stormy wind' which was published in the Myanmar language in 1988 is again to be published in English version very soon.

Publisher

ငွေနှင်းမှုန်မှုန်ထဲကပန်းဂျုံ နှင့် အခြားဆောင်းပါးများ
နီမင်းဆွေ

Buckwheat in silvery mist and collected articles

Ni Min Swe

- (၁) ငွေနှင်းမှုန်မှုန်ထဲကပန်းဂျုံ
- (၂) တိမ်တိမ်တွေဖုံးပါလို့အုံးခြိမ်းခြိမ်းရွာ
- (၃) တောအုပ်များကိုဖြတ်သန်းခြင်း
- (၄) တောအုပ်အလယ်ကမပန်းဂျုံ
- (၅) ဆိုကြမယ်၊ ပျော်ကြမယ် မပန်းဂျုံ
- (၆) သားတို့ရုပ်ရည်
- (၇) **Buckwheat in silvery mist**
- (၈) **The singer and the song**
- (၉) **Ordeal by forest**
- (၁၀) **Miss Buckwheat in the middle of the forest**
- (၁၁) **Let's sing and be merry, Miss Buckwheat**
- (၁၂) **Dear to the sight**

မြန်မာအင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာပြန်မကြာမီထွက်ပါတော့မည်။

To be published bilingually in Myanmar and
in English.